

လင့်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍ လက်မခံနိုင်သေးပါက အောက်ပါ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဏ်၏ အခြေခံဖြစ်သော ကသိဏာလောက ပရိကမ္မာလောက အကြောင်းကို ဆက်လက်၍ ဖတ်ရှုကြည့်ပါ။

ကသိဏာလောက - ပရိကမ္မာလောက

ဣမေသု စ ပန တီသု အာလောကကသိဏံယေဝ သေဋ္ဌတရံ။ တဿာ တံ ဝါ ဣတရေသံ ဝါ အညတရံ ကသိဏနိဒ္ဒေသေ ဂုတ္တနယေန ဥပ္ပါဒေတွာ ဥပစာရဘူမိယံယေဝ ဌတွာ ဝဇေတဗ္ဗံ။ ပ ။ ဝနုတိဌာနဿ အန္တောယေဝ ရူပဂတံ ပဿိတဗ္ဗံ။ ရူပဂတံ ပဿတော ပနဿ ပရိကမ္မဿ ဝါရော အတိက္ကမတိ။ တတော အာလောကော အန္တရဓာယတိ။ တသ္မိံ အန္တရဓာယတေ ရူပဂတမ္ပိ န ဒိဿတိ။ အထာနေန ပုနပ္ပုနံ ပါဒကဇ္ဈာနမေဝ ပဝိသိတွာ တတော ဂုဋ္ဌာယ အာလောကော ဖရိတဗ္ဗော။ ဧဝံ အနုတ္တမေန အာလောကော ထာမဂတော ဟောတိ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၅၈။)

ဤအထက်ပါ အဋ္ဌကထာ၏ ဆိုလိုရင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဏ်ဖြင့် လောကကို ကြည့်ရှု လိုသော အားထုတ်စ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်လက်သစ်သည် ပထဝီကသိုဏ်းမှ ဩဒါတကသိုဏ်းသို့ တိုင်အောင် ကသိုဏ်းရှစ်ပါးလျှင် အာရုံရှိသော အဘိညာဏ်၏ အခြေခံ ဖြစ်သော စတုတ္ထဈာန်ကို (၁၄)ပါးသော အခြင်း အရာဖြင့် စိတ်ကို ဆုံးမခြင်း၊ စတုတ္ထဈာန်ကို ဂုဏ်အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံစေခြင်းဟူသော အခြင်းအရာ ဥပစာရ အလုံးစုံဖြင့် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဏ်သို့ စိတ်ကိုစေလွှတ်ခြင်းငှာ ခုံညားမှု ရှိသည်ကိုပြု၍ တေဇောကသိုဏ်း ဩဒါတ ကသိုဏ်း အာလောကကသိုဏ်းဟူသော ကသိုဏ်းသုံးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ကသိုဏ်းကို ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဏ် ဖြစ်ခြင်း၏ နီးစွာသော အကြောင်းဖြစ်သည်ကို ပြုလုပ်အပ်၏။ ကသိုဏ်းဝန်းကို ဥပစာရဈာန် = ဥပစာရသမာဓိ၏ အာရုံဖြစ်သည်ကို ပြု၍ ကသိုဏ်းဝန်းကို တိုးပွားစေ၍ ထားအပ်၏။ ထိုတိုးပွားစေအပ်သော ကသိုဏ်းဝန်း၌ အပ္ပနာဈာန်ကို မဖြစ်စေအပ်ဟု ဆိုလိုသည်။ ထိုသို့ ကသိုဏ်းဝန်းကို ဥပစာရသမာဓိနယ်မြေသို့ ဆိုက်သည် တိုင်အောင် ပရိကံ မပြုထားသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ သန္တာန်၌ အဘိညာဏ်၏ အစွမ်းဖြင့် အပ္ပနာဈာန်လော ဖြစ်ပေါ်၍ မလာနိုင်။ အကယ်၍ ကသိုဏ်းဝန်းအာရုံ၌ အပ္ပနာဈာန်ဆိုက်သည်တိုင်အောင် ပွားများထားခဲ့သည် ဖြစ်အံ့၊ ပါဒကဈာန်ကို မှီရာရှိသော အဘိညာဏ် ဖြစ်လေရာသည်။ ပါဒကဈာန်ကို မှီသော အဘိညာဏ်ကား မဖြစ်နိုင်သည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဥပစာရသမာဓိနယ်မြေ ဆိုက်ရုံသာလျှင် ကသိုဏ်းဝန်းကို ဖြန့်ကြက်၍ ပြုပြင်ထားအပ်သော ပရိကံကသာလျှင် အဘိညာဏ်လောကို ဖြစ်စေနိုင်သည့် စွမ်းအားရှိပေသည်။ သို့အတွက် ကသိုဏ်းဝန်းကို အပ္ပနာဈာန်ဆိုက်သည်တိုင်အောင် ပွားများထားပါက ပါဒကဈာန်ကို မှီနေသော ကသိုဏ်းဝန်းအာရုံသာ ဖြစ်လေရာသည်။ ပရိကံ၏ မှီရာ ကသိုဏ်းဝန်းအာရုံ မဖြစ်လေရာ။ [ဤစကားများမှာ ကသိုဏ်း (၁၀)ပါးတို့ကို တစ်ပါး တစ်ပါး၌ သမာပတ် (၈)ပါးစီ ရရှိ၍ (၁၄)မျိုးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ယင်းသမာပတ်တို့ကို ကြိတ်ချေနိုင်ကြကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့ကိုသာ ဦးတည်၍ ဖွင့်ဆိုနေသော စကား များသာ ဖြစ်သည်ကို မမေ့ပါနှင့်။]

ဤကသိုဏ်း သုံးမျိုးတို့တွင် အာလောကကသိုဏ်းသည်သာလျှင် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဏ် ရရှိရေးအတွက် အသာဆုံး အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ သို့အတွက် အာလောက ကသိုဏ်းကိုလည်းကောင်း၊ တေဇောကသိုဏ်း ဩဒါတကသိုဏ်း နှစ်မျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးကိုလည်းကောင်း ဥပစာရသမာဓိ နယ်မြေသို့ ဆိုက်သည်တိုင်အောင် ကသိုဏ်းဝန်းကို တိုးပွားစေအပ်၏။

ထိုလင်းရောင်ခြည် = အာလောကကို တိုးပွားအောင် ပြုလုပ်ထားအပ်သော အရပ်အတွင်း၌သာလျှင် တည်ရှိသော ရူပါရုံအပေါင်းကို = ရူပါရုံအမျိုးမျိုးကိုသာလျှင် ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်က ကြည့်ရှုအပ်ပေသည်။

လင်းရောင်ခြည်စွမ်းအင် ပျံ့နှံ့တည်နေသော အရပ်၏ ပြင်ပ၌ တည်ရှိသော ရူပါရုံ အမျိုးမျိုးကို ကြည့်ရှုသော ထိုရဟန်းအား ပရိကံ၏ ဝါရသည် ကျော်လွန်၍ သွား၏။ (ဤ၌ ပရိကံဟူသည် အထက်တွင် ဆိုခဲ့ပြီးသော တိုးပွားအောင် ဖြန့်ကြက်၍ ထားအပ်သော အာလောက ကသိုဏ်းဝန်းကို အာရုံယူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဥပစာရ ဈာန် ဥပစာရသမာဓိပင် ဖြစ်၏။ ထိုဥပစာရဈာန်မှာ အာလောကကသိုဏ်းကို အာရုံယူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဈာန်သမာဓိဖြစ်ရကား အာလောကကသိုဏ်းကို မကြည့်ရှုတော့ဘဲ အာလောက = လင်းရောင်ခြည် ပျံ့နှံ့၍ တည်ရာအရပ်၌တည်ရှိသော ရူပါရုံ အမျိုးမျိုးကို လိုက်၍ ကြည့်လိုက်သော် ထိုသမာဓိမှာ ပျက်၍သွား၏။ ဥပစာရသမာဓိ မဖြစ်တော့ပေ။ ပရိကမ္မဝါရကို ကျော်လွန်သွား၏ဟု ဆိုရ၏။) ထိုသို့ ဥပစာရသမာဓိ မဖြစ် တော့ဘဲ ပရိကမ္မဝါရကို ကျော်လွန်၍ သွားသောကြောင့် အာလောကလင်းရောင်ခြည်လည်း ကွယ်ပျောက်၍ သွားတတ်၏။ ထိုလင်းရောင်ခြည် ကွယ်ပျောက်သွားသော် ရူပါရုံ အမျိုးမျိုးကိုလည်း မတွေ့မမြင်ရတော့ပေ။ (ကသိဏာလောက = ကသိုဏ်းလင်းရောင်ခြည် စွမ်းအင်ကြောင့်သာလျှင် ရူပါရုံအမျိုးမျိုးကို တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ကသိဏာလောက = ကသိုဏ်းလင်းရောင်ခြည်ဟူသည်မှာလည်း ကသိုဏ်းဝန်းကို ဖြန့်ကြက်၍ ဥပစာရ သမာဓိနယ်မြေသို့ ဆိုက်ရောက်သည်တိုင်အောင် ပွားများထားအပ်သော ဘာဝနာဟူသော ပရိကံ၏ စွမ်းအင် ကြောင့် သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။ ထို့ကြောင့် ကသိဏာလောက = ကသိုဏ်းလင်းရောင်ခြည်နှင့် ရူပါရုံအမျိုးမျိုး ကို တွေ့မြင်ရခြင်းဟူသော ထိုနှစ်မျိုးစုံသည်လည်း ပရိကံ မဖြစ်ခဲ့သော် မဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တော့ပေ။) ထိုအခါ၌ ထိုယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဏ်၏ အခြေခံအကြောင်းရင်းဖြစ်သော ဥပစာရပါဒကဈာန်ကိုသာလျှင် ဝင်စား၍ ဝင်ရောက်၍ ထို ဥပစာရဈာန်မှထ၍ အာလောကလင်းရောင်ခြည် ကို ဖြန့်ကြက်အပ်ပေသည်။ ဥပစာရဈာန်ကို ဝင်စားလိုက် အလင်းရောင်ကို ဖြန့်လိုက်ဖြင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလုပ်ပေးရမည်။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် အစဉ်သဖြင့် ဆက်လက်၍ ကျင့်ခဲ့သော် လင်းရောင်ခြည် ပျံ့နှံ့သည်နှင့် အမျှ လင်းရောင်ခြည်သည်လည်း မြီမြီ ခိုင်ခံ့ခြင်းသို့ ရောက်ရှိလာတတ်၏။ ကာလမြင့်ရှည် တည်တံ့လာတတ်၏။ ဤသို့ မှတ်သားပါလေ။ ထိုအခါဝယ် -

“ဤမျှသော အရပ်၌ လင်းရောင်ခြည်သည် ဖြစ်စေသော”ဟု အကြင်မျှလောက်သော အရပ်ကို ပိုင်းခြား၏။ ပိုင်းခြား၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြု၏။ ထိုပိုင်းခြားထားသော အရပ်၌ လင်းရောင်ခြည်သည် တည်နေသည်သာလျှင် ဖြစ် ပေသည်။ တစ်နေ့ပတ်လုံးသော်လည်း ထိုင်နေ၍ ရှုကြည့်နေသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား ရူပါရုံအမျိုးမျိုးကို မြင်တွေ့ရခြင်းသည် ဖြစ်သည်သာလျှင်တည်း။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၅၈။ မဟာဇီ-၂-၆၁-၆၂ - ကြည့်ပါ။)

ဤကား ကသိဏာလောက ပရိကမ္မာလောက ဟူသော အာလောက လင်းရောင်ခြည်တို့ဖြင့်လည်း ရူပါရုံ အမျိုးမျိုးကို တွေ့မြင်နိုင်ကြောင်း ခိုင်လုံသော ကျမ်းဂန်အထောက်အထားများပင် ဖြစ်ပေသည်။

လင်းရောင်ခြည်ကို လက်မခံလိုသော ဆရာမြတ်တို့၏ အကြောင်းပြချက်

အလွန်အဆင့်မြင့်နေသော ပရိကမ္မသမာဓိ၊ ဥပစာရသမာဓိ၊ အပ္ပနာသမာဓိတို့နှင့် ယှဉ်တွဲလျက်ရှိသော သမထဘာဝနာစိတ်နှင့် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်တို့၌ အရောင်အလင်းရှိမှုနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း သမထ ဘာဝနာစိတ်၊ ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်တို့နှင့် ယှဉ်တွဲလျက်ရှိသော ပညာ၌ အရောင်အလင်းရှိမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း အချို့သော ဆရာမြတ်တို့ကား လက်မခံလိုကြပေ။ အရောင်အလင်းရှိကြောင်းကို လက်မခံနိုင် သော ဆရာမြတ်တို့ကား အောက်ဖော်ပြပါ အဋ္ဌကထာကို ကိုးကားတော်မူကြ၏။

ကိံ ပန စိတ္တဿ ဝဏ္ဏော နာမ အတ္ထိတိ? နတ္ထိ။ (အံ-ဋ္ဌ-၁-၄၅။)

= စိတ်၏ ဝဏ္ဏ မည်သော အရောင်အဆင်းသည် ရှိပါသလား? မရှိပါ။

ဤအဋ္ဌကထာကို ကိုးကား၍ သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်တို့၌ အရောင်အလင်း ရှိမှုကို လက်မခံလိုကြပေ။ သို့သော် အထက်ပါ အင်္ဂုတ္တရအဋ္ဌကထာစကားရပ်ကား စိတ်သည် နာမ်တရား ဖြစ်၏။ ဝဏ္ဏ မည်သော အရောင်အဆင်းကား ရုပ်တရား ဖြစ်၏။ သို့အတွက် စိတ်မှာ နာမ်တရားဖြစ်၍ ဝဏ္ဏ မည်သော အရောင်အဆင်းဟူသော ရုပ်တရားမရှိဟူသော ဖြေဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤကျမ်းကလည်း အထက်တွင် ရှင်းပြ ခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း စိတ်၌ အလင်းရောင်ရှိသည်ဟူကား မဆိုပါ။ ဉာဏ်၏ သဘာဝသတ္တိစွမ်းအင် ထက်မြက် စူးရှလျက်ရှိသော သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်တို့ကြောင့်ဖြစ်သော စိတ္တဇဩဇဋ္ဌမက ရုပ်ကလာပ် တိုင်းတွင် ပါဝင်သော ဝဏ္ဏဓာတ် = ရူပါရုံ၏တောက်ပမှု၊ ထိုစိတ္တဇဩဇဋ္ဌမက ရုပ်ကလာပ်တို့တွင် ပါဝင်တည်ရှိ သော တေဇောဓာတ် = ဥတုကြောင့်ဖြစ်သော ဥတုဇဩဇဋ္ဌမကရုပ်ကလာပ်တို့တွင် ပါဝင်တည်ရှိသော ဝဏ္ဏဓာတ် ရူပါရုံ၏ တောက်ပမှုကိုသာ သမထအလင်းရောင် ဝိပဿနာအလင်းရောင် ဉာဏ်ရောင်ဟု ခေါ်ဆိုကြောင်း အထက်တွင် ရှင်းပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် ထိုစိတ္တဇ-ဥတုဇ ရုပ် ကလာပ်တို့တွင် ပါဝင်တည်ရှိသော ဝဏ္ဏဓာတ် ရူပါရုံ၏ တောက်ပမှုကိုပင် လက်မခံလိုသေးပါက ခပ်သိမ်းဥသု အလုံးစုံသော တရားတို့ကို အကုန်အစင် သိမြင်တော်မူသည့် သဗ္ဗညုသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော အောက်ပါ တရားဒေသနာတော်ကို ဆက်လက်၍ ဖတ်ရှုကြည့်ပါ။

အဓိစိတ္တသုတ္တန် ခေါ် နိမိတ္တသုတ္တန်

အဓိစိတ္တမနုယုတ္တေန ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခုနာ တိဏိ နိမိတ္တာနိ ကာလေန ကာလံ မနသိ ကာတဗ္ဗာနိ။ ကာလေန ကာလံ သမာဓိနိမိတ္တံ မနသိ ကာတဗ္ဗံ။ ကာလေန ကာလံ ပဂ္ဂဟနိမိတ္တံ မနသိ ကာတဗ္ဗံ။ ကာလေန ကာလံ ဥပေက္ခာနိမိတ္တံ မနသိ ကာတဗ္ဗံ။ သစေ ဘိက္ခဝေ အဓိစိတ္တမနုယုတ္တော ဘိက္ခု ဧကန္တံ သမာဓိနိမိတ္တံယေဝ မနသိ ကရေယျ။ ဌာနံ တံ စိတ္တံ ကောသဇ္ဇာယ သံဝတ္တေယျ။ သစေ ဘိက္ခဝေ အဓိစိတ္တမနုယုတ္တော ဘိက္ခု ဧကန္တံ ပဂ္ဂဟနိမိတ္တံယေဝ မနသိ ကရေယျ။ ဌာနံ တံ စိတ္တံ ဥဒ္ဓစ္စာယ သံဝတ္တေယျ။ သစေ ဘိက္ခဝေ အဓိစိတ္တမနုယုတ္တော ဘိက္ခု ဧကန္တံ ဥပေက္ခာနိမိတ္တံယေဝ မနသိ ကရေယျ။ ဌာနံ တံ စိတ္တံ န သမ္မာ သမာဓိယေယျ အာသဝါနံ ခယာယ။ ယတော စ ခေါ ဘိက္ခဝေ အဓိစိတ္တမနုယုတ္တော ဘိက္ခု ကာလေန ကာလံ သမာဓိနိမိတ္တံ မနသိ ကရောတိ။ ကာလေန ကာလံ ပဂ္ဂဟနိမိတ္တံ မနသိ ကရောတိ။ ကာလေန ကာလံ ဥပေက္ခာနိမိတ္တံ မနသိ ကရောတိ။ တံ ဟောတိ စိတ္တံ မုဒုဉ္စ ကမ္မနိယဉ္စ ပဘဿရဉ္စ။ န စ ပဘင်္ဂံ။ သမ္မာ သမာဓိယတိ အာသဝါနံ ခယာယ။

(အံ-၁-၂၅၈။)

ရဟန်းတို့ . . . လွန်မြတ်သော သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်ကို အဖန်ဖန် အားထုတ်သော ယောဂါဝစရ ရဟန်းသည် သမထဖြစ်ကြောင်း သမထနိမိတ်၊ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြစ်ကြောင်း ဝိပဿနာနိမိတ် ဟူသော အကြောင်းတရားသုံးမျိုးတို့ကို ရံဖန် ရံခါ နှလုံးသွင်းအပ်ကုန်၏။

- ၁။ ရံဖန်ရံခါ သမာဓိဟူသော အကြောင်းနိမိတ်ကို (= သမာဓိဖြစ်ကြောင်းတရားကို) နှလုံးသွင်းအပ်၏။
- ၂။ ရံဖန်ရံခါ ဝီရိယဟူသော အကြောင်းနိမိတ်ကို (= ဝီရိယဖြစ်ကြောင်းတရားကို) နှလုံးသွင်းအပ်၏။
- ၃။ ရံဖန်ရံခါ ဥပေက္ခာဟူသော အကြောင်းနိမိတ်ကို (= ဥပေက္ခာဖြစ်ကြောင်းတရားကို) နှလုံးသွင်းအပ်၏။

ရဟန်းတို့ . . . လွန်မြတ်သော သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်ကို အဖန်ဖန် ပွားများ အား ထုတ်သော ယောဂါဝစရရဟန်းသည် သမာဓိဟူသော အကြောင်းနိမိတ်ကိုသာလျှင် (= သမာဓိ ဖြစ်ကြောင်း တရားကိုသာလျှင်) တစ်ဖက်သတ် နှလုံးသွင်းခဲ့မှု ထိုသမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်သည် ပျင်းရိ ရာသော အကြောင်းရှိ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ . . . လွန်မြတ်သော သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်ကို အဖန်ဖန် ပွားများ အားထုတ်သော ယောဂါဝစရ ရဟန်းသည် အားထုတ်ခြင်း = ဝီရိယဟူသော အကြောင်းနိမိတ်ကိုသာလျှင် (ဝီရိယဖြစ်ကြောင်းတရားကိုသာလျှင်) တစ်ဖက်သတ် နှလုံးသွင်းခဲ့မှု ထိုသမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်သည် ပျံ့လွင့်ခြင်း ဥဒ္ဓစ္စဖြစ်ရာသော အကြောင်း ရှိ၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ . . . လွန်မြတ်သော သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်ကို အဖန်ဖန် ပွားများ အားထုတ်သော ယောဂါဝစရ ရဟန်းသည် ဥပေက္ခာဟူသော အကြောင်းနိမိတ်ကိုသာလျှင် (= ဥပေက္ခာ ဖြစ်ကြောင်းတရားကိုသာလျှင်) တစ်ဖက်သတ် နှလုံးသွင်းခဲ့မှု ထိုသမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်သည် အာသဝေါတရားတို့ ကုန်ရန် ကောင်းစွာ မတည်ကြည်ရာသော အကြောင်းရှိ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ . . . လွန်မြတ်သော သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်ကို အဖန်ဖန်ပွားများ အားထုတ်သော ယောဂါဝစရရဟန်းသည် —

- ၁။ ရံဖန်ရံခါ သမာဓိဟူသော အကြောင်းနိမိတ်ကို (= သမာဓိဖြစ်ကြောင်းတရားကို) နှလုံးသွင်း၍
- ၂။ ရံဖန်ရံခါ ဝီရိယဟူသော အကြောင်းနိမိတ်ကို (= ဝီရိယဖြစ်ကြောင်းတရားကို) နှလုံးသွင်းပြီးလျှင်
- ၃။ ရံဖန်ရံခါ ဥပေက္ခာဟူသော အကြောင်းနိမိတ်ကို (= ဥပေက္ခာဖြစ်ကြောင်းတရားကို) နှလုံးသွင်းသောအခါ **ဘာဝနာစိတ်သည်** —

- ၁။ နူးညံ့ခြင်းသည်လည်းကောင်း (မုဒု)
- ၂။ သမထ ဘာဝနာလုပ်ငန်း ဝိပဿနာဘာဝနာလုပ်ငန်း၌ ထိုထိုဘာဝနာမှုကို ပြုလုပ်ရန် အခန့်သင့် ဖြစ်နေခြင်း သင့်လျော်ခြင်းသည်လည်းကောင်း (ကမ္မနိယ)
- ၃။ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် အရောင်တလက်လက် ထွက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း (ပဘဿရ) ဖြစ်၏။
- ၄။ ပျက်စီးခြင်းသဘောလည်း မရှိ။
- ၅။ အာသဝေါတရားတို့ ကုန်ရန် ကောင်းစွာ တည်ကြည်၏။

ဤကား ဗောဇ္ဈင် (၇)ပါးကို ညီမျှအောင် ကျင့်ပါက သမထ ဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာ ဘာဝနာစိတ်တို့မှ (= စိတ္တဇရုပ်မှ = ထိုမှ ထပ်ဆင့်ဖြစ်ပွားလာသော ဥတုဇရုပ်တို့မှ) ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် အရောင်တလက်လက် ထွက်ပေါ်လာကြောင်း ဘုရားရှင်၏ မုခပါဌ်တော်မှ တိုက်ရိုက်ထွက်ပေါ်လာသည့် ဟောကြားထားတော်မူချက် ဒေသနာတော်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

အဓိဓိတ္တ ဟူသည်

အဓိဓိတ္တ နှို သမထဝိပဿနာစိတ္တံ။ (အံ-ဋ-၂-၂၂၇။)

ဧကောဒသမေဝိ **အဓိဓိတ္တံ** သမထဝိပဿနာစိတ္တမေဝ။ (အံ-ဋ-၂-၂၂၈။)

ဒသကုသလကမ္မပထဝသေန ဥပ္ပန္နံ စိတ္တံ စိတ္တမေဝ။ ဝိပဿနာပါဒကအဋ္ဌသမာပတ္တိစိတ္တံ ဝိပဿနာစိတ္တဉ္စ တတော စိတ္တတော အဓိကံ စိတ္တန္တိ **အဓိဓိတ္တန္တိ** အာဟ “**အဓိဓိတ္တန္တိ သမထဝိပဿနာ စိတ္တ**” နှို။ အနုယုတ္တဿာတိ အနုပ္ပန္နဿ ဥပ္ပါဒနဝသေန ဥပ္ပန္နဿ ပဋိပြုဟနဝသေန အနု အနု ယုတ္တဿ၊ တတ္ထ ယုတ္တပ္ပယုတ္တဿာတိ အတ္ထော။ ဧတ္ထ စ ပုရေဘတ္တံ ပိဏ္ဍာယ စရိတာ ပစ္ဆာဘတ္တံ ပိဏ္ဍာပါတပဋိက္ကန္တော နိဿိဒနံ အာဒါယ “အသုကသ္မိ” ရုက္ခမူလေ ဝါ ဝနသဏ္ဏေ ဝါ ပဗ္ဗာရေ ဝါ သမဏဓမ္မံ ကရိဿာမီ” တိ နိက္ခမန္တောပိ တတ္ထ ဂန္ဓာ ဟတ္ထေဟိ ဝါ ပါဒေဟိ ဝါ နိသဇ္ဇဌာနတော တိဏပဏ္ဏာနိ အပနေန္တောပိ အဓိစိတ္တံ အနုယုတ္တောယေဝ။ နိဿိဒိတာ ပန ဟတ္ထပါဒေ

ဓောဝိတ္တာ မူလကမ္မဋ္ဌာနံ ဂဟေတွာ ဘာဝနံ အနုယုတ္တန္တော ဘာဝနာယ အပ္ပနံ အပ္ပတ္တာယပိ အဓိစိတ္တမနု-
ယုတ္တောယေဝ တဒတ္ထေနပိ တံသဒ္ဓေါဟာရတော။ (အံ-ဇီ-၂-၁၉၈-၁၉၉။)

= သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ် မဟုတ်သော သာမန်လူသားတို့၏ ဒါန သီလ စသော
သာမန်ကုသိုလ်များကို ပြုစုပျိုးထောင်သည်၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ကုသိုလ်စိတ်သည် စိတ္တ = စိတ်
မည်၏။ ဝိပဿနာ၏ အခြေပါဒက အကြောင်းရင်းဖြစ်သော သမာပတ်ရှစ်ပါးဟူသော ဈာန်စိတ်သည်လည်း
ကောင်း၊ ဝိပဿနာစိတ်သည်လည်းကောင်း သာမန်လူသားတို့၏ ဒါန သီလ စသော သာမန် ကုသလကမ္မပထ
တရား ဆယ်ပါးနှင့် ယှဉ်သော ထိုစိတ်ထက် သာလွန်မြင့်မြတ်သောစိတ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် **အဓိစိတ္တ** မည်၏။

အနုယုတ္တ — မဖြစ်ပေါ်ဖူးသေးသော သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်
၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်ပြီးသော သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်ကို တစ်ဖန် တိုးပွားစေသည်၏
အစွမ်းဖြင့် အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ကြိမ်ဖန်များစွာ ထပ်ကာထပ်ကာ ကြိုးစားအားထုတ်မှုသည် အနုယုတ္တ မည်၏။
ထို သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်၌ အပြင်းအထန် ကြိုးစားအားထုတ်သော ရဟန်းတော်ကို အနု-
ယုတ္တ ရဟန်းဟု ဆိုလိုသည်။ နံနက်ပိုင်း၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ပြန်လာသော်
နိသီဒိုင်ထိုင်ခင်းကို ယူ၍ - “ဤမည်သော သစ်ပင်ရင်း၌လည်းကောင်း၊ ဤမည်သော တောအုပ်အတွင်း၌
လည်းကောင်း၊ ဤမည်သော တောင်ရှိုင်ဝှမ်း၌လည်းကောင်း ရဟန်းတရားကို ကြိုးစားအားထုတ်ပေအံ့” - ဟု
ထွက်ခွာလာသော ရဟန်းသည်လည်းကောင်း၊ ထိုင်မည့်နေရာမှ မြက်သစ်ရွက်တို့ကို ဖယ်ရှားနေသော ရဟန်း
သည်လည်းကောင်း အဓိစိတ္တ အမည်ရသော သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်ကို ပွားများအားထုတ်သူ
မည်သည်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုင်ပြီးနောက် လက်ခြေတို့ကို ဆေးကြောသုတ်သင်၍ မူလကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူ၍
ဘာဝနာကို လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်သော ရဟန်းသည် ဘာဝနာ၏ အပ္ပနာဈာန်သို့ မရောက်ရှိသေးသော်
လည်း အဓိစိတ္တ အမည်ရသော သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်ကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ပွားများ
အားထုတ်သော ရဟန်းသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုမျှလောက်သော အကျိုးတရားကို ရရှိခြင်းဖြင့်လည်း ထို
ရဟန်းတော်ကို အဓိစိတ္တမနုယုတ္တ ရဟန်းဟု ခေါ်ဝေါ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ (အံ-ဇီ-၂-၁၉၈-၁၉၉။)

ပဘဿရ - ပရိယောဒါတ

စတုတ္ထဈာန်၏ ဂုဏ်အင်္ဂါရှစ်ပါးတို့တွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သော **ပရိယောဒါတ**ဟူသော စကားလုံးကို
ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာက အောက်ပါအတိုင်း ဖွင့်ဆိုထား၏။

ပရိသုဒ္ဓတ္တယေဝ **ပရိယောဒါတေ**၊ ပဘဿရေတိ ဝုတ္တံ ဟောတိ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၅။)

ပရိသုဒ္ဓတ္တယေဝ၊ ထက်ဝန်းကျင် စင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့်ပင်လျှင်။ ပရိယောဒါတေ၊ ထက်ဝန်း
ကျင် ဖြူစင်လတ်ပြီးသော်။ ပဘဿရေ၊ ပြီးပြီးပြန် အရောင်ရှိလတ်သော်။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဝုတ္တံ၊ ဆိုလိုသည်။
ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ (ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂနိဿယ-၃-၁၂-ပြည်။)

ဤအထက်ပါ ဘာသာပြန်ဆိုချက်မှာ ပြည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘာသာပြန်ဆိုချက် ဖြစ်ပါသည်။ ဤ
အဖွင့်များအရ ပရိယောဒါတနှင့် ပဘဿရတို့မှာ အဓိပ္ပါယ်တူ စကားလုံးများသာဖြစ်သည်ဟု မှတ်ပါ။ သို့အတွက်
ဤအဓိစိတ္တသုတ္တန် အမည်ရသော နိမိတ္တသုတ္တန်၌ အဓိစိတ္တ အမည်ရသော သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာ
ဘာဝနာစိတ်တို့၌ ပဘဿရ = ပြီးပြီးပြန်ပြန် တလက်လက် တောက်ပသော အရောင်အလင်းရှိသည်ဟူသော
တရားအလုံးစုံကို အကုန်အစင် သိတော်မူ မြင်တော်မူသော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဟောကြားတော်မူချက်ကို

နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားတောင့်တလျက်ရှိသော အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် ရှိသေ့စွာ ဦးထိပ်ရွက်လျက် ပန်ဆင်ရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဤ၌လည်း အကျိုးဖြစ်သော စိတ္တဇရုပ်၊ ထပ်ဆင့်ဖြစ်ပွားလာသော ဥတုဇရုပ်တို့၌ ပါဝင်သော ဝဏ္ဏဓာတ် ရူပါရုံ၏ အရောင်အလင်းဟူသော အမည်ကို အကြောင်းဖြစ်သော သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ် အပေါ်၌ တင်စား၍ အကြောင်းဖြစ်သော သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ် တို့၌ ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် တလက်လက် တောက်ပသော အရောင်အလင်း ရှိသည်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲထားသော ဖလူပစာရ စကားဟုပင် မှတ်ပါ။

သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်တို့၌ အရောင်အလင်းရှိကြောင်းကို ဤမျှ ရှည်လျားစွာ တင်ပြ နေရခြင်းမှာ အကြောင်းရှိသည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

တသ္မိံ အန္တရဟိတေ ရူပဂတမ္ပိ န ဒိဿတိ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၅၈။)

= ထို အာလောက = အရောင်အလင်း ကွယ်ပျောက်သွားသော် ရူပါရုံ အမျိုးမျိုးသည်လည်း ယောဂီဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဉာဏ်၌ မထင်လာတော့ပေ - ဟူသော အဋ္ဌကထာစကားကို အထူး အလေးဂရုပြုထားပါ။ ထိုစကားရပ်မှာ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် ဝိပဿနာဉာဏ် ရရှိရေးအတွက် အလွန်အရေးကြီးသော စကား ရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထင်ရှားစေအံ့ -

ရုပ်တို့မည်သည် ကလာပ်ခေါ်သည့် အမှုန်ကလေးများအနေဖြင့်သာ ဖြစ်ရိုးဓမ္မတာ ရှိကြ၏။ ရုပ်ကလာပ် ဟူသည် ပရမတ္ထသစ္စာနယ်၌ ရုပ်တို့၏ အသေးဆုံး အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဖြစ်၏။ ယင်းရုပ်ကလာပ်တစ်ခု တစ်ခု၌ ရုပ်သဘောတရား အနည်းဆုံး ရှစ်မျိုး ပါဝင်၏။ ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယော ဝဏ္ဏ ဂန္ဓ ရသ ဩဇာတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဇီဝိတ ပါဝင်ပါက အချို့ရုပ်ကလာပ်၌ သဘောတရား (၉)မျိုး ရှိတတ်၏။ အကြည်ဓာတ် သို့မဟုတ် ဘာဝရုပ် တစ်မျိုးမျိုး ပါဝင်ပါက ရုပ်သဘောတရား (၁၀)မျိုးစီ ရှိတတ်၏။ ဤသို့ စသည်ဖြင့် ရုပ်တို့သည် ကလာပ် ခေါ်သည့် အုပ်စုအလိုက်သာ ဖြစ်ရိုးဓမ္မတာ ရှိကြ၏။

ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ယင်းရုပ်ကလာပ်တို့၏ ဝဏ္ဏဓာတ် ရူပါရုံကို တွေ့မြင်နေရခြင်း သို့မဟုတ် ဝဏ္ဏ ဓာတ် ရူပါရုံပါဝင်သည့် ယင်းရုပ်ကလာပ်ကို တွေ့မြင်နေရခြင်းမှာ သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ် ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အာလောက = လင်းရောင်ခြည်စွမ်းအင်ကြောင့် တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထို လင်းရောင်ခြည် ပျောက်ကွယ်သွားပါက ထိုရူပါရုံကိုလည်းကောင်း၊ ထိုရူပါရုံပါဝင်သည့် ရုပ်ကလာပ်ကိုလည်း- ကောင်း ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် မည်သည့်နည်းနှင့် မျှ တွေ့မြင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ယင်းရုပ်ကလာပ် ကိုမျှ မတွေ့မြင်ပါက ထိုထို ရုပ်ကလာပ်တို့၏ အတွင်း၌ တည်ရှိသော (၈-မျိုး၊ ၉-မျိုး၊ ၁၀-မျိုးစသော) ရုပ်ပရမတ် သဘောတရားများကို ဆက်လက် ရှုပွား၍ မည်သို့မျှ ရရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ပရမတ်အစစ် ဓာတ်အနှစ် ဖြစ်သော ရုပ်တရားများကို မည်သို့မျှ သိနိုင်ခွင့် မရှိပေ။ ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင် မဆိုက်ပါကလည်း ဃန မပြုနိုင်။ ရုပ်တုံးရုပ်ခဲ ဟူသော ရုပ်ဃန မပြုကလည်း ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင် မဆိုက်နိုင်။ ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင် မဆိုက်ပါကလည်း အနတ္တဉာဏ်အမြင် မပေါ်နိုင်။ အနတ္တဉာဏ်အမြင် မပေါ်ကလည်း အရိယမဂ်သို့ မဆိုက်နိုင်။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် မပြုနိုင်။

တစ်ဖန် ဘူတရုပ် ဥပါဒါရုပ်ဟူသော ရုပ်တရားတို့ကို ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင် ဆိုက်သည် တိုင်အောင် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိပါက ထိုရုပ်တရားကို မှီတွယ်၍ ထိုရုပ်တရားကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော နာမ်တရား တို့ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သိနိုင်ခွင့် မရှိတော့ပေ။ အကြောင်းမူ မှီရာဝတ္ထုရုပ်နှင့် အာရုံတို့ကို သို့မဟုတ် ဆိုင် ရာ ဒွါရနှင့် ဆိုင်ရာ အာရုံကို ပူးတွဲသိမ်းဆည်းနိုင်ပါမှ ကာမာဝစရနာမ်တရားတို့ကို ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်က သိ-

နိုင်ခွင့် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ (ဝတ္ထာရမ္မဏာနံ ပရိဂ္ဂဟိတတာယ။ မ-ဋ-၃-၆၀။ - အကျယ် - နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်း ပိုင်းတွင် ထင်ရှားလတ္တံ့။)

ကာမာဝစရနာမ်တရားတို့ကို သိမ်းဆည်းရာ၌ စက္ခု သောတ ဃာန ဇိဝှါ ကာယ = မျက်စိအကြည် နား အကြည် နှာအကြည် လျှာအကြည် ကိုယ်အကြည်ဟူသော ရုပ်အကြည်ဓာတ်ငါးပါးနှင့် ဘဝင်မနောအကြည် ဓာတ်တို့ကား အလွန်အရေးပါသော ကဏ္ဍမှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိ၏။ ယင်းအကြည်ဓာတ် (၆)ပါးဟူသော ဒွါရ (၆)ပါးကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိပါက ယင်းဒွါရ (၆)ပါးကို စွဲမှီ၍ ဖြစ်ပေါ်သွားကြသော နာမ်တရားတို့ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရှု၍ မရနိုင်ပေ။ ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ မသိနိုင်ပေ။ ယင်းအကြည်ဓာတ် (၆)ပါးတို့ကား သမထ ဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လင်းရောင်ခြည်စွမ်းအင်နှင့်မှ လင်းရောင် ခြည်စွမ်းအား ရှိပါမှ တွေ့မြင်နိုင် သိရှိနိုင်သော တရားများ ဖြစ်ကြပေသည်။

ရုပ်နာမ်ကိုမျှ ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင် မဆိုက်သေးပါက နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို မရရှိနိုင်သေးပေ။ နာမ ရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်မှ မဖြစ်သေးသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ သန္တာန်ဝယ် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်မှာ အလွန် အလှမ်း ဝေးလျက်ပင် ရှိနေပေသေးသည်။ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်နှင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်မျှ မရရှိသေးသော ယောဂါ ဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ သန္တာန်ဝယ် ဝိပဿနာဉာဏ် ဖြစ်ရေးမှာ မိုးနှင့် မြေကြီးပမာ အလွန်အလွန် ဝေးကွာလျက်ပင် ရှိနေဦးမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းမူ ပရမတ်အစစ် ဓာတ်အနှစ်ဖြစ်သော ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သင်္ခါရတရားတို့ကို လက္ခဏာရေးသုံးတန် တင်၍ ရူပွားသုံးသပ် နိုင်ပါမှသာလျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်ဟူသည် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော ကြောင့် ဖြစ်၏။

အနိစ္စာဒိဝသေန ဝိဝိဓေဟိ အာကာရေဟိ ဓမ္မေ ပဿတိတိ ဝိပဿနာ။ (အဘိ-ဋ-၁-၁၇၅။)

ပုဗ္ဗေ ခေါ သုသိမ ဓမ္မဋ္ဌိတိဉာဏံ၊ ပစ္စာ နိဗ္ဗာနေ ဉာဏံ။ (သံ-၁-၃၄၄။)

= သုသိမ . . . သင်္ခါရတရားတို့၏ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ အခြင်းအရာ၌ ကောင်းစွာတည်သော ဓမ္မဋ္ဌိတိ အမည်ရသော ဝိပဿနာဉာဏ်သည် ရှေးက ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ်၌ အာရုံပြုသောအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ် လာသော အရိယမဂ်ဉာဏ်သည် နောက်ကာလ၌ ဖြစ်၏။

ဤသို့ ဘုရားရှင် ဟောကြားထားတော်မူသောကြောင့် အရိယမဂ်ဉာဏ်ဟူသည်မှာလည်း ဝိပဿနာဉာဏ် တို့က အဆင့်အဆင့် ဥပနိဿယစသော ပစ္စယသတ္တိတို့ဖြင့် ကျေးဇူးပြုပေးပါမှသာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော တရား ဖြစ်ပေသည်။ ပရမတ်အစစ် ဓာတ်အနှစ်ကို အာရုံယူနေသော ဝိပဿနာဉာဏ်မျှ မဖြစ်သေးသော ယော- ဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ သန္တာန်ဝယ် နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ်ဟူသည် မည်သို့မျှ မမျှော်လင့်အပ် မမျှော်လင့်ကောင်းသော တရားသာ ဖြစ်ပေသည်။

သို့အတွက် ညအခါ အမှိုက်မှောင် အတွင်း၌ ခရီးသွားသောသူသည် မိမိသွားလိုသော ခရီးကို သွားနိုင် ရေး ရောက်လိုရာ အရပ်သို့ ရောက်ရှိရေးအတွက် မီးရှူးတန်ဆောင် စသော အရောင်အလင်းကို အလိုရှိအပ် သကဲ့သို့ အလားတူပင် အဝိဇ္ဇာ အမှိုက်တိုက် ဖုံးလွှမ်းခံနေရသော သတ္တဝါတစ်ဦးအဖို့ နိဗ္ဗာန်ဆိုသည့် ထိုမှာ ဘက်ကမ်းသို့ သွားရာ၌ သစ္စာလေးပါးကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိအောင် ထွန်းလင်းပြတတ်သော အလင်းရောင်ကား လိုအပ်သည်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအလင်းရောင်ဟူသည် အထက်တွင် အကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြခဲ့သည့် ပညာ ရောင် ဉာဏ်ရောင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ညအခါ အမှိုက်မှောင်အတွင်း၌ ခရီးသွားသောသူသည် မိမိသွားလိုရာ အရပ်သို့ ရောက်ရှိရေးအတွက်

သာ မီးရှူးတန်ဆောင်စသည့် အလင်းရောင် အကူအညီကို အလိုရှိသကဲ့သို့ - အလားတူပင် ယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း မိမိအလိုရှိရာ နိဗ္ဗာန်သို့သွားရာ၌ သစ္စာလေးပါးကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ သိတတ်သည့် သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဉာဏ်အမြင် ရရှိရေးအတွက်သာ ထိုအလင်းရောင်ကို အလိုရှိနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအလင်းရောင်ကို အလွန် မြတ်နိုး တမ်းတ၍ တသသ ဖြစ်နေသည်ကား မဟုတ်သည်ကို သဘောပေါက်လေရာသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော မဟာအဿပုရ စသော ထိုထို သုတ္တန်တို့၌ သစ္စာလေးပါးကို ဟုတ်တိုင်း မှန်စွာ သိအောင် ကြိုးပမ်းလိုသော ရဟန်းတော်အား မိမိရရှိထားသော စတုတ္ထဈာန်ကို ဂုဏ်အင်္ဂါရှစ်တန်နှင့် ပြည့်စုံအောင် ကြိုးပမ်းရန် ဘုရားရှင်၏ တိုက်တွန်းတော်မူချက်ကို ဦးထိပ်ရွက်ပန်ဆင်၍ ဤအလင်းရောင် အကြောင်းကို ဖော်ပြနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအင်္ဂါရှစ်ရပ်တို့တွင် ပရိယောဒါတေ = ပြီးပြီးပြန်ပြန် အရောင် တလက်လက် တောက်ပလတ်သော်ဟူသော စကားတော်သည်လည်း အင်္ဂါရပ် တစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်လျက်ပင် ရှိပေသည်။ အကယ်၍ အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည်လည်း ခပ်သိမ်းဥသည့် အလုံးစုံသော တရားမှန်သမျှ ကို ဆရာမကူ သယမ္ဘူဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်မျက်မှောက် ထွင်းဖောက် သိမြင်တော်မူသော သဗ္ဗညုသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်က သိတော်မူ မြင်တော်မူ၍သာလျှင် ဤသို့ ပရိယောဒါတေ - ဟူသော အင်္ဂါရပ် တစ်ရပ်ကို ထည့်သွင်း၍ ညွှန်ကြားထားတော်မူပါပေသည်ဟု လက်ခံနိုင်ပါလျှင် ဦးထိပ်ရွက် ပန်ဆင်နိုင်ပါလျှင် အသင် ယောဂီ သူတော်ကောင်းအတွက် နိဗ္ဗာန်သို့ သွားရာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျင့်မြတ်တရားတည်း ဟူသော လမ်းမတော်ကြီးသည် ဖြောင့်ဖြူး သာယာလျက်ပင် ရှိနေမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

အကယ်၍ အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် သဒ္ဓိသူပစ္စာရအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မုချအားဖြင့် လည်းကောင်း ဥပစာရသမာဓိ အမည်ရသော သမာဓိတစ်ခုခုမှ ဝိပဿနာသို့ ကူးလိုခဲ့သော်လည်းကောင်း၊ စတုတ္ထဈာန်သမာဓိမှ အခြားတစ်ပါးသော အပ္ပနာဈာန်သမာဓိ တစ်ခုခုကို ဝိပဿနာ၏ အခြေပါဒကပြု၍ ဝိပဿနာသို့ ကူးလိုခဲ့သော်လည်းကောင်း ထိုဥပစာရသမာဓိ သို့မဟုတ် အပ္ပနာသမာဓိကိုလည်း ဂုဏ်အင်္ဂါ ရှစ်တန်တို့နှင့် ပြည့်စုံတန်သလောက် ပြည့်စုံအောင် ကြိုးပမ်းရမည်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းမူ ယင်း သမထဘာဝနာစိတ်တို့ကြောင့်လည်း ပြီးပြီးပြန်ပြန် တလက်လက်တောက်ပသော အရောင်အလင်းများ ထွက်ပေါ်လာသည်သာ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

အရောင်အလင်းချင်း ရောထွေးတတ်ပုံ

သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်တို့ကြောင့် လင်းရောင်ခြည်များ ထွက်ပေါ်လာနိုင်ကြောင်း အဆိုအမိန့် ဒေသနာတော်ကို အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် လက်ခံနိုင်လောက်ပေပြီဟု ယူဆပါသည်။ ဤအရာတွင် အရောင်အလင်းချင်း ရောထွေးတတ်ပုံကို ဆက်လက်၍ တင်ပြအပ်ပါသည်။

အချို့သော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တရားတစ်ခုခုကို နှလုံးသွင်း အားထုတ်သည့်အခါ၌ မိမိတို့ အားထုတ်နေသော ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် သမထကမ္မဋ္ဌာန်း ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းတို့တွင် မည်သည့်ကမ္မဋ္ဌာန်း ဖြစ်သည် ကို မစဉ်းစားတော့ဘဲ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်း ဖြစ်သည်ဟူ၍သာ ယုံကြည်လက်ခံလျက် ကြိုက်နှစ်သက်ရာ နည်း လမ်းဖြင့် တရားနှလုံးသွင်း ရှုပွားကြ၏။ သမာဓိ အတော်အသင့် အားကောင်းလာသောအခါ၌ လင်းရောင် ခြည်များ ထွက်ပေါ်လာတတ်၏။ ထိုအခါ၌ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်သို့ ငါဆိုက်ရောက်ပြီဟု အထင်ကြီးတတ်ကြ၏။

ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဟူသည် အထက်တွင် အကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြခဲ့သည့်အတိုင်း ရုပ်တုံးရုပ်ခဲ ဟူသော ရုပ်ဃန သုံးမျိုး နာမ်တုံးနာမ်ခဲဟူသော နာမ်ဃန (၄)မျိုးတို့ကို ဉာဏ်ဖြင့် ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးလျက် ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင်

ဆိုက်အောင် ရှုနိုင်သဖြင့် နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရရှိပြီး၍ အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန် ကာလသုံးပါးအတွင်း၌ အကြောင်းတရား အဆက်ဆက် အကျိုးတရား အဆက်ဆက်တို့ကို သိမ်းဆည်းနိုင်သဖြင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ် ကိုလည်း ရရှိပြီးသောအခါ၊ အကြောင်းတရားနှင့် တကွသော ယင်းရုပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရတရားတို့ကို လက္ခဏာ ရေး သုံးတန်သို့ တင်၍ တွင်တွင်ကြီး ဝိပဿနာရှုလိုက်သော် အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်ဟူသော ကာလသုံးပါး၊ အဇ္ဈတ္တ ဗဟိဒ္ဓဟူသော သန္တာန်နှစ်ပါး အတွင်း၌ တည်ရှိသော ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ကို ခဏပစ္စုပ္ပန်သို့ ဉာဏ်အမြင် ဆိုက်အောင် ရှုပွားနိုင်သော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သန္တာန်၌သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သော ဉာဏ်ဖြစ်၏။

ရုပ်ကလာပ်ကိုမျှ မမြင်ဖူးသေးသဖြင့် မြင်ဖူးသော်လည်း ယနုပ္ပါအောင် ဓာတ်မခွဲတတ်သေးသဖြင့် ပရ မတ်သို့ ဉာဏ်အမြင် မဆိုက်သေးသော၊ အကြည်ဓာတ် (၆)ပါးကိုမျှ မမြင်ဖူးသေး မရှုတတ်သေးသဖြင့် ယင်း အကြည်ဓာတ် (၆)ပါးကို အစွဲပြု၍ ဖြစ်ပေါ်သွားသော နာမ်တရားတို့ကိုလည်း နာမ်ယနုပ္ပါအောင် ဉာဏ်ဖြင့် မဖြိုခွဲနိုင်သေးသဖြင့် နာမ်ပရမတ်သို့လည်း ဉာဏ်အမြင် မဆိုက်သေးသော၊ ဝိပဿနာဟူသည် အတိတ် အနာ ဂတ်ကို မရှုကောင်းပါဟု ပုံသေ လက်ခံထားသဖြင့် အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန် ကာလသုံးပါး၌ အကြောင်းတရား အကျိုးတရားတို့၏ ကြောင်း-ကျိုး ဆက်နွှယ်မှုသဘောတရားကို မရှုတတ်သေးသဖြင့် ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ကို လည်း မရရှိသေးသော၊ ထိုသို့ ရုပ်-နာမ်-ကြောင်း-ကျိုး သင်္ခါရတရားတို့ကို ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား မယူတတ် မသိမ်း ဆည်းတတ်သေးသဖြင့် **ဉာတပရိညာဓနန်း**ကိုမျှ မဆိုက်ရောက်သေးသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ သန္တာန်ဝယ် သမ္မသနဉာဏ် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ဟူသော **တိရဏပရိညာ ပညာ**ကို ရရှိရေးမှာ မမျှော်မှန်းနိုင်သေးသော မမျှော် မှန်းသင့်သော အရာသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဉာတပရိညာ ပညာကို မရရှိသေးသော သူတော်ကောင်းတစ်ဦး၏ သန္တာန်ဝယ် တရားတစ်ခုခုကို နှလုံး သွင်းလိုက်ခြင်းကြောင့် အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သော် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ကို ရရှိပြီ ရောက်ရှိပြီဟု အယူ အဆ မှားခဲ့ပါက သဗ္ဗညုဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်နှင့် အလွဲကြီး လွဲသွားပြီ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူ အလုံး စုံသော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်တရား နာမ်တရားတို့ကို ပရိညာပညာ သုံးမျိုးဖြင့် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိပါမှ ဒုက္ခ ကုန်နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း အပရိဇာနနသုတ္တန် (သံ-၂-၂၄၉-၂၅၀။) ၌ ဘုရားရှင် ဟောကြားထားတော်မူသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့အတွက် တရားတစ်ခုခုကို နှလုံးသွင်းလိုက်၍ လင်းရောင်ခြည် ထွက်ပေါ်လာတိုင်း ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အရောင်ဟူ၍ကား မယူဆလေရာ။ သမထဘာဝနာစိတ်တို့၌လည်း လင်းရောင်ခြည်ရှိသည် ကို သတိပြုရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

မေးမြန်းသင့်သော အချက်တစ်ရပ်

သမထဘာဝနာစိတ် ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ် အားလုံးတို့၌ လင်းရောင်ခြည်စွမ်းအင် ရှိသည် မှန်ပါက အဘယ်ကြောင့် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ပိုင်း၌ - **ဩဘာသ** - အရောင်အလင်းကို တခမ်းတနား ဖော်ပြနေရပါသနည်း ဟု မေးမြန်းဖွယ်ရာ ရှိလာပြန်၏။ အဖြေကား သမထဘာဝနာစိတ်နှင့် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်မှ တစ်ပါးသော အခြား အခြားသော ဝိပဿနာဘာဝနာစိတ်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လင်းရောင်ခြည်နှင့် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အရင့်ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဥဒယဗ္ဗယနုပဿနာစိတ်ကြောင့် ဖြစ် ပေါ်လာသော အရောင်အလင်းသည် တူညီမှု မရှိဘဲ တစ်မူထူးခြား၍ နေသောကြောင့် သီးသန့် ဖော်ပြနေ ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အောက်ပါ အဋ္ဌကထာ စကားရပ်များကို ဆက်လက်၍ ဖတ်ရှုကြည့်ပါ။

တတ္ထ ဩဘာသောတိ ဝိပဿနောဘာသော။ တသ္မိံ ဥပ္ပန္နန္တ ယောဂါဝစရော “န ဝတ မေ ဣတော ပုဗ္ဗေ ဧဝရူပေါ ဩဘာသော ဥပ္ပန္နပုဗ္ဗော၊ အဒ္ဓါ မဂ္ဂပ္ပတ္တောသ္မိံ ဖလပတ္တောသ္မိံ”တိ အမဂ္ဂမေဝ “မဂ္ဂေါ”တိ၊ အဖလမေဝ စ “ဖလ”န္တိ ဂဏှာတိ။ တဿ အမဂ္ဂံ “မဂ္ဂေါ”တိ၊ အဖလံ “ဖလ”န္တိ ဂဏှတော ဝိပဿနာဝီထိ ဥက္ကန္တာ နာမ ဟောတိ။ သော အတ္တနော မူလကမ္မဋ္ဌာနံ ဝိဿဇေတွာ ဩဘာသမေဝ အဿာဒေန္တော နိဿိဒတိ။
(ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၇၀။)

ထိုဝိပဿနာ၏ ညစ်ညူးကြောင်း ဥပက္ကိလေသတရား ဆယ်ပါးတို့တွင် ဩဘာသ - ဟူသည်ကား ဝိပဿနာစိတ်ကြောင့် ဖြစ်သော မိမိ၏ ရုပ်နာမ်သန္တာန်အစဉ်၌ ကျရောက်လာသော စိတ္တဇရုပ်တို့၏ ဝဏ္ဏဓာတ် ၏ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် တလက်လက်ထွက်သော အရောင်နှင့် ယင်းစိတ္တဇရုပ်တို့တွင် ပါဝင်သော တေဇောဓာတ် = ဥတုကြောင့် ထပ်ဆင့်ဖြစ်ပွားလာသော ဥတုသမုဋ္ဌာန်ဖြစ်သော ဥတုဇရုပ်တို့၏ ဝဏ္ဏဓာတ်၏ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် တလက်လက် ထွက်သော အရောင်တည်း။

ထို ဝိပဿနာ ဩဘာသ အရောင်အလင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာလတ်သည်ရှိသော် ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် “ငါ့အား ဤအခါမှ ရှေး၌ ဤသို့ သဘောရှိသော အရောင်အလင်းမျိုးသည် မဖြစ်ဖူးလေစွတကား၊ မချွတ်ကေန် အရိယမဂ်သို့ ဆိုက်ရောက်သည် ငါဖြစ်လတ်ပြီ၊ အရိယဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်သည် ငါဖြစ်လတ်ပြီ”- ဤသို့လျှင် မဂ်မဟုတ်သော ဩဘာသကိုပင်လျှင် မဂ်ဟူ၍ ဖိုလ်မဟုတ်သော ဩဘာသကိုပင်လျှင် ဖိုလ်ဟူ၍ စွဲယူ၏။ မဂ်မဟုတ်သည်ကို မဂ်ဟူ၍ ဖိုလ်မဟုတ်သည်ကို ဖိုလ်ဟူ၍ စွဲယူသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ ဝိပဿနာဝီထိ ဟူသော ဝိပဿနာလမ်းကြောင်းကြီးကား တိမ်းစောင်း လွဲချော်၍ သွားလေပြီ။ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏ ဝိပဿနာဟူသော မူလကမ္မဋ္ဌာန်းကို စွန့်လွှတ်၍ ဩဘာသ = အရောင်အလင်းကိုပင် သာယာလျက် ထိုင်နေ၏။
(ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၇၀။)

ဤအထက်ပါ အဋ္ဌကထာစကားရပ်တွင် - ငါ့အား ဤအခါမှ ရှေး၌ ဤသို့ သဘောရှိသော အရောင် အလင်းမျိုးသည် မဖြစ်ဖူးလေစွတကား - ဟူသော စကားရပ်မှာ ဤ၌ ပြောလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။ ငါ့အား ဤသို့သဘောရှိသော အရောင်အလင်းမျိုးသည် မဖြစ်ဖူးလေစွတကားဟူသော ဆိုသည်။ ရှေးယခင်က အရောင် အလင်း လုံးဝ မဖြစ်စဖူးသေးဟု ဆိုလိုသည်ကား မဟုတ်ပါ။ ဤကဲ့သို့သော အရောင်အလင်းမျိုးသာ မဖြစ်ဖူး သေးကြောင်း ပြောလိုရင်း ဖြစ်သည်။ ထောက်ထားစရာ သာဓကမှာ ကျန် ဥပက္ကိလေသတို့နှင့် ဆက်စပ်၍ ဖွင့်ဆိုချက်များပင် ဖြစ်သည်။

“န ဝတ မေ ဣတော ပုဗ္ဗေ ဧဝရူပံ ဉာဏံ ဥပ္ပန္နပုဗ္ဗံ၊ ဧဝရူပေါ ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိ၊ သုခံ၊ အဓိမောက္ခော၊ ပဂ္ဂဟော၊ ဥပဋ္ဌာနံ၊ ဥပေက္ခာ၊ နိကန္တိ ဥပ္ပန္နပုဗ္ဗော။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၇၃။)

= ငါ့အား ဤအခါမှ ရှေး၌ ဤသို့ သဘောရှိသော ဝိပဿနာဉာဏ်သည် မဖြစ်ဖူးစွတကား၊ ဤသို့ သဘော ရှိသော ဝိပဿနာပီတိသည်၊ ပဿဒ္ဓိသည်၊ ဝိပဿနာသုခသည်၊ အဓိမောက္ခ = သဒ္ဓါသည်၊ ပဂ္ဂဟ = ဝီရိယ သည်၊ ဥပဋ္ဌာန = သတိသည်၊ ဥပေက္ခာ = ဝိပဿနုပေက္ခာ + အာဝဇ္ဇနုပေက္ခာသည်၊ ဤသို့ သဘောရှိသော နိကန္တိသည် မဖြစ်ဖူးစွတကား။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၇၃။)

ဤအထက်ပါ စကားရပ်များ၌ ဤကဲ့သို့သော ဝိပဿနာဉာဏ်မျိုးသည် ရှေးက မဖြစ်စဖူးဟူသော ပြော ဆို၍ ဝိပဿနာဉာဏ် ရှေးက လုံးဝ မဖြစ်ခဲ့စဖူးဟု မပြောဆိုသည်ကိုကား သတိပြုရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

အကယ်၍ ရှေးအခါက ဝိပဿနာဉာဏ် လုံးဝ မဖြစ်စဖူးသေးဟု ယူခဲ့လျှင် သမ္မသနဉာဏ်နှင့် ဥဒယဗ္ဗယ

ဉာဏ် အနုပိုင်းသော်မှလည်း မဖြစ်ဖူးသေးဟု အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်သလို ဖြစ်နေပေသည်။

အလားတူပင် ရှေးယခင်က ဤကဲ့သို့သော ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိ၊ သုခ၊ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ ဥပေက္ခာမျိုးသာ မဖြစ်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးလုံး တစ်ကြိမ်တစ်ခါသော်မျှ ပီတိ၊ ပဿဒ္ဓိ၊ သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ စသော တရားများ မဖြစ်စဖူးဟု ဆိုလိုသည်ကား မဟုတ်ပေ။

အလားတူပင် ဩဘာသပိုင်း၌လည်း ဤကဲ့သို့သော အရောင်အလင်း ဩဘာသသည်သာ ရှေးယခင်က မဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အရောင်အလင်း ဩဘာသ လုံးဝ မဖြစ်ဖူးသေးဟု ဆိုလိုရင်း မဟုတ်သည်ကိုကား သတိပြုလေရာသည်။

ယင်းသို့ ဖြစ်လျှင် အဘယ်ကြောင့် ဤအပိုင်းဝယ် ဩဘာသ = အလင်းရောင်အကြောင်းကို သီးသန့် ဖွင့်ဆိုပါသနည်းဟူမူ ရှေးယခင်က ဖြစ်ဖူးသော အရောင်အလင်းနှင့် လုံးဝ မတူညီဘဲ တစ်မူကွဲလျက် ထူးထူး ခြားခြား ဖြစ်ပေါ်လာသော အရောင်အလင်းမျိုး ဖြစ်၍ သီးသန့်ဂုဏ်တင်ကာ ချီးမွမ်း ဖွင့်ဆိုရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဩဘာသ အရောင်အလင်းကို အရိယမဂ်ဖိုလ်ဟု သို့မဟုတ် အရိယမဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ် လာသော အရောင်အလင်းဟု အယူအစွဲ မှားတတ်ခြင်းကြောင့် သီးသန့် ဖွင့်ဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဧတ္ထ စ ဩဘာသာဒယော ဥပက္ခိလေသဝတ္ထုတာယ ဥပက္ခိလေသာတိ ဝုတ္တာ၊ န အကုသလတ္တာ။
(ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၇၃။)

= ဤ ဩဘာသ ဉာဏ် ပီတိ ပဿဒ္ဓိ သုခ သဒ္ဓါ ဝီရိယ သတိ ဥပေက္ခာတို့ကား တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိ — ဟူသော ဥပက္ခိလေသတရားတို့၏ တည်ရာဝတ္ထု ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ယင်းတို့ကို ဥပက္ခိလေသတရားတို့ ဟူ၍ မိန့်ဆိုတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။ အကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဥပက္ခိလေသတရားတို့ဟူ၍ မိန့်ဆိုသည် ကား မဟုတ်ဟု မှတ်သားပါလေ။

ယင်း ဩဘာသ စသည်ကို - ငါပဲ၊ ငါ့အရောင်ပဲ၊ ငါ၏အတ္တပဲ၊ မဂ်ပဲ၊ ဖိုလ်ပဲ - ဤသို့ စသည်ဖြင့် စွဲယူမှု ဖြစ်ခဲ့သော် ယင်း ဩဘာသ စသည်တို့သည် တဏှာ မာန ဒိဋ္ဌိ ဟူသော ဥပက္ခိလေသတရားတို့၏ တည်ရာ အကြောင်းတရားများ ဖြစ်သည်ဟုလည်းကောင်း၊ ယင်းဩဘာသစသည်ကို သာယာလျက် မူလ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စွန့်လွှတ်ကာ ထိုင်နေသော် ဝိပဿနာလမ်းကြောင်း တိမ်းစောင်းသွားပြီဟုလည်းကောင်း သိစေ လို၍ ဤ ဩဘာသ စသည်ကို ဂုဏ်တင်ကာ သီးသန့် ထုတ်ဖော် ဟောကြားနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မှတ်သား ပါလေ။

အကယ်၍ အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် စတုတ္ထဈာန်သမာဓိသို့ ဆိုက်ရောက်သည်တိုင်အောင် သမာဓိထူထောင်ထားပြီးသော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါက ယင်း စတုတ္ထဈာန်သမာဓိကို ဝိပဿနာ၏ အခြေ ပါဒက အကြောင်းရင်း ပြု၍ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိစခန်းသို့ တက်လှမ်းလိုခဲ့သော် မိမိ ရရှိထားပြီးသော စတုတ္ထဈာန်သမာဓိ ကို ဂုဏ်အင်္ဂါ ရှစ်တန်တို့နှင့် ပြည့်စုံအောင် လေ့ကျင့်ထားလေရာသတည်း။



ရှုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း

ပညာဘူမိ-မူလ-သရီရဝေတ္တာန

ကထံ ဘာဝေတဗ္ဗာတိ ဧတ္ထ ပန ယသ္မာ ဣမာယ ပညာယ ခန္ဓာယတနဓာတုဣန္ဒြိယသစ္စပဋိစ္စသမုပ္ပါဒါ-
ဒိဘေဒါ ဓမ္မာ ဘူမိ။ သီလဝိသုဒ္ဓိ စေဝ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ စာတိ ဣမာ ဒွေ ဝိသုဒ္ဓိယော မူလံ။ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ၊ ကင်္ခါဝိတရဏ-
ဝိသုဒ္ဓိ၊ မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ၊ ပဋိပဒါဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ၊ ဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိတိ ဣမာ ပဉ္စ ဝိသုဒ္ဓိယော
သရီရံ။ တသ္မာ တေသု ဘူမိဘူတေသု ဓမ္မေသု ဥဂ္ဂဟပရိပုစ္ဆာဝေသေန ဉာဏပရိစယံ ကတွာ မူလဘူတာ ဒွေ
ဝိသုဒ္ဓိယော သမ္မာဒေတွာ သရီရဘူတာ ပဉ္စ ဝိသုဒ္ဓိယော သမ္မာဒေန္တေန ဘာဝေတဗ္ဗာ။ အယမေတ္ထ သင်္ခေပေါ။
(ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၇၃။)

ဤအထက်ပါ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာစကားမှာ ဝိပဿနာပညာကို မည်သို့ မည်ပုံ ပွားများ အားထုတ်ရ
မည်နည်းဟူသော အမေးကို အကျဉ်းချုပ် ဖြေဆိုထားသော အဖြေ ဖြစ်ပေသည်။ ယင်း အဋ္ဌကထာစကားရပ်၏
ဆိုလိုရင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

၁။ ဘူမိ — ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်၊ ဣန္ဒြေ၊ သစ္စာ၊ ကြောင်း-ကျိုး-ဆက် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သဘောတရား
စသည်အားဖြင့် ပြားကုန်သော ဓမ္မသဘောတရားတို့သည်ကား ဝိပဿနာဉာဏ်၏ ဖြစ်ရာတည်ရာဘုံ =
ဝိပဿနာဘူမိ မည်၏။

၂။ မူလ — သီလစင်ကြယ်ခြင်း = သီလဝိသုဒ္ဓိ၊ စိတ်၏ နီဝရဏအညစ်အကြေးတို့မှ စင်ကြယ်ခြင်း = စိတ္တ
ဝိသုဒ္ဓိ - ဤဝိသုဒ္ဓိနှစ်ပါးတို့ကား ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အမြစ်အခြေ = မူလ မည်၏။ အကြောင်းရင်းစစ်
မည်၏။

၃။ သရီရ —

က။ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ (= နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်)،

ခ။ ကင်္ခါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိ (= ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်)،

ဂ။ မဂ္ဂါမဂ္ဂဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ (= သမ္မသနဉာဏ်နှင့် ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်အနုပိုင်း)，

ဃ။ ပဋိပဒါဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ (= ဝိပဿနာဉာဏ်၏ ညစ်ညူးကြောင်း ဥပက္ကိလေသတို့မှ လွတ်မြောက်
သွားသော ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် အရင့်ပိုင်းမှ စ၍ အထက်ပိုင်း ဝိပဿနာဉာဏ်အားလုံး)，

င။ ဉာဏဒဿနဝိသုဒ္ဓိ (= အရိယမဂ်ဉာဏ်) —

ဤဝိသုဒ္ဓိ (၅)တန်တို့ကား ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အထည်ကိုယ် သရီရ မည်၏။

ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာဉာဏ်၏ ဖြစ်ရာတည်ရာ ဘူမိဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော ထို ခန္ဓာစသော တရားတို့၌
နှုတ်တက်ရအောင် သင်ယူခြင်း၊ အနက်သဘောတရားတို့ကို မေးမြန်းခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့် ဉာဏ်ဖြင့် လေ့ကျက်ခြင်း
ကို ပြု၍ ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အမြစ်အခြေ မူလတရား ဖြစ်ကြကုန်သော သီလဝိသုဒ္ဓိ၊ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဟူသော ဝိသုဒ္ဓိ
တရားနှစ်ပါးတို့ကို ပြီးစီးပြည့်စုံစေသည် ဖြစ်၍၊ ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အထည်ကိုယ် သရီရ ဖြစ်ကုန်သော ဒိဋ္ဌိ
ဝိသုဒ္ဓိ စသော ဝိသုဒ္ဓိကျင့်စဉ် (၅)ရပ်တို့ကို ပြည့်စုံစေသည် ဖြစ်၍ ပွားများအပ်ကုန်၏။ ဤကား ဤအရာဝယ်
အကျဉ်းစကားရပ်တည်း။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၇၃။)

ဤအထက်ပါ အဋ္ဌကထာ၏ သတ်မှတ်ချက် ဖွင့်ဆိုချက်အရ နိဗ္ဗာန်ကို လိုလားတောင့်တလျက် ရှိသော
အသင်ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်သည် ဝိသုဒ္ဓိ (၇)ပါး ကျင့်စဉ်ကိုကား ယုံကြည်ချက် သဒ္ဓါတရား အပြည့်အဝဖြင့်

မလွဲမသွေ လက်ခံနိုင်ရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဝိပဿနာဉာဏ်၏ ဖြစ်ရာတည်ရာ ဘူမိ ဖြစ်ကြကုန်သော ခန္ဓာ-အာယတန-ဓာတ်-ဣန္ဒြေ-သစ္စာ-ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် သဘောတရားတို့ကို သဘောအနက်အဓိပ္ပါယ် ရှုကွက်နှင့်တကွ ဆရာသမားတို့ထံ၌ စနစ်တကျ နှုတ် တက်ရအောင် ရှေးဦးစွာ သင်ယူရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဉာဏ်ဖြင့် လေ့ကျက်ခြင်းကို ပြုရမည်။

ရှေးဦးစွာ ဝိပဿနာ၏ အမြစ်အခြေ မူလဘူတတရားများ ဖြစ်ကြကုန်သော သီလဝိသုဒ္ဓိ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဟူသော ဝိသုဒ္ဓိနှစ်ပါးကို ပြီးစီးပြည့်စုံအောင် ကြိုးပမ်းရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သီလဝိသုဒ္ဓိ

- ၁။ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ၊
- ၂။ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ၊
- ၃။ အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ၊
- ၄။ ပစ္စယသန္နိဿိတသီလ —

ဟု အခြေခံ သီလကြီး (၄) မျိုးရှိ၏။ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ယင်း အခြေခံ သီလကြီး (၄)မျိုးနှင့် ပြည့်စုံ အောင် ရှေးဦးစွာ ဖြည့်ကျင့်ရမည် ဖြစ်သည်။

၁။ **ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ** — ဝိနည်းဒေသနာတော်၌ ဘုရားရှင် ပညတ်ထားတော်မူအပ်သော သိက္ခာပုဒ် အကြီးအငယ် အသွယ်သွယ်တို့ ရှိကြ၏။ “ဤအမှုကို ပြုလုပ်ရမည် ဖြည့်ကျင့်ရမည်”ဟု ပညတ်တော် မူအပ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ “ဤအမှုကို မပြုလုပ်အပ်”ဟု ပယ်မြစ် ထားသော အရာများကို မပြုမကျင့် ရှောင်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း သိက္ခာပုဒ်တော်များကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခြင်းသည် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ မည်၏။ လူဒါယကာ ဒါယိကာမတို့အတွက် အောက်ထစ် ဆုံးအားဖြင့် ငါးပါးသီလသည် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ မည်၏။ စွမ်းနိုင်ပါက ရှစ်ပါး၊ ကိုးပါး၊ ဆယ်ပါး သီလတို့ကိုလည်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

၂။ **ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ** — မျက်စိ-နား-နှာ-လျှာ-ကိုယ်-စိတ် ဟူသော ဒွါရ ခြောက်ပါး တံခါးကြီး ခြောက် ပေါက်မှ အဘိဇ္ဈာ-ဒေါမနဿ = နှစ်သက်မှု-မနှစ်သက်မှုစသော အကုသိုလ်အယုတ်တရားတို့ မဝင် ရောက်နိုင်အောင် သမထ ဝိပဿနာ ဘာဝနာဟူသော ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံတစ်ခုခု အတွင်းသို့ မိမိတို့၏ စိတ်ကို အမြဲသွတ်သွင်းထားခြင်းဖြင့် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်းသည် ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ မည်၏။ ဤဣန္ဒြိယသံဝရသီလ လုံခြုံရေးကား ဘာဝနာအာရုံ တစ်ခုခုနှင့် ကင်း၍ ဖြည့်ကျင့်၍ မရစကောင်းပေ။ သို့အတွက် အသင်ယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်သည် သမာဓိထူထောင်ခိုက် သမထနယ်ပယ်၌သာ ရှိနေ သေးသည်ဖြစ်အံ့။ မိမိရှုပွားနေသည့် သမထအာရုံ အတွင်း၌ မိမိ၏ ဘာဝနာစိတ်ကို သွတ်သွင်းလျက် ဤသီလကို လုံခြုံအောင် ဖြည့်ကျင့်ရမည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ အသင်ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် အာနာ ပါနဿတိသမာဓိ ဘာဝနာကို ပွားနေသူ ဖြစ်အံ့၊ ပရိကမ္မနိမိတ် ဥဂ္ဂဟနိမိတ် ပဋိဘာဂနိမိတ်ဟူသော အာနာပါန သမထနိမိတ်အာရုံတို့တွင် မိမိရောက်ရှိနေသော သမထအာရုံနိမိတ်၌ ဘာဝနာစိတ်ကို အမြဲ သွတ်သွင်းလျက် အာနာပါနဿတိ သမာဓိဘာဝနာကိုသာ ပွားများနေရမည် ဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍ အသင်ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝိပဿနာပိုင်းသို့ ရောက်ရှိနေပါက သင်္ခါရတရားတို့၏ အနိစ္စအခြင်း အရာ ဒုက္ခအခြင်းအရာ အနတ္တအခြင်းအရာကို အာရုံယူ၍ အနိစ္စ-ဒုက္ခ-အနတ္တ လက္ခဏာရေး သုံးတန်ကို

တစ်လှည့်စီတင်၍ တွင်တွင်ကြီး ဝိပဿနာရှုနေရမည် ဖြစ်သည်။ ဤ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလကား ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိပါမှ အပြည့်အစုံ စင်ကြယ်မည် ဖြစ်ပေသည်။

၃။ **အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ** — ရဟန်းတော်များအတွက် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းနှင့် ဆက်စပ်၍ ဘုရားရှင် ပညတ်တော်မူအပ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့ ရှိကြ၏။ ယင်းသိက္ခာပုဒ်တို့ကို မလွန်ကျူးဘဲ၊ လူဒါယကာ ဒါယိ ကာမတို့ အံ့ဩသွားအောင် အံ့ဖွယ်အမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်ခြင်း၊ အံ့ဖွယ်သရဲ အမျိုးမျိုးကို ပြောခြင်း၊ ပစ္စည်း လှူအောင် အရိပ်နိမိတ်ကို ပြခြင်း၊ လာဘ်တစ်ခုဖြင့် လာဘ်တစ်ခုကို ရှာဖွေခြင်း - ဤသို့ အစရှိကုန် သော ယုတ်မာသော မတရားနည်းလမ်းတို့၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာကုန်သော ပစ္စည်း (၄)ပါးတို့ကို မသုံးစွဲဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ မည်၏။

လူပုဂ္ဂိုလ်များအဖို့ - သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ပစ္စည်း မတရားယူခြင်း၊ သူ့သားမယားကို ဖျက်ဆီးခြင်း ဟူသော ကာယဒုစရိုက်သုံးပါး၊ မုသားပြောခြင်း၊ ကုန်းတိုက်ခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်း၊ ပြိန် ဖျင်းသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းတည်း ဟူသော ဝစီဒုစရိုက် (၄)ပါး - ဤဒုစရိုက် (၇)ပါးတို့ကို လွန်ကျူးခြင်း ကြောင့် ရရှိသော ပစ္စည်းတို့ကို မသုံးစွဲဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း၊ လက်နက်ကို ကုန်သွယ်ခြင်း၊ လူကို ကုန်သွယ်ခြင်း၊ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း ပြုလုပ်လျက် ကုန်သွယ်ခြင်း၊ အဆိပ်ကို ကုန်သွယ်ခြင်း၊ မူးယစ်ဆေးဝါးကို ကုန်သွယ်ခြင်း တည်းဟူသော ကုန်သွယ်ခြင်း (၅)မျိုးတို့ဖြင့် ရရှိသော ပစ္စည်းတို့ကို မသုံးစွဲဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်း - ဤသို့ ကာယ ဒုစရိုက်၊ ဝစီဒုစရိုက်၊ ကုန်သွယ်ခြင်း (၅)မျိုးတို့ကြောင့် ရရှိသော ပစ္စည်းတို့ကို မသုံးစွဲဘဲ ရှောင်ကြဉ်လျက် ကုန်သွယ်ခြင်း လယ်လုပ်ခြင်း စသည့် စင်ကြယ်သော အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း လုပ်ငန်းရပ်တို့ဖြင့် အသက် မွေးခြင်းသည် အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလ မည်၏။

၄။ **ပစ္စယသန္နိဿိတသီလ** — ပစ္စည်း (၄)ပါးကို သုံးစွဲရာ၌ ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်၍ သုံးစွဲခြင်း ဟူသော ပဋိသင်္ခါနုပရိသုဒ္ဓိ = ပစ္စဝေက္ခဏာ ဆင်ခြင်ခြင်းဖြင့် စင်ကြယ်သော ပစ္စည်း (၄)ပါးကို သုံး ဆောင်ကြောင်းဖြစ်သော အပြစ်မရှိသော ကုသိုလ်စေတနာ (ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့အတွက် ကြိယာ စေတနာ) သည် ပစ္စယသန္နိဿိတသီလ မည်၏။

ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်သည် ဤသီလကြီး (၄)ပါးကို စင်ကြယ်အောင် ဖြည့်ကျင့်နိုင်ပါက သီလဝိသုဒ္ဓိ စခန်းသို့ ဆိုက်ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

တတ္ထ **သီလဝိသုဒ္ဓိ** နာမ သုပရိသုဒ္ဓိ ပါတိမောက္ခသံဝရာဒိစတုပ္ပိခံ သီလံ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၂။)

စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ

စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ နာမ သဥပစာရာ အဋ္ဌ သမာပတ္တိယော။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၂။)

= ဥပစာရဈာန် (= ဥပစာရသမာဓိ) နှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော သမာပတ် (၈)ပါးတို့သည် **စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ** မည်၏။
(ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၂။)

ဥပစာရသမာဓိပိ အပ္ပနာသမာဓိ ဝိယ ဝိပဿနာယ အဓိဋ္ဌာနဘာဝတော စိတ္တဝိသုဒ္ဓိယေဝါတိ အာဟ “**သဥပစာရာ**”တိ။ **ဝေဒိတဗ္ဗာ**တိ အတ္တနော သန္တာနေ နိဗ္ဗတ္တနဝသေနေဝ ဝေဒိတဗ္ဗာ။ ဧဝံ တာ ပစ္စက္ခတော ဝိဒိတာ နာမ ဟောန္တိ၊ တသ္မာ ဝေဒိတဗ္ဗာ သမ္မာဒေတဗ္ဗာတိ ဝုတ္တံ ဟောတိ။ **ဝေဒိတဗ္ဗာ**တိ ဝါ သမာပတ္တိ- သုခါဓိဂမဝသေန အနုဘဝိတဗ္ဗာတိ အတ္ထော။ န ဟိ ကေဝလေန ဇာနနမတ္တေန စိတ္တဝိသုဒ္ဓိယံ ပတိဋ္ဌိတော နာမ ဟောတိ၊ န စ တတ္ထ အပတိဋ္ဌာယ ဥပရိဝိသုဒ္ဓိ သမ္မာဒေတုံ သက္ကာတိ။ (မဟာဋီ-၂-၃၅၀။)

ဥပစာရသမာဓိသည်လည်း အပ္ပနာဈာန်သမာဓိကဲ့သို့ ဝိပဿနာဉာဏ်၏ တည်ရာ ဖြစ်သောကြောင့် စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ မည်သည်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဥပစာရသမာဓိနှင့် တကွ ဖြစ်ကုန်သော သမာပတ် (၈)ပါးတို့သည် စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ မည်၏ - ဟု အဋ္ဌကထာဆရာတော် မိန့်ဆိုတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
(မဟာဋီ-၂-၃၅၀။)

ထိုဥပစာရသမာဓိနှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော သမာပတ် (၈)ပါးတို့ကိုလည်း စိတ်ကို အဦးမူသဖြင့် ဖွင့်ဆို ရေးသားခဲ့ပြီးကုန်သော သမာဓိနိဒ္ဒေသပိုင်း၌ ခပ်သိမ်းသော အခြင်းအရာအားဖြင့် အကျယ် ဖွင့်ဆိုရေးသား ခဲ့ပြီးသာ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဥပစာရသမာဓိနှင့် တကွ ဖြစ်ကုန်သော သမာပတ် (၈)ပါးတို့ကို ထိုသမာဓိ ကို အကျယ်ပြဆိုရာ သမာဓိနိဒ္ဒေသပိုင်း၌ အကျယ် ဖွင့်ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည့် နည်းအတိုင်းသာလျှင် သိရှိပါလေ = ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ပါလေ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၂။)

ဤ၌ ဝေဒိတဗ္ဗာ = သိရှိပါလေဟူသည်မှာ မိမိ၏ သန္တာန်၌ ဥပစာရသမာဓိနှင့် တကွ ဖြစ်ကုန်သော သမာပတ် (၈)ပါးတို့ကို ဖြစ်စေသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့်သာလျှင် သိရှိပါလေဟု ဆိုလိုပေသည်။

ဤသို့ မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် သိခဲ့သော် ထိုဥပစာရသမာဓိနှင့် တကွ ဖြစ်ကုန်သော သမာပတ် (၈)ပါးတို့ကို ကိုယ်တိုင်မျက်မှောက် ပစ္စက္ခအားဖြင့် သိအပ်သည် မည်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဥပစာရ သမာဓိနှင့်တကွ ဖြစ်ကုန်သော သမာပတ် (၈)ပါးတို့ကို သိအပ်ကုန်၏ ပြည့်စုံစေအပ်ကုန်၏ဟု ဆိုလိုပေသည်။
(မဟာဋီ-၂-၃၅၀။)

တစ်နည်းဆိုရသော် — သိအပ်ကုန်၏ဟူသည် သမာပတ်ချမ်းသာကို ရရှိသည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ခံစား အပ်ကုန်၏ဟု ဆိုလိုပေသည်။

မှန်ပေသည် — သမာပတ်ကို သိရုံသက်သက်မျှဖြင့်ကား စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ၌ ရပ်တည်နေသည် မည်သည် မဖြစ် နိုင်။ တစ်ဖန် ထိုစိတ္တဝိသုဒ္ဓိ၌ မရပ်တည်နိုင်ပါမူကား အထက်ဖြစ်သော ဝိသုဒ္ဓိကို ပြီးစီးပြည့်စုံစေရန် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ စွမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဤသို့ သိရှိပါလေ။ (မဟာဋီ-၂-၃၅၀။)

ဤအထက်ပါ အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့၏ ဖွင့်ဆိုချက်များအရ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိစသော အထက်အထက် ဝိသုဒ္ဓိ စခန်းသို့ တက်လှမ်းလိုသော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်သည် သီလဝိသုဒ္ဓိကို ပြည့်စုံစေပြီးသောအခါ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ကို ပြည့်စုံအောင် ဆက်လက် ကြိုးပမ်းရမည် ဖြစ်ပေသည်။ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ မဖြစ်သေးဘဲနှင့် အထက်ဝိသုဒ္ဓိစခန်းသို့ တက်လှမ်း၍ မရနိုင်ဟူသော အဆိုကိုကား အထူး သတိပြုပါလေ။ ဤကျမ်း၌ကား အာနာပါနကျင့်စဉ်လမ်းမှ ဥပစာရသမာဓိနှင့် တကွသော စတုတ္ထဈာန်သို့ တိုင်အောင်သော ရူပါဝစရဈာန် (၄)ပါးကို ပွားများအားထုတ်ပုံ ကို ဖွင့်ဆိုရေးသားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။ အာနာပါနလမ်းစဉ်မှ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိစသော အထက်ဝိသုဒ္ဓိစခန်းသို့ တက်လှမ်း လိုသော အသင် ယောဂီဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်သည် ဥပစာရသမာဓိကို ဖြစ်စေ၊ စတုတ္ထဈာန်တိုင်အောင်သော အပ္ပနာသမာဓိကို ဖြစ်စေ ဝိပဿနာ၏ အခြေပါဒကအဖြစ် သမာဓိကို ထူထောင်ထားပါ။

ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ

တတ္ထ နာမရူပါနံ ယာထာဝဝေသနံ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ နာမ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၂။)

= နာမ်ရုပ်တို့ကို တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ ဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ ပရမတ်သို့ဆိုက်အောင် မဖောက်မပြန် ဟုတ်မှန်တိုင်းသော သဘောကို သိမြင်ခြင်းသည် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ မည်၏။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၂။)

လက္ခဏ-ရသ-ပစ္စုပ္ပန်-ပဒဋ္ဌာနဝသေန နာမရူပပရိဂ္ဂဟော ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ နာမ။

(အဘိဓမ္မတ္ထသင်္ဂဟ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း။)

= လက္ခဏ ရသ ပစ္စုပ္ပန် ပဒဋ္ဌာန်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် နာမ်ရုပ်ကို သိမ်းဆည်းခြင်း = ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား ယူခြင်းသည် ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ မည်၏။ (သင်္ဂဟ။)

ယေဘုယျ စည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက်

ယထာ ရူပေ ဝိပဿနာဘိနိဝေသော ယေဘုယျေန ဝိပဿနာယာနိကဿ၊ ဧဝံ အရူပေ ဝိပဿနာ-ဘိနိဝေသော ယေဘုယျေန သမထယာနိကဿ ဟောတိ။ အဘိနိဝေသောတိ စ ဝိပဿနာယ ပုဗ္ဗဘာဂေ ကတ္ထဗ္ဗနာမရူပပရိစ္ဆေဒေါ ဝေဒိတဗ္ဗော။ တသ္မာ ပဌမံ ရူပပရိဂ္ဂဟာနံ ရူပေ အဘိနိဝေသော။ ဧသ နယော သေသေသုပိ။ (မဟာဋီ-၂-၄၇၀။)

= ရုပ်တရား၌ စ၍ ဝိပဿနာနှလုံးသွင်းခြင်းသည် ယေဘုယျအားဖြင့် သုဒ္ဓဝိပဿနာယာနိကပုဂ္ဂိုလ်အား ဖြစ်၏။ အလားတူပင် နာမ်တရား၌ စ၍ ဝိပဿနာနှလုံးသွင်းခြင်းသည် ယေဘုယျအားဖြင့် သမထယာနိက ပုဂ္ဂိုလ်အား ဖြစ်၏။ အဘိနိဝေသ = နှလုံးသွင်းခြင်းဟူသည် ဝိပဿနာ၏ ရှေ့အဖို့၌ ပြုသင့် ပြုထိုက်သော နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို သိရှိပါလေ။ ထို့ကြောင့် ရှေးဦးစွာ ရုပ်တရားကို သိမ်းဆည်းခြင်း = ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား ယူခြင်းသည် ရူပေ အဘိနိဝေသ = ရုပ်တရား၌ ဝိပဿနာ နှလုံးသွင်းခြင်း မည်၏။ ရှေးဦးစွာ နာမ်တရားကို သိမ်းဆည်းခြင်း = ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူခြင်းသည် အရူပေ အဘိနိဝေသ = နာမ်တရား၌ ဝိပဿနာ နှလုံး သွင်းခြင်း မည်၏။ (မဟာဋီ-၂-၄၇၀။)

ဤကား ယေဘုယျ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက် ဖြစ်ပေသည်။

ထို နာမ်ရုပ်တို့ကို သိမ်းဆည်းရာ၌ သမထယာနိက = ဈာန်သမထယာဉ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် —

၁။ နာမ်တရားကစ၍ သိမ်းဆည်းလိုပါကလည်း ရရှိနိုင်၏။

၂။ ရုပ်တရားက စ၍ သိမ်းဆည်းလိုပါကလည်း ရရှိနိုင်၏။

အကယ်၍ သမထယာနိကပုဂ္ဂိုလ်သည် နာမ်တရားကစ၍ သိမ်းဆည်းလိုခဲ့သော် သိမ်းဆည်းပုံ စနစ်ကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာက အောက်ပါအတိုင်း ညွှန်ကြားထားတော်မူပေသည်။

တံ သမ္မာဒေတုကာမေန သမထယာနိကေန တာဝ ဌပေတွာ နေဝသညာနာသညာယတနံ အဝသေသ-ရူပါရူပါဝစရဇ္ဈာနာနံ အညတရတော ဝုဋ္ဌာယ ဝိတက္ကာဒိနိ ဈာနဂီနိ၊ တံသမ္ပယုတ္တာ စ ဓမ္မာ လက္ခဏရသာဒိဝေသေန ပရိဂ္ဂဟေတဗ္ဗာ။ ပရိဂ္ဂဟေတွာ သဗ္ဗမ္ပေတံ အာရမ္မဏာဘိမုခံ နမနတော နမနဋ္ဌေန နာမန္တိ ဝဝတ္ထပေတဗ္ဗံ။

တတော ယထာ နာမ ပုရိသော အန္တောဂေဟေ သပ္ပံ ဒိသ္မာ တံ အနုဗန္ဓမာနော တဿ အာသယံ ပဿတိ၊ ဧဝမေဝ အယမ္ပိ ယောဂါဝစရော တံ နာမံ ဥပပရိက္ခန္တော “ဣဒံ နာမံ ကိံ နိဿာယ ပဝတ္တတိ”တိ

ပရိယေသမာနော တဿ နိဿယံ ဟဒယရူပံ ပဿတိ။ တတော ဟဒယရူပဿ နိဿယဘူတာနိ၊ ဘူတ-
နိဿတာနိ စ သေသုပါဒါယ ရူပါနီတိ ရူပံ ပရိဂ္ဂဏှာတိ။ သော သဗ္ဗမ္ပေတံ ရူပနတော ရူပန္တိ ဝဝတ္ထပေတိ။
တတော နမနလက္ခဏံ နာမံ၊ ရူပနလက္ခဏံ ရူပန္တိ သင်္ခေပတော နာမရူပံ ဝဝတ္ထပေတိ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၂။)

= ထို ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိကို ပြည့်စုံစေလိုသော သမထဟူသော ဈာန်ယာဉ်ရှိသော သမထယာနိက ယောဂါဝစရ
ပုဂ္ဂိုလ်သည်၊ သို့မဟုတ် ဈာန်၌သော်လည်းကောင်း၊ ဈာန်၏အနီးအပါး ဥပစာ၌ ဖြစ်လေ့ရှိသော ဥပစာရသမာဓိ
၌သော်လည်းကောင်း ရပ်တည်၍ ဝိပဿနာကို အားထုတ်သောကြောင့် သမထယာနိကမည်သော ယောဂါဝစရ
ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှေးဦးစွာ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ကို ချန်ထား၍ နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်မှ ကြွင်း
ကျန်သော ရူပါဝစရဈာန် အရူပါဝစရဈာန်တို့တွင် တစ်ပါးတစ်ပါးသော ဈာန်ကို ဝင်စား၍ ယင်းဈာန်မှ ထ၍
ဝိတက်အစရှိကုန်သော ဈာန်အင်္ဂါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဈာန်နှင့် ယှဉ်ကုန်သော ဖဿစသော တရားတို့ကို
လည်းကောင်း လက္ခဏ-ရသ-ပစ္စုပဋ္ဌာန်-ပဒဋ္ဌာန်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူအပ် သိမ်းဆည်းအပ်
ကုန်၏။

ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူပြီး သိမ်းဆည်းပြီးသော် ဤဈာန်အင်္ဂါနှင့် = ဈာန်နှင့်ယှဉ်သော ဖဿစသော တရား
အပေါင်းအားလုံးကိုလည်း အာရုံနှင့် ကင်း၍ မဖြစ်နိုင်သည့်အတွက် အာရုံသို့ ရှေးရှုညွှတ်တတ်သောကြောင့်
အာရုံသို့ ရှေးရှုညွှတ်တတ်သည်၏ အဖြစ်တည်းဟူသော အနက်သဘောကြောင့် နာမ်မည်၏ဟု ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်း
ခြား မှတ်သားအပ်၏။ မရောယှက်သောအားဖြင့် စိတ်နှလုံး၌ ထားအပ်၏။

ထိုနာမ်ကို မရောယှက်သောအားဖြင့် ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူပြီး စိတ်နှလုံး၌ မှတ်သားထားပြီးသည်မှ
နောက်ကာလ၌ လောကဥပမာအားဖြင့် ယောက်ျားတစ်ဦးသည် အိမ်တွင်း၌ မြွေကို မြင်၍ ထိုမြွေကို အစဉ်
တစိုက် လိုက်လတ်သည်ရှိသော် ထိုမြွေ၏ ကိန်းအောင်းရာ နေရာကို တွေ့မြင်ရသကဲ့သို့ ဤဥပမာအတူပင်လျှင်
ဤယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ထိုနာမ်တရားကို ဉာဏ်ဖြင့် ကပ်၍ ထက်ဝန်းကျင် ရှုလတ်သည်ရှိသော် =
ဉာဏ်ဖြင့် ကပ်၍ စူးစမ်း ဆင်ခြင်လတ်သည်ရှိသော် ဤနာမ်တရားသည် အဘယ်ကို မှီ၍ ဖြစ်လေသနည်းဟု
ဤသို့ ထက်ဝန်းကျင်မှ ဉာဏ်ဖြင့် စူးစမ်းရှာဖွေလတ်သော် ထိုနာမ်၏ မှီရာဖြစ်သော ဟဒယဝတ္ထုရုပ်ကို တွေ့မြင်
လေ၏။ ထိုဟဒယဝတ္ထုရုပ်ကို ဉာဏ်ဖြင့် မြင်သည်မှ နောက်ကာလ၌ ဟဒယဝတ္ထုရုပ်၏ မှီရာဖြစ်ကြကုန်သော
ကလာပ်တူ မဟာဘုတ် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ မဟာဘုတ်ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့ကို မှီ၍ ဖြစ်ကြ
ကုန်သော ဟဒယဝတ္ထုမှ ကြွင်းသော ဥပါဒါရုပ်တို့ကိုလည်းကောင်း ဉာဏ်ဖြင့် တွေ့မြင်၏။ ဤသို့လျှင် ရုပ်တရား
ကို ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူ၏ သိမ်းဆည်း၏။

ထိုယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤဘူတရုပ် ဥပါဒါရုပ်ဟူသော တရားသဘောအားလုံးသည်လည်း ဖောက်
ပြန်တတ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ရုပ် မည်၏။ - ဤသို့ ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား မှတ်သား၏။ မရောယှက်သော
အားဖြင့် စိတ်နှလုံး၌ ထား၏။

ထိုသို့ အသီးအသီး နာမ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရုပ်ကိုလည်းကောင်း ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူပြီး သိမ်းဆည်း
ပြီးသည်မှ နောက်ကာလ၌ -

၁။ အာရုံသို့ ရှေးရှုညွှတ်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော တရားသည် နာမ် မည်၏။

၂။ ဖောက်ပြန်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော တရားသည် ရုပ် မည်၏။ -

ဤသို့ အကျဉ်းအားဖြင့် နာမ်နှင့် ရုပ်ကို ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား မှတ်သား၏။ မရောယှက်သောအားဖြင့်
စိတ်နှလုံး၌ ထား၏။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၂။)

ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း

သမထယာနိကာ

ယာတိ ပဇ္ဇတိ ဧတေနာတိ ယာနံ၊ သမထောဝ ယာနံ သမထယာနံ၊ တံ ဧတဿ အတ္ထိတိ သမထ-
ယာနိကော။ ဈာနေ၊ ဈာနူပစာရေ ဝါ ပတိဋ္ဌာယ ဝိပဿနံ အနုယုဉ္ဇန္တဿေတံ နာမံ။ (မဟာဋီ-၂-၃၅၂။)

လောက၌ လူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါ၍ ထိုထို လိုရာအရပ်သို့ သွားကြောင်းဖြစ်သော ကား-ရထား စသည်
သည် ယာဉ် မည်၏။ ဥပစာရသမာဓိ အပ္ပနာသမာဓိဟူသော နှစ်မျိုးသော သမာဓိ = သမထသည်လည်း
သူတော်ကောင်းတို့၏ ဝိပဿနာဘူမိဟူသော ဝိပဿနာဘုံသို့ သွားရာသွားကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် ယာဉ်
မည်၏။ သမထယာဉ်ဟု ခေါ်ဆို၏။ ထိုသမထယာဉ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို သမထယာနိကပုဂ္ဂိုလ်ဟု ခေါ်ဆိုသည်။
အပ္ပနာစာသတ်လည်းကောင်း၊ အပ္ပနာစာသတ်၏ အနီးအပါး၌ ဖြစ်လေ့ရှိသော ဥပစာရစာသတ် = ဥပစာရသမာဓိ၌
လည်းကောင်း ရပ်တည်၍ ဝိပဿနာကို ပွားများအားထုတ်သော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ အမည်ပင် ဖြစ်ပေ
သည်။ (မဟာဋီ-၂-၃၅၂။)

နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်

“ဌပေတွာ နေဝသညာနာသညာယတန”န္တိ ဣဒံ ဘဝဂ္ဂဓမ္မာနံ အာဒိကမ္မိကဿ ဒုပ္ပရိဂ္ဂဟတာယ ဝုတ္တံ။
(မဟာဋီ-၂-၃၅၂။)

= နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်ကို ချန်ထား၍ဟူသော ဤစကားကို ဘဝဂ္ဂဓမ္မ အမည်ရသော နေဝ
သညာ နာသညာယတနဈာန်နှင့် ယှဉ်သော နာမ်တရားစုတို့၏ နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စတင်၍ အားသစ်စဖြစ်သော
အာဒိကမ္မိကပုဂ္ဂိုလ်အား ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူခြင်း သိမ်းဆည်းခြင်းငှာ ခဲယဉ်းသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အဋ္ဌကထာ
ဆရာတော် မိန့်ဆိုတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

အာနာပါနကျင့်စဉ်မှ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိသို့

အာနာပါနဿတိသမာဓိဘာဝနာလမ်းမှ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိသို့ ကူးရာ၌လည်း အထက်ပါ အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့၏
သတ်မှတ်ပေးသော စည်းကမ်းအတိုင်း ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်း နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်း နှစ်မျိုးတို့တွင် နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကစ၍ ဒိဋ္ဌိ
ဝိသုဒ္ဓိစခန်းသို့ ကူးလိုပါက မိမိရရှိထားပြီးသော ဥပစာရဈာန် သို့မဟုတ် အပ္ပနာဈာန်ကို ဝိပဿနာ၏ အခြေ
ပါဒကအဖြစ် တရားထိုင်တိုင်း ထိုင်တိုင်း ဝိပဿနာကို နှလုံးသွင်းတိုင်း သွင်းတိုင်း ရှေးဦးစွာ သမာဓိထူထောင်
ရမည်။ စတုတ္ထဈာန် ဆိုက်သည်တိုင်အောင် သမာဓိ ထူထောင်နိုင်လျှင်ကား အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

လင်းရောင်ခြည် စွမ်းအင်များ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် အရောင် တလက်လက် တောက်ပလာသောအခါ ယင်း
ဈာန်မှ ထ၍ ဈာန်အင်္ဂါတို့ကို စတင်၍ သိမ်းဆည်းရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုနောင် ယင်းဈာန်နှင့် ယှဉ်သော နာမ်
တရားစုတို့ကို ဆက်လက်၍ သိမ်းဆည်းရမည်။ ထိုနောင် မှီရာ ဟဒယဝတ္ထုရုပ်နှင့် တကွ ဘူတရုပ် ဥပါဒါရုပ်
တို့ကို ဆက်လက်၍ သိမ်းဆည်းရမည် ဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍ နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်းက စ၍ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိစခန်းသို့
မကူးလိုဘဲ ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကစ၍ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိစခန်းသို့ ကူးလိုခဲ့သော် အောက်ပါ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ၏ ညွှန်ကြား
ချက်အတိုင်း ကြိုးပမ်းရတော့မည် ဖြစ်သည်။

သုဒ္ဓိဝိပဿနာယာနိကော ပန အယမေဝ ဝါ သမထယာနိကော စတုဓာတုဝဂ္ဂတ္ထာနေ ဝုတ္တာနံ တေသံ
တေသံ ဓာတုပရိဂ္ဂဟမုခါနံ အညတရမုခဝသေန သင်္ခေပတော ဝါ ဝိတ္ထာရတော ဝါ စတဿော ဓာတုယော
ပရိဂ္ဂဟာတိ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၂။)

= သမထ မဖက် ဝိပဿနာယာဉ်သက်သက်ရှိသော သုဒ္ဓိဝိပဿနာယာနိကာပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း၊ နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကစ၍ အားမထုတ်လိုဘဲ ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကစ၍ အားထုတ်လိုသော သိမ်းဆည်းလိုသော ဈာန် သမထယာဉ်ရှိသော သမထယာနိကာပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ ဉာဏ်အမြင်ကို ပြည့်စုံစေလိုခဲ့သော် စတုဓာတုဝဝတ္ထာန် ကမ္မဋ္ဌာန်း၌ ဖွင့်ဆိုရေးသားခဲ့ကုန်ပြီးသော ထိုထို ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့ကို သိမ်းဆည်းကြောင်း နည်းလမ်းတို့တွင် တစ်နည်းနည်း၏ အစွမ်းဖြင့် အကျဉ်းနည်းအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အကျယ်နည်းအား ဖြင့်သော်လည်းကောင်း ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့ကို စတင်၍ သိမ်းဆည်းရ၏။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၂။)

ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးက စ၍ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ခန္ဓာ (၅) ပါး၊ အာယတန (၁၂)ပါး၊ ဓာတ် (၁၈)ပါး၊ ဣန္ဒြေ (၂၂)ပါး၊ သစ္စာ (၄)ပါး၊ ကြောင်း-ကျိုး-ဆက် = ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သဘောတရားတို့ကို ဉာဏ်ပညာဖြင့် ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက် ထွင်းဖောက် သိမြင်အောင် ဆက်လက်၍ ကြိုးပမ်းရမည် ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းမူ ယင်းတရား တို့ကား ဝိပဿနာဉာဏ်၏ ဖြစ်ရာ တည်ရာ ဝိပဿနာဘူမိ တရားများပင် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ယင်းတရား တို့ကို ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ပရိညာပညာ သုံးမျိုးဖြင့် ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိအောင် ကြိုးပမ်းနိုင်ပါမှသာလျှင် သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲဒုက္ခကြီး ကုန်ဆုံးနိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်းကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် အပရိဇာနနသုတ္တန် (သံ-၂-၂၄၉-၂၅၀။)တွင် ဟောကြားထားတော်မူလျက် ရှိပေသည်။

ဝေနေယျဇ္ဈာသယ

ဤအရာဝယ် မေးမြန်းဖွယ် ရှိလာပြန်၏။ ဤသို့လျှင် ခန္ဓာ-အာယတန-ဓာတ်-သစ္စာ-ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်-အာဟာရ-အစရှိကုန်သော များစွာကုန်သော ဤတရားတို့ကို အဘယ်ကြောင့် ဝိပဿနာဉာဏ်၏ ဖြစ်ရာတည်ရာ ဘုံ အဖြစ်ဖြင့် ယူအပ်ပါကုန်သနည်း၊ ဤခန္ဓာစသည်တို့တွင် တစ်မျိုးတည်းဖြင့်သော်လည်း မဂ်-ဖိုလ်-နိဗ္ဗာန် ဟူသော လိုအပ်သော အကျိုး၏ ပြီးစီးပြည့်စုံခြင်းသည် ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလောဟု မေးရန် ရှိ၏။ မဖြစ်နိုင် ဟူ၍ပင် ဖြေဆိုလေရာသည်။ အကြောင်းကား သုံးမျိုး သုံးစား ပြားသော သတ္တဝါတို့ကို ချီးမြှောက်တော်မူရန် အတွက် ခန္ဓာ (၅)ပါး ရှုနည်း၊ အာယတန (၁၂)ပါးရှုနည်း၊ ဓာတ် (၁၈)ပါး ရှုနည်းများကို ဘုရားရှင် ဟောကြား ထားတော်မူသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့ကား —

- ၁။ ရူပသမ္မုဇ္ဈာ = ရုပ်တရား၌ တွေ့ဝေသော သတ္တဝါ ,
- ၂။ အရူပသမ္မုဇ္ဈာ = နာမ်တရား၌ တွေ့ဝေသော သတ္တဝါ ,
- ၃။ ဥဘယသမ္မုဇ္ဈာ = ရုပ်-နာမ်နှစ်ပါးစုံ၌ တွေ့ဝေသော သတ္တဝါ —

ဟု သုံးမျိုးသုံးစား ရှိနေပေ၏။ ထိုသို့ သတ္တဝါတို့မှာ သုံးမျိုးသုံးစား ရှိနေသဖြင့် ခန္ဓာ (၅)ပါးနည်းအားဖြင့် ဝိပဿနာရှုပုံ စသည့် တစ်မျိုးမျိုးလောက်ကိုသာ ယူ၍ ဝိပဿနာရှုပုံနည်းစနစ်ကို ဟောကြားပြသတော်မူသည် ရှိသော် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့အား ဆက်ဆံသော ချီးမြှောက်မှုကို ပြုအပ်သည် မဖြစ်လေရာ။

- ၁။ အရူပသမ္မုဇ္ဈာ — ထိုသုံးမျိုးသော သတ္တဝါတို့တွင် အချို့သော ကျွတ်ထိုက်သသူ နတ်လူ ဗြဟ္မာ ဝေနေယျ ကြာ သတ္တဝါတို့သည်ကား ရုပ်တရားနှင့် ပတ်သက်၍ အသိဉာဏ် သန့်ရှင်းလျက် ရှိကြ၏။ တွေ့ဝေမှု မရှိကုန်၊ နာမ်တရားနှင့် ပတ်သက်၍ကား အသိဉာဏ် မသန့်မရှင်း တွေ့ဝေနေကြ၏။ ထိုသတ္တဝါတို့အတွက် ခန္ဓာ (၅)ပါးနည်းဖြင့် စိတ်-စေတသိက် ရုပ်တရားတို့ကို (၅)ပုံ ပုံ၍ ဝိပဿနာရှုရန် ညွှန်ကြား ပြသ ဆိုဆုံးမတော်မူအပ်ပေသည်။ ခန္ဓာ (၅)ပါးနည်း၌ — အသိဉာဏ်သန့်ရှင်းပြီး ဖြစ်သော ရုပ်တရားကို

တစ်စုတစ်ပုံ ပုံ၍လည်းကောင်း၊ အသိဉာဏ် မသန့်ရှင်းဘဲ တွေဝေနေသည့် နာမ်တရားတို့ကို ဝေဒနာ၊ သညာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်ဟု (၄)ပုံ ပုံ၍လည်းကောင်း ဝိပဿနာရှုရန် ညွှန်ကြားထားတော်မူပေသည်။

၂။ **ရူပသမ္မုဇ္ဈာ** — အချို့သော ဝေနေယျသတ္တဝါတို့သည်ကား ရုပ်တရား၌ အသိဉာဏ် မသန့်ရှင်းဘဲ တွေဝေနေကြ၏။ ရုပ်တရားများကို ခြုံငုံ၍ သိမ်းဆည်းရှုပွားမှု၌ အခက်အခဲများစွာ ရှိနေကြ၏။ သို့သော် နာမ်တရားနှင့် ပတ်သက်၍ကား အသိဉာဏ် သန့်ရှင်းလျက် ရှိကြ၏။ တွေဝေမှု မရှိကြကုန်။ လွယ်လွယ်ကူကူ မပင်မပန်း မငြိုမငြင် သိမ်းဆည်းရှုပွား၍ ရနေကြ၏။ ထိုသို့ နာမ်တရား၌ အသိဉာဏ် သန့်ရှင်းကြ၍ ရုပ်တရား၌ အသိဉာဏ် မသန့်ရှင်းဘဲ တွေဝေနေသည့် သတ္တဝါတို့အတွက် အာယတန ဒေသနာတော် နည်းဖြင့် စိတ်-စေတသိက် ရုပ်တရားတို့ကို (၁၂)ပုံ ပုံ၍ ဝိပဿနာရှုရန် ညွှန်ကြားပြသတော်မူပေသည်။ ဤအာယတနဒေသနာနည်း၌ ရုပ်တရားများကို (၁၀)ပုံခွဲ ပုံ၍လည်းကောင်း၊ နာမ်တရားများကို (၁)ပုံခွဲ ပုံ၍လည်းကောင်း ဝိပဿနာရှုရန် ညွှန်ကြားထားတော်မူသည်။

၃။ **ဥဘယသမ္မုဇ္ဈာ** — အချို့သော ကျွတ်ထိုက်သသူ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့သည်ကား ရုပ်-နာမ် နှစ်မျိုးလုံး၌ အသိဉာဏ် မသန့်ရှင်းဘဲ တွေဝေနေကြ၏။ ထိုသို့ ရုပ်-နာမ် နှစ်မျိုးလုံး၌ အသိဉာဏ် မသန့်ရှင်းဘဲ တွေဝေနေကြသည့် ဝေနေယျတို့အတွက် စိတ်-စေတသိက် ရုပ်တရားတို့ကို (၁၈)ပုံ ပုံ၍ ဓာတ် (၁၈)ပါး နည်းဖြင့် ဝိပဿနာရှုရန် ညွှန်ကြားပြသတော်မူပေသည်။ ဤ ဓာတ် (၁၈)ပါးနည်း၌ ရုပ်တရားများကို (၁၀)ပုံခွဲ ပုံ၍လည်းကောင်း၊ နာမ်တရားများကို (၇)ပုံခွဲ ပုံ၍လည်းကောင်း ဝိပဿနာရှုရန် ဘုရားရှင် ညွှန်ကြားထားတော်မူသည်။ (မဟာဋီ-၂-၈၅ - ကြည့်။)

ဣန္ဒြိယဘေဒ = ဣန္ဒြေ ကွဲပြားမှု

- ၁။ **တိက္ခိန္ဒြိယာ** = ထက်မြက်သော ဣန္ဒြေ ရှိသော သတ္တဝါ၊
- ၂။ **မဇ္ဈိမိန္ဒြိယာ** = မန့် မထက် အလယ်အလတ် ဣန္ဒြေ ရှိသော သတ္တဝါ၊
- ၃။ **မုခိန္ဒြိယာ** = နံ့သော ဣန္ဒြေရှိသော သတ္တဝါ —

ဟု ဣန္ဒြိယဘေဒ သဘောအားဖြင့် သတ္တဝါ သုံးမျိုး သုံးစား ရှိ၏။ ထိုတွင် သဒ္ဓါ-ဝီရိယ-သတိ-သမာဓိ-ပညာ ဟူသော ဣန္ဒြေ (၅)ပါးတို့ ရင့်ကျက်၍ ထက်မြက်နေသော ဝေနေယျတို့အား ခန္ဓာ (၅)ပါးနည်းဖြင့်၊ မန့် မထက် အလယ်အလတ် ဣန္ဒြေရှိသော ဝေနေယျတို့အား အာယတန (၁၂)ပါးနည်းဖြင့်၊ ဣန္ဒြေနံ့သော ဝေနေယျတို့အား ဓာတ် (၁၈)ပါးနည်းဖြင့် ဝိပဿနာရှုပွားရန် ဘုရားရှင်သည် ညွှန်ကြားပြသတော်မူပေသည်။ (မဟာဋီ-၂-၈၅ - ကြည့်။)

အဇ္ဈာသယဓာတ် - အကြိုက်ချင်း မတူညီသူများ

- ၁။ **သံခိတ္တရူစိ** — အကျဉ်းကို နှစ်သက်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊
- ၂။ **မဇ္ဈိမရူစိ** — မကျဉ်းမကျယ် အလယ်အလတ်ကို နှစ်သက်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊
- ၃။ **ဝိတ္ထာရရူစိ** — အကျယ်ကို နှစ်သက်သော ပုဂ္ဂိုလ် —

ဟု သုံးမျိုးသုံးစား ရှိပြန်၏။

ထိုတွင် အကျဉ်းကို ကြိုက်နှစ်သက်သော ဝေနေယျတို့အား ခန္ဓာ (၅)ပါးနည်းဖြင့်၊ မကျဉ်း မကျယ် အလယ်အလတ်ကို ကြိုက်နှစ်သက်သော ဝေနေယျတို့အား အာယတန (၁၂)ပါးနည်းဖြင့်၊ အကျယ်ကို ကြိုက်နှစ်သက်သော ဝေနေယျတို့အား ဓာတ် (၁၈)ပါးနည်းဖြင့် ဝိပဿနာ ရှုပွားသုံးသပ်ရန်အတွက် ဘုရားရှင်သည် ညွှန်ကြားပြသပေးတော်မူပေသည်။ (မဟာဋီ-၂-၈၅။)

သတိပြုရမည့် အချက်

ခန္ဓာ (၅)ပါးနည်း၊ အာယတန (၁၂)ပါးနည်း၊ ဓာတ် (၁၈)ပါးနည်း - ဤသို့စသည်ဖြင့် ဝေနေယျတို့၏ အလိုအဇ္ဈာသယဓာတ်ခံကို လိုက်၍ ဝိပဿနာရှုကွက်ကို ညွှန်ကြားပြသထားသော်လည်း ခန္ဓာ (၅)ပါး၊ အာယတန (၁၂)ပါး၊ ဓာတ် (၁၈)ပါး ဟူသည်မှာ ဝိပဿနာဉာဏ်၏ အရှုခံအာရုံဖြစ်သည့် လောကီ စိတ်-စေတသိက် ရုပ်တရားများသာ ဖြစ်ကြသည်ကိုကား မမေ့ပါနှင့်၊ အထူးသတိပြုပါလေ။ (၅)ပုံ၊ (၁၂)ပုံ၊ (၁၈)ပုံ ဟူ၍ ကွဲပြားမှု ရှိသော်လည်း မူရင်း ပရမတ်ဖြစ်သော စိတ်-စေတသိက် ရုပ်တရားတို့ကား တူညီလျက်သာ ရှိပါသည်။ ကွဲပြားမှုကား မရှိပေ။

ဣန္ဒြေ (၂၂) ပါး

စိတ်-စေတသိက် ရုပ်တရားတို့ကိုပင် (၂၂)ပုံ ပုံခဲ့သော် ဣန္ဒြေ (၂၂)ပါး ဖြစ်သည်။ လောကုတ္တရာ ဣန္ဒြေထိုက်သော တရားတို့ကို ပယ်နှုတ်၍ လောကီဣန္ဒြေတို့ကိုလည်း ဣန္ဒြေဒေသနာနည်းအားဖြင့် ဝိပဿနာရှုရန် ညွှန်ကြားထားတော်မူ၏။

ဤဣန္ဒြေထိုက်သော တရားတို့သည်ကား အစိုးရသော မင်းတို့ကဲ့သို့ အတူဖြစ်ကြကုန်သော သဟဇာတ တရားတို့၌ အစိုးရသည်၏ အဖြစ်ကို အကြီးအမှူး၏ အဖြစ်ကို အကယ်၍ကား ဖြစ်စေနိုင်ကြကုန်၏။ သို့သော်လည်း ထိုအစိုးရသည်၏အဖြစ် အကြီးအမှူး၏အဖြစ်သည် ထိုဣန္ဒြေတို့၏ ဓမ္မသဘာဝ = တရားဓမ္မတို့၏ ပင်ကိုရင်း ဓမ္မတာသဘောအားဖြင့် ပြီး၏။ ဤဣန္ဒြေထိုက်သော တရားတို့၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ၏ အလိုအတိုင်း ဖြစ်မှုသည် မရှိသည်သာတည်း။ ဤတရားတို့သည် အစိုးရသည့် အတ္တမှ ဆိတ်သုဉ်းကြကုန်၏။ အတ္တဟူသော မိမိ၏ အလိုသို့ မလိုက်ပါတတ်ကြကုန်။ ဤသို့ အနတ္တလက္ခဏာ အနတ္တဉာဏ်အမြင်ကို ရလွယ်စေခြင်း အကျိုးငှာ ဣန္ဒြေနည်းဖြင့် ဝိပဿနာရှုရန် ဘုရားရှင်သည် ညွှန်ကြားမှုကို ပြုတော်မူပေသည်။ (မဟာဋီ-၂-၈၅ - ကြည့်။)

သစ္စာ နှင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်

- ၁။ ပဝတ္တိ = ဖြစ်ခြင်းသဘော (= ဒုက္ခသစ္စာတရား)،
- ၂။ ပဝတ္တိဟေတု = ဖြစ်ကြောင်းသဘော (= သမုဒယသစ္စာတရား)،
- ၃။ နိဝတ္တိ = ဆုတ်နစ်ခြင်း = ချုပ်ခြင်းသဘော (= နိရောဓသစ္စာတရား)،
- ၄။ နိဝတ္တိဟေတု = ဆုတ်နစ်ကြောင်း = ချုပ်ကြောင်းသဘော (= မဂ္ဂသစ္စာတရား) —

ထို ခန္ဓာ-အာယတန-ဓာတ်-ဣန္ဒြေ ဟူသော (၄)မျိုးသော တရားသည်လည်း ယင်းတို့၏ ဖြစ်ခြင်းသဘော ဖြစ်ကြောင်းသဘော ချုပ်ခြင်းသဘော ချုပ်ကြောင်းသဘောဟူသော (၄)မျိုးသော အခြင်းအရာကို ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်မျက်မှောက် ထွင်းဖောက် သိမြင်ပါမှသာလျှင် ကျေးဇူးကို ရွက်ဆောင်ပေးတတ်၏။ ယင်း (၄)မျိုးသော အခြင်းအရာကို မမြင်သော်ကား အကျိုးကျေးဇူးကို ရွက်ဆောင်၍ မပေးနိုင်။ ထို့ကြောင့် သစ္စာနှင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် နည်းအားဖြင့် ဝိပဿနာ ရှုပွားသုံးသပ်မှုကိုလည်း ဘုရားရှင်သည် ထည့်သွင်း၍ ဟောကြားထားတော်မူရပေသည်။ (မဟာဋီ-၂-၈၅။)

သို့အတွက် ခန္ဓာ (၅)ပါးနည်း စသည့် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဝိပဿနာရှုသော် လိုအပ်သော အကျိုးတရား၏ ပြီးစီးပြည့်စုံမှု ဖြစ်နိုင်သော်လည်း သုံးမျိုးသုံးစားအားဖြင့် ကွဲပြားနေသော ကျွတ်ထိုက်သည့် နတ် လူ ဗြဟ္မာ

ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း

ဝေနေယျကြာ သတ္တဝါအပေါင်းကို သနားစောင့်ရှောက် ချီးမြှောက်တော်မူလိုသည့် အတွက် ခန္ဓာ-အာယတန-ဓာတ်-စသော ဝိပဿနာရှုနည်း အမျိုးမျိုးကို ဘုရားရှင်သည် ဟောကြားပြသ ပေးတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မည်သို့ပင် ရှုပ်စနစ် ကွဲပြားစေကာမူ မူလအခြေခံ ဝိပဿနာရှုပွား သုံးသပ်ရမည့် ပရမတ္ထဓာတ်သားများမှာ စိတ်+စေတသိက်+ရုပ်တရားများသာ ဖြစ်သည်ကိုကား မမေ့သင့်ပေ။ (မဟာဋီ-၂-၈၅ - ကြည့်။)

ရုပ် (၂၈) ပါး

စိတ္တဝိသုဒ္ဓိစခန်းမှ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိစခန်းသို့ ကူးရာ၌ သမထယာနိကပုဂ္ဂိုလ်အဖို့ နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကစ၍ အားသစ်နည်း၊ ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကစ၍ အားသစ်နည်းဟု နှစ်နည်း ရှိရာတွင် ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းက စ၍ အားသစ်နည်း အားထုတ်ပုံကို ယခုဆက်လက်၍ ဖော်ပြမည် ဖြစ်ပါသည်။ မဖော်ပြမီ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့ ရှုပွားသိမ်းဆည်းရမည့် ရုပ် (၂၈)ပါးကို ရှေးဦးစွာ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

မဟာဘုတ် (= ဓာတ်ကြီး) လေးပါး

၁။ ပထဝီဓာတ်

ဂရုပထဝီအုပ်စု

- ၁။ မာမှု . . . သဘော၊
- ၃။ ကြမ်းမှု . . . သဘော၊
- ၅။ လေးမှု . . . သဘော၊

လဟုပထဝီအုပ်စု

- ၂။ ပျော့မှု . . . သဘော၊
- ၄။ ချောမှု . . . သဘော၊
- ၆။ ပေါ့မှု . . . သဘော၊

ကတမံ တံ ရူပံ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာယတနံ။ ပထဝီဓာတု တေဇောဓာတု ဝါယောဓာတု ကက္ခဋ္ဌံ မုဒုကံ သဏှံ ဖရသံ ဂရုကံ လဟုကံ . . . (အဘိ-၁-၁၇၀။ ဓမ္မသင်္ဂဏီပါဠိတော်)

ဧတ္ထ စ “ကက္ခဋ္ဌံ မုဒုကံ သဏှံ ဖရသံ ဂရုကံ လဟုကံ”န္တိ ပဒေဟိ ပထဝီဓာတု ဧဝ ဘာဇိတာ။
(အဘိ-ဋ္ဌ-၁-၃၆၈၊ စာပိုဒ်-၆၄၇။)

- ၁။ ကက္ခဋ္ဌန္တိ ထဒ္ဓိ = မာ - မူသဘော၊
- ၂။ မုဒုကန္တိ အထဒ္ဓိ = ပျော့ - မူသဘော၊
- ၃။ ပရုသန္တိ ခရံ = ကြမ်း - မူသဘော၊
- ၄။ သဏှန္တိ မဋ္ဌံ = ချော - မူသဘော၊
- ၅။ ဂရုကန္တိ ဘာရိယံ = လေး - မူသဘော၊
- ၆။ လဟုကန္တိ အဘာရိယံ၊ သလ္လဟုကန္တိ အတ္ထော = ပေါ့ - မူသဘော၊ (အဘိ-ဋ္ဌ-၁-၃၆၈။)

၂။ အာပေါဓာတ်

- ၁။ ဒြဝဘာဝ = ပဏ္ဍရဏလက္ခဏာ = ယိုစီးမှုသဘော၊
- ၂။ အာဗန္ဓနဘာဝ = အာဗန္ဓနလက္ခဏာ = ဖွဲ့စည်းမှုသဘော၊

၃။ တေဇောဓာတ်

- ၁။ (က) ဥဏှဘာဝ = ဥဏှတေဇော = ပူမှုသဘော၊
(ခ) သီတဘာဝ = သီတတေဇော = အေးမှုသဘော၊
- ၂။ ပရိပါစနဘာဝ = ရင့်ကျက်စေမှုသဘော၊

၄။ ဝါယောဓာတ်

- ၁။ ဝိတ္တမ္ဘနဘာဝ = ထောက်ကန်မှုသဘော၊
- ၂။ သမုဒီရဏဘာဝ = တွန်းကန်မှုသဘော၊

ပသာဒရုပ် = အကြည်ရုပ် = အကြည်ဓာတ် ငါးပါး

- ၁။ ခက္ခပသာဒ = မျက်စိ အကြည်၊
- ၂။ သောတပသာဒ = နား အကြည်၊
- ၃။ ဃာနပသာဒ = နှာ အကြည် (= နှာခေါင်းအကြည်)،
- ၄။ နိဂ္ဂါပသာဒ = လျှာ အကြည်၊
- ၅။ ကာယပသာဒ = ကိုယ် အကြည် (= တစ်ကိုယ်လုံး၌ ပျံ့နှံ့၍ တည်၏။)

ဂေါစရရုပ် = အာရုံရုပ် (၇) မျိုး

- ၁။ ရူပါရုံ = အရောင် = အဆင်း = ဝဏ္ဏ၊
- ၂။ သဒ္ဓါရုံ = အသံ၊
- ၃။ ဂန္ဓာရုံ = အနံ့၊
- ၄။ ရသာရုံ = အရသာ၊
- ၅။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ = အတွေ့အထိ (= ပထဝီ၊ တေဇော၊ ဝါယော။)

[မှတ်ချက် — ပထဝီ၊ တေဇော၊ ဝါယော - ဤဓာတ်ကြီးသုံးပါးကိုပင် တွေ့ထိ၍ ရစကောင်းသောကြောင့် ဖောဋ္ဌဗ္ဗဓာတ်ဟု ခေါ်ဆိုသဖြင့် ဂေါစရရုပ် (၇)မျိုးဖြစ်သည်။ ရုပ် (၂၈)ပါး ရေတွက်ရာ၌ကား ပထဝီ၊ တေဇော၊ ဝါယောတို့သည် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါး၌ ထည့်သွင်း ရေတွက်ထားပြီး ဖြစ်၍ ရေတွက်ပြီးသည်ကို ထပ်မံ၍ မရေတွက်သော် အာရုံရုပ် = ဂေါစရရုပ် (၄)မျိုးဟု မှတ်ပါ။ ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်ဟု သီးသန့် မရှိ၊ ပထဝီ၊ တေဇော၊ ဝါယော ဓာတ်သုံးပါးကိုပင် ဖောဋ္ဌဗ္ဗရုပ်ဟု ခေါ်ဆိုသည်။]

ဘာဝရုပ် (၂) ပါး

- ၁။ ဣတ္ထိဘာဝရုပ် = အမျိုးသွီး ဖြစ်ကြောင်းရုပ်၊
- ၂။ ဗုရိသဘာဝရုပ် = အမျိုးသား ဖြစ်ကြောင်းရုပ်၊

[မှတ်ချက် — ယေဘုယျအားဖြင့် အမျိုးသွီး၌ အမျိုးသွီးဖြစ်ကြောင်း ဘာဝရုပ် တစ်မျိုးသာ ရှိ၏။ အမျိုးသား ၌ အမျိုးသားဖြစ်ကြောင်း ဘာဝရုပ် တစ်မျိုးသာ ရှိ၏။ တစ်ဦး၌ တစ်မျိုးစီသာ ယေဘုယျအားဖြင့် ရှိတတ်၏။]

ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း

ဤဘာဝရုပ်သည်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး၌ ပျံ့နှံ့၍ တည်၏။ ဥဘတောဗျည်း = လိင် = ဗျည်းနှစ်မျိုးရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်း ရံခါရှိတတ်သောကြောင့် ယေဘုယျဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယင်း ဥဘတောဗျည်း တို့၌လည်း ဘာဝရုပ်ကား တစ်ခုသော အချိန်ကာလအတွင်း၌ တစ်မျိုးစီသာ ရှိနိုင်ပေသည်။ (အဘိ-ဋ္ဌ-၁-၃၅၉ - ကြည့်။)

ဟဒယဝတ္ထုရုပ် တစ်ပါး

၁။ ဟဒယဝတ္ထုရုပ် = မနောဓာတ် + မနောဝိညာဏဓာတ်ဟူသော အသိစိတ်တို့၏ မှီရာဖြစ်သောရုပ်၊

[နှလုံးအိမ်အတွင်း ပုန်းညက်စေ့ခန့် ကျယ်သော တွင်းငယ်၌ တည်ရှိသော သွေးများ၌ ပျံ့နှံ့လျက် ဖြစ်ပွားနေကြသော ဟဒယဒဿကကလာပ်တို့တွင် ပါဝင်သော ဟဒယရုပ်သည် မနောဓာတ် + မနောဝိညာဏဓာတ်ဟူသော အသိစိတ်တို့၏ မှီ၍ ဖြစ်ရာရုပ် ဖြစ်သောကြောင့် ဟဒယဝတ္ထုရုပ် မည်၏။ ပဉ္စဝေါကာရ = ခန္ဓာ (၅)ပါး ရှိသော ဘုံကို ရည်ညွှန်းထားသည်။]

ဇီဝိတရုပ် တစ်ပါး

၁။ ဇီဝိတိန္ဒြေ = သက်စောင့်ရုပ် = သက်စောင့်ဓာတ်၊

[ဤရုပ်ကား ကံကြောင့်ဖြစ်သော ကမ္မဇရုပ်တို့ကို စောင့်ရှောက်ပေးသော ကမ္မဇရုပ်တို့၏ အသက်ပင် ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး၌ ပျံ့နှံ့လျက် တည်ရှိ၏။]

အာဟာရဇရုပ် တစ်ပါး

၁။ ကဗဠိကာရအာဟာရ = စားမျိုးအပ်သော အစာအာဟာရ၌ ပါဝင်တည်ရှိသော အဆီအစေး အနှစ်ဩဇာ၊

[ကမ္မဇရုပ်ကလာပ် စိတ္တဇရုပ်ကလာပ် ဥတုဇရုပ်ကလာပ်တို့၌လည်း ရုပ်ကလာပ်တိုင်း ရုပ်ကလာပ်တိုင်း ဝယ် ဩဇာရုပ်များ ပါဝင်လျက်ပင် ရှိ၏။ (ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းဇယားများတွင် ကြည့်ပါ။) ကမ္မဇဩဇာ စိတ္တဇဩဇာ ဥတုဇဩဇာဟု အသီးအသီး ခေါ်ဆိုပေသည်။ ဤကျမ်း၌ကား ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အသိဉာဏ် မရှုပ်ထွေးစေရန်အတွက် အနည်းငယ် ရှင်းလင်းတင်ပြအပ်ပါသည်။ စားမျိုးအပ်သော အစာအာဟာရမှန်သမျှသည် မစားမီ အာဟာရအဖြစ် တည်ရှိခိုက်၌လည်းကောင်း၊ စားပြီး၍ အစာသစ်အိမ်အတွင်း အစာသစ်ကောဋ္ဌာသအဖြစ် တည်ရှိခိုက်၌လည်းကောင်း၊ အစာဟောင်း ကောဋ္ဌာသအဖြစ် တည်ရှိခိုက်၌လည်းကောင်း ကလာပ်တစ်ခုအတွင်း ရှိ ဥတု ခေါ်သည့် တေဇောဓာတ်ကြောင့် ဆင့်ကဲ ထပ်ဆင့် ဖြစ်ပွားနေကြသော ဥတုဇဩဇာမကရုပ်တို့သာ ဖြစ်ကြ၏။

ဥဒရိယံ ကရီသံ ပုဗ္ဗော မုတ္တန္တိ ဣမေသု စတူသု ဥတုသမုဋ္ဌာနေသု ဥတုသမုဋ္ဌာနဿေဝ ဩဇဋ္ဌမကဿ ဝသေန အဋ္ဌ အဋ္ဌ ရူပါနိ ပါကဋ္ဌာနိ ဟောန္တိ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၃။)

ယင်းဥတုဇဩဇာမကရုပ်တို့တွင် ပါဝင်သော ဩဇာကို ကဗဠိကာရ အာဟာရဟု (အဘိ-ဋ္ဌ-၁-၃၆၆။)၌ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲထားပေသည်။ ယင်းကဗဠိကာရ အာဟာရ အမည်ရသော စားမျိုးလိုက်သော အစာအာဟာရတွင် ပါဝင်တည်ရှိသော အဆီအစေးဩဇာသည် အစာအိမ်ဝန်းကျင် စသည်၌ တည်ရှိသော ဇီဝိတနဝကကလာပ်တို့တွင် ပါဝင်သော တေဇောဓာတ်ဟူသော ဂဟဏီ အမည်ရသော ကမ္မဇဝမ်းမီး၏ အားပေးထောက်ပံ့မှုကို ရရှိသောအခါ ဩဇာလျှင် (၈)ခုမြောက်ရှိသော ဩဇာမကရုပ်ကလာပ် အသစ် အသစ်ကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ ကဗဠိ

ကာရ အာဟာရ အမည်ရသော သြဇာကြောင့် ဖြစ်သောကြောင့် ယင်းရုပ်တရားအပေါင်းကို အာဟာရဇရုပ်ဟု ခေါ်တွင်သည်။ အာဟာရသမုဋ္ဌာန်ဟုလည်း ခေါ်သည်။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၅၁။) ယင်းအာဟာရသမုဋ္ဌာန်ရုပ်များတွင် ပါဝင်တည်ရှိသော သြဇာကား အာဟာရသြဇာတည်း။ ယင်းအာဟာရသြဇာ၏ အားပေးထောက်ပံ့မှုကို ရခဲသော် ကမ္မဇြဇာ-စိတ္တဇြဇာ-ဥတုဇြဇာတို့ကလည်း သြဇဋ္ဌမကရုပ်ကလာပ် အသစ်အသစ်ကို ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဖြစ်စေနိုင်ပြန်၏။

တစ်ဖန် — **ကေဒိဝသံ ပရိဘုတ္တာဟာရော သတ္တာဟမ္ပိ ဥပတ္တဗ္ဗေတိ။** (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၅၁။)

= တစ်နေ့ စားမျိုးထားအပ်သော အာဟာရသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးသော်လည်း အားပေး ထောက်ပံ့ထားနိုင်၏ ဟု ဆိုသဖြင့် တစ်ကြိမ် စားသုံးလိုက်သော ကဗဠိကာရအာဟာရ သြဇာသည် ကမ္မဇဝမ်းမီး၏ အထောက်အပံ့ ကို ရခဲသော် ခုနစ်ရက်တို့ ပတ်လုံးသော်လည်း အာဟာရသမုဋ္ဌာန်ရုပ်များကို အဆက်မပြတ် ဖြစ်စေနိုင်၏။ သို့အတွက် ရှေးရှေး အာဟာရဇြဇဋ္ဌမကရုပ်ကလာပ်တို့တွင် ပါဝင်သော သြဇာကလည်း နောက်နောက်သော အာဟာရဇြဇဋ္ဌမက ရုပ်ကလာပ်တို့တွင် ပါဝင်သော သြဇာ၏ အားပေးထောက်ပံ့မှုကို ရခဲသော် (၁၀)ဆင့် (၁၂)ဆင့်သို့ တိုင်အောင်သော ရုပ်ကလာပ် အသစ်အသစ်ကို ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဖြစ်စေနိုင်ပြန်၏။

ဤအထက်ပါ ရှင်းလင်းချက်များအရ စတုသမုဋ္ဌာနိကသြဇာ၏ အာဟာရကိစ္စကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရာ၌ တစ်နည်းဆိုရသော် စတုသမုဋ္ဌာနိကသြဇာ၏ အာဟာရဇရုပ်ကလာပ် အသစ်အသစ်ကို ဖြစ်စေရာ၌ ကဗဠိကာရ အာဟာရဇြဇာ = အာဟာရသမုဋ္ဌာန်သြဇာ၏ အထောက်အပံ့ကို မှီရပေသည်။ ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာ ဆရာတော်က —

ကဗဠိ ကရိတွာ အဇ္ဈောဟရိတဗ္ဗဝတ္ထုကတ္တာ ဝါ ကဗဠိကာရောတိ နာမမေတံ တဿ။
(အဘိ-ဋ္ဌ-၃-၃၇၇။)

= ထမင်းလုတ်စသည့် အလုတ်အလွေးကို ပြုလုပ်၍ စားမျိုးထိုက်သော အစာဟူသော တည်ရာရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကဗဠိကာရဟူသော ဤအမည်သည် ထိုစတုသမုဋ္ဌာနိကသြဇာ ဟူသော အာဟာရ၏ အမည် တည်းဟု ဒုတိယတစ်နည်း ဖွင့်ဆိုထားပေသည်။ အထက်ပါ ရှင်းလင်းချက်ကား ဤအဋ္ဌကထာ၏ ဒုတိယအဖွင့် နှင့် အညီ ဖြစ်ပါသည်။

ကဗဠိကာရော အာဟာရော ဣမဿ ကာယဿ အာဟာရပစ္စယေန ပစ္စယော။ (ပဋ္ဌာန-၁-၇။)

ကဗဠိကာရော အာဟာရောတိ စတုသန္တတိသမုဋ္ဌာနေ ဂ္ဂပေ သြဇာ အာဟာရော နာမ။
(အဘိ-ဋ္ဌ-၃-၃၇၇။)

ဤပါဠိတော် အဋ္ဌကထာတို့၏ မိန့်ဆိုတော်မူချက်အရ ကမ္မဇြဇာ စိတ္တဇြဇာ ဥတုဇြဇာ အာဟာရဇ သြဇာဟူသော လေးမျိုးလုံးသော သြဇာသည်ပင် ကဗဠိကာရ အာဟာရ မည်သည်ဟု မှတ်ပါ။

စားမျိုးထိုက်သော အစာသစ်ဟူသည့် ဥတုဇြဇဋ္ဌမကရုပ်တို့၏ အပေါင်းအစုကား မုချအားဖြင့် ကဗဠိ ကာရ အာဟာရ အမည်ရသည်။ ကမ္မဇဝမ်းမီး၏ အထောက်အပံ့ဖြင့် ယင်း ဥတုဇြဇဋ္ဌမကရုပ်တို့တွင် ပါဝင် သော သြဇာကြောင့် သြဇဋ္ဌမကရုပ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ အာဟာရဇ သြဇဋ္ဌမကရုပ်တို့တည်း။ ယင်းတို့တွင် ပါဝင်သော သြဇာကား အာဟာရဇသြဇာတည်း။ ယင်းအာဟာရဇသြဇာ၏ အားပေးထောက်ပံ့မှုဖြင့် ကမ္မဇြဇာ စိတ္တဇြဇာ ဥတုဇြဇာ ရှေးရှေးသော အာဟာရဇကလာပ်တို့တွင် ပါဝင်သော အာဟာရဇသြဇာသည် အာဟာရကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နိုင်သဖြင့် ယင်း စတုသမုဋ္ဌာနိကသြဇာသည် စားမျိုးအပ်သော ကဗဠိကာရ အာဟာရလျှင် တည်ရာ ရှိသောကြောင့် ဌာနပစာရအားဖြင့် ကဗဠိကာရ အာဟာရ အမည်ရသည်။ အကျယ်ကို အာဟာရဇရုပ် ဖြစ်ပုံ ပိုင်းတွင် ရှုပါ။]

ရုပ်အခဏ် (၁၈) ပါး

ဤအထက်ဖော်ပြပါ (၁၈)မျိုးသော ရုပ်တရားတို့ကို ကက္ခဠတ္ထ = ခက်မာမှု စသော မိမိ မိမိ၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာ = ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝသတ္တိ ကိုယ်စီပါသောကြောင့် **သဘာဝရုပ်**ဟုလည်း ခေါ်သည်။ (၁)

- ၁။ ဖြစ်ပြီးလျှင် ပျက်သော အခြင်းအရာဟူသော အနိစ္စတာ၊
- ၂။ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းဖြင့် အနှိပ်စက်ခံရသော အခြင်းအရာဟူသော ဒုက္ခတာ၊
- ၃။ မပျက်စီးဘဲ အကျိတ်အခဲ အခိုင်အမာ အနှစ်သာရအားဖြင့် တည်နေသည့် အတ္တ မရှိမှု အခြင်းအရာ ဟူသော အနတ္တတာ —

ဤသို့ စသော ရုပ်-နာမ် ပရမတ္ထဓာတ်သား အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော အများဆိုင် သာမညလက္ခဏာ ရှိသောကြောင့် **သလက္ခဏရုပ်**ဟုလည်း ခေါ်သည်။ (၂)

ကံ-စိတ်-ဥတု-အာဟာရ ဟူသော အကြောင်းတရားတို့သည် ဖြစ်စေအပ်သောကြောင့် **နိပ္ပန္နရုပ်**ဟုလည်း ခေါ်သည်။ (၃)

ရုပ်ဆိုသည့်အတိုင်း ရှေးကဖြစ်သွားသော ရုပ်အစီအစဉ်နှင့် မတူဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ၍ အသစ် အသစ် ဖြစ်တတ်သောကြောင့် = ဖောက်ပြန်တတ်သောကြောင့် **ရူပရူပ = ရူပရုပ်**ဟုလည်း ခေါ်သည်။ ရုပ်ဆိုမှ တကယ့် ရုပ်အစစ်ဟု ဆိုလိုသည်။ (၄)

အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တဟု လက္ခဏာယာဉ်သုံးချက် တင်၍ သုံးသပ်ကောင်းသောကြောင့် = ဝိပဿနာ ဘာဝ-နာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်း၍ ရှုပွား၍ ရကောင်းသောကြောင့် **သမ္မသန = သံမသနရုပ်**ဟုလည်း ခေါ်သည်။ (၅)

အောက်တွင် ဆက်လက်ဖော်ပြမည့် ကျန်ရုပ်အတု (၁၀)မျိုးတို့ကား ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်၍ (၁) အသဘာဝ ရုပ်၊ (၂) အလက္ခဏရုပ်၊ (၃) အနိပ္ပန္နရုပ်၊ (၄) အရူပရုပ်၊ (၅) အသမ္မသနရုပ် = အသံမသနရုပ်များတည်း။

အနိပ္ပန္နရုပ် = ရုပ်အတု (၁၀) မျိုး

ပရိစ္ဆေဒရုပ် (၁) ပါး

- ၁။ **အာကာသဓာတ်** — ရုပ်ကလာပ်တို့ကို တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မရောယှက်ရအောင် ပိုင်းခြားတတ်သော ရုပ် ကလာပ်တို့ကို ပိုင်းခြားကြောင်းဖြစ်သော ရုပ်ကလာပ်တို့၏ အကြားအပေါက် ဖြစ်သည်။ ယင်း အာကာသ ဓာတ်ကို ရုပ်ကလာပ်တို့ကို ပိုင်းခြားကြောင်း ဖြစ်သောကြောင့် **ပရိစ္ဆေဒရုပ်**ဟုလည်း ခေါ်သည်။

ဝိညတ်ရုပ် (၂) ပါး

- ၁။ **ကာယဝိညတ်** = ကိုယ်ဖြင့် သိစေတတ်သော ကိုယ်အမူအရာ၊
- ၂။ **ဓနိဝိညတ်** = နှုတ်ဖြင့် (= စကားသံဖြင့်) သိစေတတ်သော နှုတ်အမူအရာ၊

ဝိညတ် — မိမိ၏ အတွင်းသဘော အလိုဆန္ဒကို သူတစ်ပါးအား သိစေတတ် သိစေနိုင်သော အမူအရာ အထူးကို ဝိညတ်ရုပ်ဟု ခေါ်၏။ **ကာယဝိညတ်**ဟူသည် မိမိ၏ အတွင်းသဘော အလိုဆန္ဒကို သူတစ်ပါးအား ကိုယ်ဖြင့် သိစေတတ်သော အမူအရာတည်း။ ဥပမာ လက်ယမ်းပြ၍ ခေါ်ခြင်း စသည်တည်း။ ။ **ဓနိဝိညတ်**

ဟူသည် နှုတ်ဖြင့် (= စကားသံဖြင့်) မိမိ၏ အတွင်းသဘော အလိုဆန္ဒကို သူတစ်ပါးအား သိစေတတ်သော အမူအရာတည်း။ ဥပမာ - လာပါဟု နှုတ်ဖြင့် (= စကားသံဖြင့်) ခေါ်ဝေါ်ခြင်းမျိုးတည်း။

လက်ယမ်း၍ ပြရာ၌ လာစေလိုသော မိမိ၏ အတွင်းသဘော အလိုဆန္ဒကို သူတစ်ပါးက သိနိုင်ခြင်းသည် လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်တွင် ပါဝင်နေသော ကာယဝိညာဉ်ရုပ်၏ အစွမ်းတည်း။ လာပါဟု အသံကို ပြုရာ၌ လာစေလိုသော မိမိ၏ အတွင်းသဘော အလိုဆန္ဒကို သူတစ်ပါးက သိနိုင်ခြင်းသည် ထိုအသံတွင် ပါဝင်သော ဝစီဝိညာဉ်ရုပ်၏ အစွမ်းတည်းဟု မှတ်ပါ။ ။ သက်မဲ့ အရာဝတ္ထုတို့၏ လှုပ်ရှားမှု၌ ထိုသို့ မသိနိုင်ခြင်းမှာ ထို ဝိညာဉ်ရုပ်များ၏ သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတို့၏ လှုပ်ရှားမှု၌ မရှိသောကြောင့်ဟု အဆိုရှိ၏။ ကာယဝိညာဉ် ဝစီဝိညာဉ် ရုပ်တို့ကား စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ရကား သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတို့၌ စိတ်မရှိသောကြောင့် ထိုဝိညာဉ်ရုပ်များသည် သက်မဲ့ ရုပ်တို့၌ မတည်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝိကာရရုပ် (၅) ပါး

- ၁။ လဟုတာ = (က) စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော ရုပ်တို့၏ ပေါ့မှုသဘော၊
 (ခ) ဥတုကြောင့်ဖြစ်သော ရုပ်တို့၏ ပေါ့မှုသဘော၊
 (ဂ) အာဟာရကြောင့်ဖြစ်သော ရုပ်တို့၏ ပေါ့မှုသဘော၊
- ၂။ မုဒုတာ = (က) စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော ရုပ်တို့၏ နူးညံ့မှုသဘော၊
 (ခ) ဥတုကြောင့်ဖြစ်သော ရုပ်တို့၏ နူးညံ့မှုသဘော၊
 (ဂ) အာဟာရကြောင့်ဖြစ်သော ရုပ်တို့၏ နူးညံ့မှုသဘော၊
- ၃။ ကမ္မညတာ = (က) စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော ရုပ်တို့၏ အမှု၌ ကောင်းမွန်ခွဲညားမှုသဘော၊
 (ခ) ဥတုကြောင့်ဖြစ်သော ရုပ်တို့၏ အမှု၌ ကောင်းမွန်ခွဲညားမှုသဘော၊
 (ဂ) အာဟာရကြောင့်ဖြစ်သော ရုပ်တို့၏ အမှု၌ ကောင်းမွန်ခွဲညားမှုသဘော၊

ဤလဟုတာ၊ မုဒုတာ၊ ကမ္မညတာ - ရုပ်သုံးမျိုးနှင့် ဝိညာဉ်ရုပ် နှစ်မျိုးပေါင်း ငါးမျိုးသော ရုပ်ကို ဝိကာရ ရုပ်ဟု ခေါ်သည်။ ထူးထွေခြားနားသော အမူအရာရုပ်များဟု ဆိုလိုသည်။

လက္ခဏာရုပ် (၄) ပါး

- ၁။ ဥပဇယ = (က) ဘဝတစ်ခု၌ ရုပ်အစစ်တို့၏ ရှေးဦးအစ ဖြစ်ခြင်းသဘော၊
 (ခ) ဣန္ဒြေ ပြည့်စုံသည်တိုင်အောင် = ဘဝတစ်ခု၌ ရထိုက်သမျှသော ရုပ်များ အပြည့်အစုံ ဖြစ်သည်တိုင်အောင် ရုပ်အစစ်တို့၏ အထက်အထက်၌ တိုးတက်၍ ဖြစ်ခြင်းသဘော၊
- ၂။ သန္တတိ = ဘဝတစ်ခု၌ ဣန္ဒြေပြည့်စုံပြီးနောက် ရုပ်အစစ်တို့၏ ရှေးနှင့်နောက် အစဉ်မပြတ် ဆက်စပ် လျက် အထပ်ထပ် ဖြစ်ခြင်းသဘော၊

[မှတ်ချက် — ရုပ်အစစ်တို့၏ ဖြစ်မှုကိုပင် ကျွတ်ထိုက်သည့် ဝေနေယျတို့၏ အလိုအဇ္ဈာသယဓာတ် အားလျော်စွာ အထူးသဖြင့် တာဝတိသာ နတ်ပြည်ဝယ် အဘိဓမ္မာတရားဒေသနာတော်ကို နာယူနေကြသော နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ အလိုအဇ္ဈာသယဓာတ်အားလျော်စွာ နှစ်မျိုးခွဲခြား၍ ဟောကြားပါမှ သဘောကျနိုင်မည် ဖြစ်သည့်အတွက် နှစ်မျိုးခွဲခြား၍ ဟောကြားထားတော်မူသည်။ ဤ ဥပဇယ-သန္တတိ ရုပ်နှစ်မျိုးလုံးသည်ပင် ရုပ်အစစ်တို့၏ ဖြစ်ခြင်း ဥပါဒ်သဘောတရား တစ်ခုတည်းပင် ဖြစ်ပေသည်။]

ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း

၃။ **ဧရတာ** = ရုပ်အစစ်တို့၏ ရင့်ခြင်း အိုခြင်း ဆွေးမြည့်ခြင်းသဘော (ရုပ်အစစ်တို့၏ တည်မှု = ဌိကာလကို ဆိုလိုသည်။)

၄။ **အနိစ္စတာ** = ရုပ်အစစ်တို့၏ ပျက်ခြင်းသဘော (ရုပ်အစစ်တို့၏ ပျက်မှု = ဘင်ကာလကို ဆိုလိုသည်။)

ဘူတရုပ် နှင့် ဥပါဒါရုပ်

ဤကား ရုပ်အစစ် (၁၈)မျိုး၊ ရုပ်အတူ (၁၀)မျိုး - နှစ်ရပ်ပေါင်းသော် ရုပ် (၂၈)မျိုး ဖြစ်သည်။ ယင်းရုပ် (၂၈)မျိုးတို့တွင် ပထဝီ အာပေါ တေဇော ဝါယောဟူသော ရုပ်သဘောတရား (၄)မျိုးကို ခက်မာခြင်း ခိုင်မာခြင်း တောင့်မာခြင်း စသော မိမိသဘော = ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝသတ္တိကို မိမိ ဆောင်ထားတတ်သောကြောင့် - **ဓာတု** = **ဓာတ်**ဟုလည်းကောင်း၊ **ဓာတ်ကြီး (၄) ပါး**ဟုလည်းကောင်း ခေါ်၏။ အခြားသော ရုပ်များထက် သဘော လက္ခဏာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အထည်ကိုယ်ခြပ်အားဖြင့်လည်းကောင်း ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အသိဉာဏ် ၌ ကြီးကျယ်ထင်ရှားသောကြောင့် **မဟာဘူတ** = **မဟာဘူတ**ဟူ၍လည်း ခေါ်၏။ အခြားသော ရုပ်များထက် သဘောလက္ခဏာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အထည်ကိုယ်ခြပ်အားဖြင့်လည်းကောင်း ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အသိဉာဏ်၌ ထင်ရှားသောကြောင့် **ဘူတရူပ** = **ဘူတရုပ်**ဟုလည်း ခေါ်၏။ သမုတိသစ္စာနယ်၌ (၁) မြေဓာတ်၊ (၂) ရေဓာတ်၊ (၃) မီးဓာတ် = (အငွေ့ဓာတ်)၊ (၄) လေဓာတ်ဟု ခေါ်စမှတ် ပြုသည်။

ယင်းဘူတရုပ် (၄)ပါးမှ ကြွင်းကျန်သော (၂၄)မျိုးသော ရုပ်တရားကို ဘူတရုပ် = ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးကို မှီ၍ ဖြစ်သောကြောင့် **ဥပါဒါရုပ်**ဟု ခေါ်ဆို၏။

ရုပ်တို့၏ ပြစ်ပုံသဘော

ယင်းရုပ် (၂၈)မျိုးတို့ကား တစ်လုံးချင်း တစ်ခုချင်း ဖြစ်နိုင်သည့် စွမ်းအင်သတ္တိ မရှိကြပေ။ ရုပ်ကလာပ် ခေါ်သည့် အုပ်စုအလိုက်သာ ဖြစ်နိုင်ကြသည်။ ရုပ်ကလာပ်ဟူသည် ပရမတ္ထသစ္စာနယ်၌ ယန = အတုံးအခဲ မပြိုသေးသည့် အသေးဆုံး ရုပ်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဖြစ်၏။ ပရမာဏုမြူခန့် သို့မဟုတ် ပရမာဏုမြူထက် အဆ ပေါင်း များစွာ သေးငယ်သော အမှုန်ကလေးဖြစ်၏။ အသေးဆုံး ရုပ်တုံးရုပ်ခဲ = ယန ဖြစ်၏။ ယင်းရုပ်ကလာပ် တစ်ခု၏ အတွင်း၌ ပါဝင်တည်ရှိသော ရုပ်တရားတို့သည် —

၁။ **ဧကုပ္ပါဒ** = တူသော ဖြစ်ခြင်း ရှိ၏ = ပြိုင်တူ ဖြစ်၏။

၂။ **ဧကနိရောဓ** = တူသော ချုပ်ခြင်း ရှိ၏ = ပြိုင်တူ ချုပ်၏။

၃။ **ဧကနိဿယ** = တူသော မှီရာ ရှိ၏ = မှီရာ တူ၏။

ရုပ်ကလာပ်တစ်ခု၏ အတွင်း၌ ပါဝင်တည်ရှိကြသော ဥပါဒါရုပ်တို့သည် မိမိတို့နှင့် ကလာပ်တူဖြစ်သော ထိုရုပ်ကလာပ်၏ အတွင်း၌ ပါဝင်တည်ရှိသော ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးကိုသာ မှီ၍ ဖြစ်ကြရ၏။ ကလာပ်ပြားဖြစ်သော အခြားအခြားသော ရုပ်ကလာပ်များ၏ အတွင်း၌ ပါဝင်တည်ရှိကြသော ဘူတရုပ်ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့ကို မှီ၍ မဖြစ်ကြကုန်။ တစ်ဖန် ထို ရုပ်ကလာပ်တစ်ခု၏ အတွင်း၌ ပါဝင်တည်ရှိကြသော ကလာပ်တူ ဓာတ်ကြီး (၄)ပါး တို့သည်လည်း အချင်းချင်း ဓာတ်တစ်ပါးက ကျန်ဓာတ် (၃)ပါးကို၊ ဓာတ် (၂)ပါးက ကျန်ဓာတ် (၂)ပါးကို မှီ၍ ဖြစ်ကြ၏။ ယင်းရုပ်ကလာပ်တစ်ခု၏ အတွင်း၌ ပါဝင်တည်ရှိကြသော ဖြစ်တူ ပျက်တူ ဖြစ်ကြသည့် ဘူတရုပ်နှင့် ဥပါဒါရုပ်တို့သည် ကလာပ်ပြားဖြစ်သော အခြားရုပ်ကလာပ်များ၏ အတွင်း၌ တည်ရှိကြသော ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့ကို မှီ၍ မဖြစ်ကြပေ။ ဖြစ်တူ ပျက်တူဖြစ်ကြသည့် ကလာပ်တူ ရုပ်ကလာပ် တစ်ခုအတွင်း၌သာ အထက်

ပါ အတိုင်း ဥပါဒါရုပ်က မဟာဘုတ်ကိုလည်းကောင်း၊ မဟာဘုတ်များကလည်း အချင်းချင်းကိုလည်းကောင်း မှီ၍ ဖြစ်ကြသည်။

ယင်းရုပ်တရားတို့ကို ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင်ဆိုက်အောင် ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ပုံစံမှန် သိရေးအတွက်၊ ယင်းရုပ်တရားတို့၏ ဥပါဒါရုပ်က ဘူတရုပ်ကို၊ ဘူတရုပ်ကလည်း ဘူတရုပ်အချင်းချင်းကို မှီ၍ ဖြစ်ပုံကို ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ပုံစံမှန် သိရေးအတွက် ရုပ်ကလာပ်များကို ဦးစွာ ဉာဏ်ဖြင့် မြင်အောင် ရှုထားနိုင်ဖို့ ရှုထားတတ်ဖို့ လိုပေသည်။ ရုပ်ကလာပ်များကို ဉာဏ်ဖြင့် မြင်အောင် ရှုနိုင်သောအခါ ရုပ်ကလာပ် တစ်ခု တစ်ခုအတွင်း၌ ပါဝင်တည်ရှိသော (၈)မျိုး (၉)မျိုး (၁၀)မျိုး စသော ရုပ်ပရမတ် သဘောတရားများကို တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ ဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ ယင်းပရမတ်အသီးအသီး၏ ကိုယ်ပိုင်သဘာဝသတ္တိ သဘာဝလက္ခဏာသို့ ဉာဏ်အမြင် ဆိုက်သည်တိုင်အောင် ထပ်မံ၍ ဉာဏ်ဖြင့် မြင်အောင် ရှုရမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ရှုနိုင်ပါမှသာလျှင် ပရမတ်အစစ် ရုပ်တရားများကို သိရှိမည် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ရှုမှုကို ရုပ်ကလာပ်များကို ဓာတ်ခွဲသည်ဟု ဤ ကျမ်းစာတွင် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲထားပါသည်။

ယင်းသို့ ရုပ်ကလာပ် အသီးအသီး၌ ပါဝင်တည်ရှိနေသော ပရမတ္ထရုပ်တရားများကို ကိုယ်ပိုင် သဘာဝသတ္တိ သဘာဝလက္ခဏာသို့ ဉာဏ်အမြင် ဆိုက်အောင် တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ ဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ ရှုနိုင်ပါမှ မြင်နိုင်ပါမှသာလျှင် —

- ၁။ မည်သည့် ရုပ်တရားများက ကံကြောင့် ဖြစ်သည်၊
- ၂။ မည်သည့် ရုပ်တရားများက စိတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်၊
- ၃။ မည်သည့် ရုပ်တရားများက ဥတုကြောင့် ဖြစ်သည်၊
- ၄။ မည်သည့် ရုပ်တရားများက အာဟာရကြောင့် ဖြစ်သည်၊
- ၅။ မည်သည့် ရုပ်တရားများက မည်သည့် အကြောင်းတရားကြောင့်မျှ မဖြစ် — ဟု ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ သိရှိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ရုပ်ကလာပ်များကို ဓာတ်ခွဲနိုင်ပါမှ ရုပ်ဃနု ခေါ် ရုပ်တုံးရုပ်ခဲများ ပြိုကွဲသွားမည် ဖြစ်သည်။ ဃနုပြိုပါမှလည်း ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင် ဆိုက်မည် ဖြစ်သည်။ ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင် ဆိုက်ပါမှလည်း အနတ္တရောင်ခြည်တော်သည် တင့်တယ်စွာ ကွန့်မြူးစံပယ်လျက် ထွန်းလင်းထွက်ပေါ်လာမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို စတင် သိမ်းဆည်းပုံ

သမထပိုင်း၌ သမာဓိထူထောင်ပုံ စနစ်များနှင့် ဆက်စပ်၍ ဘုရားရှင်သည် ကမ္မဋ္ဌာန်း (၄၀) ဟောကြားထားတော်မူပေသည်။ ဝိပဿနာပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ၌ကား ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်း၊ နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်းဟု ကမ္မဋ္ဌာန်းနှစ်မျိုးသာ ရှိပေသည်။ ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရူပပရိဂ္ဂဟ = ရုပ်ကို သိမ်းဆည်းခြင်း = ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူခြင်း ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အရူပပရိဂ္ဂဟ = နာမ်ကို သိမ်းဆည်းခြင်း = ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူခြင်း ဟူ၍လည်းကောင်း အမည်တစ်မျိုးစီဖြင့်လည်း အသီးအသီး ခေါ်ဆိုပေသည်။

တတ္ထ ဘဂဝါ ရူပကမ္မဋ္ဌာနံ ကထေန္တော သင်္ခေပ မနသိကာရဝသေန ဝါ ဝိတ္ထာရမနသိကာရဝသေန ဝါ စတုဓာတုဝဝတ္ထာနံ ကထေသိ။ (အဘိ-ဋ္ဌ-၂-၂၅၂။ မ-ဋ္ဌ-၁-၂၈၀။)

ထိုရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်း နာမ်ကမ္မဋ္ဌာန်း နှစ်မျိုးတို့တွင် ဘုရားရှင်သည် ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြားပြသတော်မူသည်ရှိသော် —

ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း

၁။ သင်္ခေပမနသိကာရ = အကျဉ်း နှလုံးသွင်းနည်း၏ အစွမ်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊

၂။ ဝိတ္ထာရမနသိကာရ = အကျယ် နှလုံးသွင်းနည်း၏ အစွမ်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း —

စတုဓာတုဝဝတ္ထာန် အမည်ရသော ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြားပြသ ဆိုဆုံးမတော်မူရိုး ဓမ္မတာ ဖြစ်ပေသည်။ (အဘိ-ဋ္ဌ-၂-၂၅၂။ မ-ဋ္ဌ-၁-၂၈၀။)

ဤအထက်ပါ အဋ္ဌကထာများ၏ ဖွင့်ဆိုတော်မူချက်အရ ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှုပွားပုံ ရုပ်တရားကို သိမ်းဆည်းပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ရှုပုံနည်းစနစ်ကို ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း အကျဉ်းနည်း၊ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း အကျယ်နည်းဟု နှစ်နည်းသာလျှင် ဘုရားရှင် ဟောကြားထားတော်မူသည့်အတွက် ရုပ်တရားက စ၍ သိမ်းဆည်းလိုသော ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကစ၍ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိစခန်းသို့ ကူးလိုသော သမထယာနိကပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း၊ သမထကို အခြေမခံသော သုဒ္ဓဝိပဿနာယာနိကပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးကိုပင်လျှင် စတင်၍ သိမ်းဆည်းရခြင်း ရှုပွားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဘုရားရှင် ဟောကြားပြသ ဆိုဆုံးမတော်မူသည့်အတိုင်း ကျင့်ခြင်းသည်သာလျှင် အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းအတွက် ပို၍ အကျိုးရှိသော ကျင့်စဉ် ဖြစ်ပေမည်။ အကောင်းဆုံးသော ကျင့်စဉ် ဖြစ်ပေမည်။ သို့အတွက် ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာကလည်း သုဒ္ဓဝိပဿနာယာနိက ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း၊ ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကစ၍ သိမ်းဆည်း ရှုပွားလိုသော ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိစခန်းသို့ ကူးလိုသော သမထယာနိကပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်းကောင်း ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ ဟုတ်မှန်တိုင်းသော ကိုယ်ပိုင်သဘာဝသတ္တိ သဘာဝလက္ခဏာကစ၍ သိမ်းဆည်းရန် ညွှန်ကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၂။)

ဤ စတုဓာတုဝဝတ္ထာန် အမည်ရသော ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကား ကမ္မဋ္ဌာန်း (၄၀)တို့တွင် ဥပစာရသမာဓိကို ရွက်ဆောင်ပေးတတ်သော ဥပစာရကမ္မဋ္ဌာန်း အမျိုးအစားတွင် ပါဝင်ကြောင်းကို (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၁၀၇။)တွင် ဆုံးဖြတ်ထားပေသည်။ ဥပစာရကမ္မဋ္ဌာန်းဟူသည် ဥပစာရသမာဓိသို့ ဆိုက်သည်တိုင်အောင် ပွားများအားထုတ်ရမည့် ကမ္မဋ္ဌာန်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုပေသည်။ ဤ၌ ဥပစာရသမာဓိဟူသည် သဒ္ဓိသူပစာရအားဖြင့်သာလျှင် ဥပစာရသမာဓိ အမည်ရသော သမာဓိမျိုးသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကပ်စရာ ဈာန်မရှိသည့်အတွက် ဈာန်၏ အနီးအနား၌ ကပ်၍ ဖြစ်လေ့ရှိသော ဥပစာရသမာဓိအစစ် မဟုတ်ကြောင်း ရှေး၌ ရှင်းပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း အကျဉ်းနည်း အကျယ်နည်း နှစ်နည်းတို့တွင် ဤ၌ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း အကျဉ်းနည်း အားထုတ်ပုံကို ပြည်တည်၍ အကျယ်နည်း အားထုတ်ပုံကို နောက်ထား၍ ဖော်ပြထားပါသည်။ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း အကျဉ်းနည်း အားထုတ်ပုံကို ဘုရားရှင်သည် မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန်တွင် ဤသို့ ဟောကြားထားတော်မူခဲ့၏။

ဓာတုမနသိကာရ ပဗ္ဗ

ပုန စပရံ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု က္လမမေဝ ကာယံ ယထာဋ္ဌိတံ ယထာပဏိဟိတံ ဓာတုသော ပစ္စဝေက္ခတိ “အတ္ထိ က္လမသ္မိ” ကာယေ ပထဝီဓာတု အာပေါဓာတု တေဇောဓာတု ဝါယောဓာတူ”တိ။ (မ-၁-၇၃။)

= ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးသော်ကား ယောဂီဝစရဟန်းသည် တည်မြဲတိုင်းသော ထားမြဲတိုင်းသော ဤရူပကာယကိုပင် “ဤရူပကာယ၌ ပထဝီဓာတ် ရှိ၏၊ အာပေါဓာတ် ရှိ၏၊ တေဇောဓာတ် ရှိ၏၊ ဝါယောဓာတ် ရှိ၏”ဟု (ပုဂ္ဂိုလ်-သတ္တဝါ-ဇီဝ-အတ္တ မဟုတ်သောအားဖြင့်) ဓာတ်သဘောမျှအားဖြင့် အသီးအသီး တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ ဉာဏ်ပညာမျက်စိဖြင့် စေ့စေ့ငုငု မြင်အောင် ကြည့်ရှုလျက် ဆင်ခြင်သုံးသပ် ရှုပွား၍ နေ၏၊ နှလုံးသွင်း၍ နေ၏။ (မ-၁-၇၃။)

သေယျထာပိ ဘိက္ခုဝေ ဒက္ခော ဂေါယာတကော ဝါ ဂေါယာတကန္တေဝါသီ ဝါ ဂါဝိံ ဝမိတ္တာ စတုမဟာ-
ပထေ ဗိလသော ဝိဘဇိတ္တာ နိသိန္နော အဿ။ ဧဝမေဝ ခေါ ဘိက္ခုဝေ ဘိက္ခု ဣမမေဝ ကာယံ ယထာဋ္ဌိတံ
ယထာပဏိဟိတံ ဓာတုသော ပစ္စဝေက္ခတိ “အတ္ထိ ဣမသ္မိံ ကာယေ ပထဝီဓာတု အာပေါဓာတု တေဇောဓာတု
ဝါယောဓာတု”တိ။ (မ-၁-၇၃။)

= ရဟန်းတို့ . . . ဥပမာသော်ကား ကျွမ်းကျင်သော နွားသတ်သမားသည်လည်းကောင်း၊ နွားသတ်သမား၏
တပည့်သည်လည်းကောင်း နွားကိုသတ်၍ လမ်းမလေးဖြာ ပေါင်းဆုံမိရာအရပ်၌ နွားသားကို အသားတခြား
အရိုးတခြား စသည်ဖြင့် ခွဲခြားဝေဖန်၍ တစ်ပုံစီ တစ်ပုံစီ ပုံလျက် ထိုင်နေရာသကဲ့သို့ ရဟန်းတို့ . . . ဤဥပမာ
အတူပင် ယောဂါဝစရ ရဟန်းသည် တည်မြဲတိုင်း ထားမြဲတိုင်းသော ဤ ရူပကာယကိုပင် “ဤ ရူပကာယ၌
ပထဝီဓာတ် ရှိ၏၊ အာပေါဓာတ် ရှိ၏၊ တေဇောဓာတ် ရှိ၏၊ ဝါယောဓာတ် ရှိ၏”ဟု (ပုဂ္ဂိုလ်-သတ္တဝါ-ဇီဝ-အတ္တ
မဟုတ်သောအားဖြင့်) ဓာတ်သဘောမျှအားဖြင့် အသီးအသီး တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ ဉာဏ်ပညာမျက်စိဖြင့် စေ့စေ့
ငုငု မြင်အောင် ကြည့်ရှုလျက် ဆင်ခြင်သုံးသပ် ရှုပွား၍ နေ၏၊ နှလုံးသွင်း၍ နေ၏။ (မ-၁-၇၃။)

ဆိုလိုသော သဘောတရား

နွားသတ်ယောက်ျား၏ သန္တာန်ဝယ် နွားကို ကျွေးမွေးစဉ်၌လည်းကောင်း၊ နွားကို သတ်ရာ သင်းချိုင်းသို့
ဆောင်ယူသွားစဉ်၌လည်းကောင်း၊ ဆောင်ယူသွားပြီးနောက် ထို သတ်ရာသင်းချိုင်း၌ ချည်နှောင်၍ ထားစဉ်၌
လည်းကောင်း၊ နွားကို ရိုက်ပုတ်သတ်ဖြတ်စဉ်၌လည်းကောင်း၊ သတ်ပြီးနောက် သေပြီးခါစ နွားသေကို မြင်စဉ်၌
လည်းကောင်း ထိုနွားကို ဖြတ်လှီး၍ အသားတခြား အရိုးတခြား အူတခြား အသည်းတခြား စသည်ဖြင့် ခွဲခြား
ဝေဖန်၍ တစ်ပုံစီ တစ်ပုံစီ ပုံ၍ မပြီးသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး နွားဟူသော အမှတ်သညာ မကွယ်ပျောက်
သေးပေ။ အရိုးတခြား အသားတခြား စသည်ဖြင့် ခွဲခြားဝေဖန်၍ တစ်ပုံစီ တစ်ပုံစီ ပုံလျက် လမ်းမလေးဖြာ
ပေါင်းဆုံမိရာ အရပ်၌ ထိုင်လျက် ရောင်းနေသော နွားသတ်သမား၏ သန္တာန်၌ကား နွားဟူသော အမှတ်
သညာသည် ကွယ်ပျောက်သွား၏၊ အသားဟူသော အမှတ်သညာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုနွားသတ်သမား၏
သန္တာန်ဝယ် - “ငါသည် နွားကို ရောင်း၏၊ ဤဝယ်သူတို့သည် နွားကို ဝယ်ယူ ဆောင်ယူကုန်၏” - ဤသို့သော
စိတ်အကြံအစည်သည် မဖြစ်ပေါ်လာပေ။ အကယ်စင်စစ်သော်ကား ထိုနွားသတ်ယောက်ျား၏ သန္တာန်ဝယ်
“ငါသည် အသားကို ရောင်း၏ဟူ၍သာလျှင်၊ ဤဝယ်သူတို့သည်လည်း အသားကို ဝယ်ယူ ဆောင်ယူကုန်၏”
ဟူ၍သာလျှင် စိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ဤဥပမာအတူပင် ဤယောဂါဝစရဟန်းအားလည်း အရိယာဖြစ်သည်မှ ရှေးကာလ အရိယာ မဖြစ်မီ၊
ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင် မဆိုက်သေးသည့်အတွက် ပညာမျက်စိ ကာဏ်းနေသည့် ပုထုဇနံ ငမိုက်သား ဖြစ်နေ
စဉ်အခါ၌ - လူဖြစ်စဉ်လည်းကောင်း၊ သိမ်းဆည်းအပ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း မရှိသော ရဟန်းညံ့ ဖြစ်စဉ်လည်းကောင်း
အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး တည်မြဲတိုင်းသော ထားမြဲတိုင်းသော ကံ-စိတ်-ဥတု-အာဟာရ ဟူသော
အကြောင်းတရား (၄)ပါးကြောင့် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာရသော ရုပ်အပေါင်းအစုဖြစ်သော ဤရူပကာယကြီးကို
ပင်လျှင် သန္တတိ ရုပ်တုံးရုပ်ခဲ၊ သမူဟ ရုပ်တုံးရုပ်ခဲ၊ ကိစ္စ ရုပ်တုံးရုပ်ခဲဟူသော သုံးမျိုးသော ရုပ်တုံးရုပ်ခဲ ရုပ်
အစိုင်အခဲကြီးကို ဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာခြင်းကို ပြု၍ ပထဝီဓာတ် အာပေါဓာတ် တေဇောဓာတ် ဝါယောဓာတ်
ဟူသော ဓာတ်သဘော အစုအပုံအားဖြင့် အသီးအသီး ပြု၍ မရှုပွားရသေး၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး
သတ္တဝါဟူသော အမှတ်သညာသည်လည်းကောင်း၊ ပေါသ (= သတ္တဝါ) ဟူသော အမှတ်သညာသည်လည်း-
ကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသော အမှတ်သညာသည်လည်းကောင်း မကွယ်ပျောက်သေး။ (သတ္တ-ပေါသ-ပုဂ္ဂလဟူသော

ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း

စကားတို့ကား အတ္တကို ရည်ညွှန်းခေါ်ဆိုထားသော စကားတို့တည်း။)

သန္တတိဃန သမူဟဃန ကိစ္စဃနဟူသော သုံးမျိုးသော ရုပ်တုံးရုပ်ခဲ ရုပ်အစိုင်အခဲကြီးကို ဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာခြင်းကို ပြု၍ ပထဝီဓာတ် အာပေါဓာတ် တေဇောဓာတ် ဝါယောဓာတ်ဟူသော ဓာတ်သဘော အစုအပုံအားဖြင့် အသီးအသီး ပြု၍ ရူပွားနိုင်သော်တမူကား သတ္တသညာ = သတ္တဝါဟူသော အမှတ်သညာ သည် (= အသက်ကောင် လိပ်ပြာကောင် ဝိညာဏ်ကောင် အတ္တကောင်ဟု အတ္တ ထင်ရှားရှိကြောင်းကို စွဲလမ်း ယုံကြည်နေသော အတ္တဒိဋ္ဌိနောက်သို့ အစဉ်လိုက်နေသော သတ္တသညာနှင့် လူတို့ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲသည့်အတိုင်း ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ တကယ် ထင်ရှားရှိ၏ဟု စွဲလမ်းယုံကြည်နေသော ဝေါဟာရ၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော သတ္တသညာဟူသော ဤနှစ်မျိုးသော သတ္တသညာသည်) ကွယ်ပျောက်၍ သွား၏။ ဓာတ်၏အစွမ်းဖြင့်သာလျှင် ဘာဝနာစိတ်သည် ကောင်းစွာ တည်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် —

သေယျထာပိ ဘိက္ခဝေ ဒက္ခော။ ပ ။ ဝါယောဓာတူတိ — ဟူသော စကားကို ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ (ယင်းပါဠိတော်ကို အထက်၌ ဘာသာပြန်ဆို ပြီးခဲ့ပြီ။) (မ-ဋ္ဌ-၁-၂၇၆။ ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၃၄၃။)

ဃနဝိနိဗ္ဗောဂ

ယာဝ ကုမမေဝ ကာယံ ယထာဋ္ဌိတံ ယထာပဏိဟိတံ ဃနဝိနိဗ္ဗောဂံ ကတွာ ဓာတုသော န ပစ္စဝေက္ခတိ။
ဓာတုသော ပစ္စဝေက္ခတော ပန သတ္တသညာ အန္တရဓာယတိ။ ဓာတုဝသေနေဝ စိတ္တံ သန္တိဋ္ဌတိ။
(ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၃၄၃။ မ-ဋ္ဌ-၁-၂၇၆။)

ဃနဝိနိဗ္ဗောဂန္တိ သန္တတိသမူဟကိစ္စဃနာနံ ဝိနိဗ္ဗုဇနံ ဝိဝေစနံ။ (မဟာဋီ-၁-၄၂၈။ မ-ဋီ-၁-၃၆၅။)

ဤအထက်ပါ အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့၏ ဖွင့်ဆိုချက်အရ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရူပွား သုံးသပ်ရာ၌ သန္တတိဃန သမူဟဃန ကိစ္စဃနဟူသော ရုပ်အတုံးအခဲကြီး သုံးမျိုးကို ဉာဏ်ဖြင့် ဖြိုခွဲ ဖျက်ဆီး လျက် ရုပ်ကလာပ် တစ်ခု တစ်ခုအတွင်း၌ ပါဝင်တည်ရှိသော ပထဝီဓာတ် အာပေါဓာတ် တေဇောဓာတ် ဝါယော ဓာတ်ဟူသော ဓာတ်ကြီး (၄)ပါး အာရုံ၌ ဘာဝနာစိတ်သည် ငြိမ်ဝပ်စွာ ကပ်၍ တည်နေသည့်တိုင်အောင် ရှေး ဦးစွာ ကြိုးပမ်းရမည်ဟူသော အချက်ကိုကား အလေးအနက်ထား၍ သတိပြုထားရမည် ဖြစ်ပေသည်။ (ရုပ်ဃန = အတုံးအခဲ သုံးမျိုးအကြောင်းကို ရှေးပိုင်းတွင် ရှင်းပြခဲ့ပြီ။)

အဋ္ဌကထာ၏ လုပ်ငန်းခွင် ညွှန်ကြားချက် (၁)

တသ္မာ ကုမံ ကမ္မဋ္ဌာနံ ဘာဝေတုကာမေန တိက္ခပညေန တာဝ ရဟောဂတေန ပဋိသလ္လိနေန သကလမ္ပိ အတ္တနော ရူပကာယံ အာဝဇ္ဇေတွာ ယော ကုမသ္မိံ ကာယေ ထဒ္ဓဘာဝေါ ဝါ ခရဘာဝေါ ဝါ။ အယံ ပထဝီဓာတု။ ယော အာဗန္ဓနဘာဝေါ ဝါ ဒြဝဘာဝေါ ဝါ။ အယံ အာပေါဓာတု။ ယော ပရိပါစနဘာဝေါ ဝါ ဥဏှဘာဝေါ ဝါ။ အယံ တေဇောဓာတု။ ယော ဝိတ္ထမ္မနဘာဝေါ ဝါ သမုဒီရဏဘာဝေါ ဝါ။ အယံ ဝါယောဓာတူတိ ဧဝံ သံခိတ္တေန ဓာတုယော ပရိဂ္ဂဟေတွာ ပုနပ္ပုနံ ပထဝီဓာတု အာပေါဓာတူတိ ဓာတုမတ္တတော နိဿတ္တတော နိဇ္ဇိဝတော အာဝဇ္ဇိတဗ္ဗံ မနသိကာတဗ္ဗံ ပစ္စဝေက္ခိတဗ္ဗံ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၃၄၆-၃၄၇။)

= ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သော တိက္ခပညာ ပုဂ္ဂိုလ်အား ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းအကျဉ်း နှလုံးသွင်းနည်းသည် လျောက်ပတ်၏။ ဉာဏ်ပညာ မထက်မြက်လွန်းသော နာတိတိက္ခပညာ ပုဂ္ဂိုလ်အား ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းအကျယ် နှလုံးသွင်းနည်းသည် လျောက်ပတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းအကျဉ်းနည်းကို ပွားများအားထုတ်လိုသော

ဉာဏ်ပညာထက်မြက်သော တိက္ခပညာဝါပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှေးဦးစွာ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်လျက် အထူး ထူးသော အာရုံသို့ စိတ်ပျံ့လွင့်ပြေးသွားမှုကို တားမြစ်လျက် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတည်းဟူသော ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ၌ ငြိမ်သော စိတ်ထားရှိသည် ဖြစ်လျက် - မိမိ၏ ကရုဏာယ အမည်ရသော ရူပကာယတစ်ခုလုံးကို — ဤ ရူပကာယ၌ ပထဝီဓာတ် အာပေါဓာတ် တေဇောဓာတ် ဝါယောဓာတ်ရှိ၏ဟု မဟာဘုတ် ဓာတ်လေးပါးအားဖြင့် ဆင်ခြင်၍ - ဤရူပကာယ၌ —

- ၁။ ခက်မာ (ခိုင်မာ)သည့် သဘောလက္ခဏာသည် ပထဝီဓာတ်၊
ကြမ်းတမ်းသည့် သဘောလက္ခဏာသည် ပထဝီဓာတ်၊
- ၂။ ယိုစီးသည့် သဘောလက္ခဏာသည် အာပေါဓာတ်၊
ဖွဲ့စည်းသည့် သဘောလက္ခဏာသည် အာပေါဓာတ်၊
- ၃။ ပူမှု သဘောလက္ခဏာသည် တေဇောဓာတ်၊
ရင့်ကျက်စေသည့် အဖြစ်ဟူသော ဉာဏ်အားထင်သော အခြင်းအရာသည် တေဇောဓာတ်၊
- ၄။ ထောက်ကန်တတ်သော သဘောလက္ခဏာသည် ဝါယောဓာတ်၊
ရွေ့စေတတ် တွန်းကန်တတ်သော သဘောသည် ဝါယောဓာတ် —

ဤသို့သော နည်းဖြင့် အကျဉ်းအားဖြင့် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့ကို သဘာဝလက္ခဏာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ လုပ်ငန်းကိစ္စရသအားဖြင့်လည်းကောင်း ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူ၍ သိမ်းဆည်း၍ ကာလအရာ ကာလအထောင် ကာလအသိန်းတိုင်အောင် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ပထဝီဓာတ် အာပေါဓာတ် တေဇောဓာတ် ဝါယောဓာတ်ဟူ၍ ဓာတ်သဘောမျှအားဖြင့် သတ္တဝါ မဟုတ်သောအားဖြင့် ဇီဝ မဟုတ်သောအားဖြင့် ဆင်ခြင်အပ်၏ နှလုံးသွင်း အပ်၏ အသီးအသီး စူးစိုက်၍ ရှုအပ်၏။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၃၄၆-၃၄၇။)

အဋ္ဌကထာ၏ လုပ်ငန်းခွင် ညွှန်ကြားချက် (၂)

အထ ဝါ ပန ယေ ဣမေ စတုန္တံ မဟာဘူတာနံ နိဿတ္တဘာဝဒဿနတ္ထံ ဓမ္မသေနာပတိနာ “အဋ္ဌိဉ္စ ပဋိစ္စ နှာရဉ္စ ပဋိစ္စ မံသဉ္စ ပဋိစ္စ စမ္ပဉ္စ ပဋိစ္စ အာကာသော ပရိဝါရိတော ရူပန္နေဝ သဒ္ဓိံ ဂစ္ဆတိ”တိ စတ္တာရော ကောဋ္ဌာသာ ဝုတ္တာ။ တေသု တံ တံ အန္တရာနုသာရိနာ ဉာဏဟထေေန ဝိနိဗ္ဗုဇိတွာ ဝိနိဗ္ဗုဇိတွာ ယော ဧတေသု ထဒ္ဓဘာဝေါ ဝါ ခရဘာဝေါ ဝါ။ အယံ ပထဝီဓာတုတိ ပရိမနယေနေဝ ဓာတုယော ပရိဂ္ဂဟေတွာ ပုနပျုနံ ပထဝီဓာတု အာပေါဓာတုတိ ဓာတုမတ္တတော နိဿတ္တတော နိဇ္ဇိဝတော အာဝဇ္ဇိတဗ္ဗံ။ မနသိကာတဗ္ဗံ ပစ္စ-ဝေက္ခိတဗ္ဗံ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၃၄၇။)

တစ်နည်းသော်ကား — ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ သတ္တဝါ မဟုတ် ဇီဝ အတ္တ မဟုတ်သည်၏ အဖြစ်ကို ထင်ရှားပြခြင်းငှာ ဂေါတမဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်ဝယ် တရားစစ်မှား အဦးအခိုင် ဖြစ်တော်မူသည့်အတွက် ဓမ္မသေနာပတိ အမည်ရတော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တမထေရ်မြတ်ကြီးသည် —

- ၁။ ဖဏှောင့်ရိုးကို အစပြု၍ အစဉ်အတိုင်း စိုက်ထောင်လျက် တည်သော အလွန်နှင့် တကွ သုံးရာသော အရိုးကိုလည်း အစွဲပြု၍၊
- ၂။ ထိုအရိုးအပေါင်းကို ဖွဲ့ယှက်၍ တည်သော ကိုးရာအပြားရှိသော အကြောကိုလည်း အစွဲပြု၍၊
- ၃။ ထိုအရိုးအပေါင်းကိုပင် လိမ်းကျံလျက်တည်သော ကိုးရာအပြားရှိသော သားတစ်ကိုလည်း အစွဲပြု၍၊
- ၄။ အရေပါးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားအပ်သော တစ်ကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ်၍တည်သော အရေထူကိုလည်း အစွဲပြု၍

ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း

ထို အရိုး-အကြော-အသား-အရေ တို့ဖြင့် ခြံရံထားအပ်သော အာကာသဓာတ်မျှသည်သာလျှင်၊ တစ်နည်း — ထို အရိုး-အကြော-အသား-အရေ တို့ကို အတွင်းအပ ခြံရံ၍ တည်သော အာကာသသည်ပင်လျှင် ရူပဇနဝ သင်္ခိ ဂစ္ဆတိ = ရူပ (= ခန္ဓာကိုယ်) - ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ (မ-၁-၂၄၈။) ဟု အရိုး-အကြော-အသား-အရေ ဟူသော အကြင်သို့သော ဤကောဋ္ဌာသ လေးထွေတို့ကို ဟောကြားထားတော်မူအပ်ကုန်၏။

ထို အရိုး-အကြော-အသား-အရေ ဟူသော (၄)ပါးကုန်သော ကောဋ္ဌာသတို့ကို ထိုထို အရိုး-အကြော-အသား-အရေ ကောဋ္ဌာသတို့၏ အကြားသို့ အစဉ်လျှောက်သော ဉာဏ်တည်းဟူသော လက်ဖြင့် အကြိမ်များစွာ ဖြေ၍ အသီးအသီး ခွဲခြားစိတ်ဖြာမှုကို ပြု၍ —

- ၁။ မာမူသဘော၊ ကြမ်းမူသဘောသည် ပထဝီဓာတ်၊
- ၂။ ယိုစီးမူသဘော၊ ဖွဲ့စည်းမူသဘောသည် အာပေါဓာတ်၊
- ၃။ ပူမူသဘော၊ ရင့်ကျက်စေမူသဘောသည် တေဇောဓာတ်၊
- ၄။ ထောက်ကန်မူသဘော၊ တွန်းကန်မူသဘောသည် ဝါယောဓာတ် —

ဟု ရှေးနည်းအတိုင်းသာလျှင် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့ကို မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင် ပရမတ္ထဓမ္မ သဘာဝသတ္တိ ဟူသော သဘာဝလက္ခဏာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ လုပ်ငန်းကိစ္စရသအားဖြင့်လည်းကောင်း ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူ၍ သိမ်းဆည်း၍ ကာလအရာ ကာလအထောင် ကာလအသိန်းတိုင်အောင် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ပထဝီဓာတ် အာပေါဓာတ် တေဇောဓာတ် ဝါယောဓာတ်ဟူ၍ ဓာတ်သဘောမျှအားဖြင့် သတ္တဝါ မဟုတ်သောအားဖြင့် ဇီဝမဟုတ်သောအားဖြင့် ဆင်ခြင်အပ်၏၊ နှလုံးသွင်းအပ်၏ အသီးအသီး စူးစိုက်၍ ရှုအပ်၏။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၃၄၇။)

ရူပဇနဝ သင်္ခိ ဂစ္ဆတိ

ရူပဇနဝ သင်္ခိ ဂစ္ဆတိ၊ သရီရန္တိ ဝေါဟာရံ လဘတိ။ ယထာ စ ကဋ္ဌာဒိနိ ပဋိစ္စ သင်္ခိ ဂတံ အဂါရံ လောကေ “ခတ္တိယဂေဟံ၊ ပြာဟုဏဂေဟ”န္တိ ဂုစ္ဆတိ၊ ဧဝမိဒမ္ပိ “ခတ္တိယသရီရံ ပြာဟုဏသရီရ”န္တိ ဝေါဟရီယတိ၊ နတ္ထေတ္ထ ကောစိ သတ္တော ဝါ ဇီဝေါ ဝါတိ အဓိပ္ပာယ်။ (မဟာဋီ-၁-၄၃၇။)

= ရူပဇနဝ- ၌ ရူပ-ဟူသော စကားလုံးကို သရီရံ-ဟု ဖွင့်ဆိုထားပေသည်။ ရူပဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်၏ဟူသည် ခန္ဓာကိုယ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်၏ဟု ဆိုလိုပေသည်။ လောက၌ သစ် စသည်တို့ကို အစွဲပြု၍ ဆောက်လုပ်ထားအပ်သော အိမ်ဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော အရာကို ခတ္တိယဂေဟ = မင်းအိမ် = မင်းနန်းတော်၊ ပြာဟုဏဂေဟ = ပုဏ္ဏားအိမ်ဟု ခေါ်ဝေါ်သကဲ့သို့ ဤဥပမာအတူပင် အရိုး-အကြော-အသား-အရေတို့ဖြင့် အတွင်းအပ ခြံရံ၍ တည်သော အာကာသဓာတ်မျှကို ခတ္တိယ သရီရ = မင်းခန္ဓာကိုယ်၊ ပြာဟုဏ သရီရ = ပုဏ္ဏားခန္ဓာကိုယ် စသည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်အပ်ပေသည်။ ဤ ရူပ-အတ္တ အမည်ရသော ခန္ဓာကိုယ်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သတ္တဝါသည်လည်းကောင်း ဇီဝအတ္တသည်လည်းကောင်း မရှိဟု ဆိုလိုပေသည်။ (မဟာဋီ-၁-၄၃၇။)

ညွှန်ကြားချက် နှစ်ရပ်တို့၏ ထူးခြားမှု

အထက်ပါ ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ၌ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းအကျဉ်းနည်း ရှုပွားပုံ = ဘာဝနာနယ နှစ်မျိုး ညွှန်ကြားထားတော်မူ၏။ ပထမ ဘာဝနာနယ၌ — သကလမ္ပိ အတ္တဇနော ရူပကာယံ အာဝဇ္ဇေတွာ = မိမိ၏ ရူပကာယ တစ်ခုလုံးကို ဆင်ခြင်၍ - ဟု ညွှန်ကြားထားသဖြင့် မိမိ၏ ရူပကာယတစ်ခုလုံးကို ခြုံငုံ၍ ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏

ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာကိုလည်းကောင်း၊ လုပ်ငန်းကိစ္စရသကို လည်းကောင်း အာရုံယူ၍ ရှုရမည် ဖြစ်သည်။

ဒုတိယဘာဝနာနယဉ်ကား - တံ တံ အန္တရာနုသာရိနာ ဉာဏဟတ္ထေန ဝိနိဗ္ဗုဒ္ဓိတွာ ဝိနိဗ္ဗုဒ္ဓိတွာ = ထိုထို အရိုး-အကြော-အသား-အရေ ကောဠာသတို့၏ အကြားသို့ အစဉ်လျှောက်သော ဉာဏ်တည်းဟူသော လက်ဖြင့် အကြိမ်များစွာ ဖြေ၍ အသီးအသီး ခွဲခြားစိတ်ဖြာမှုကို ပြု၍ ရှုရန် ညွှန်ကြားထားသဖြင့် ထိုထို အရိုး-အကြော-အသား-အရေတို့၏ အကြားသို့ ဉာဏ်ဖြင့် အစဉ်လျှောက်၍ ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးကို အာရုံယူ၍ ရှုရမည် ဖြစ်ပေသည်။

စတုဓာတုဝဝတ္ထာနဘာဝနာ

တတ္ထ ဝဝတ္ထာနန္တိ သဘာဝူပလက္ခဏာဝသေန သန္တိဌာနံ၊ စတုန္တံ ဓာတုနံ ဝဝတ္ထာနံ စတုဓာတုဝဝတ္ထာနံ။ ဓာတုမနသိကာရော၊ ဓာတုကမ္မဋ္ဌာနံ၊ စတုဓာတုဝဝတ္ထာနန္တိ အတ္ထတော ဧကံ။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၃၄၂။)

ဣဒံ ဟိ ကမ္မဋ္ဌာနံ ပထဝီကသိကာဒိကမ္မဋ္ဌာနံ ဝိယ န ပဏ္ဏတ္တိမတ္တသလ္လက္ခဏာဝသေန၊ နီလကသိကာဒိ-ကမ္မဋ္ဌာနံ ဝိယ န နီလာဒိဝဏ္ဏသလ္လက္ခဏာဝသေန၊ နာပိ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာနံ ဝိယ သင်္ခါရာနံ အနိစ္စတာဒိ-သာမညလက္ခဏသလ္လက္ခဏာဝသေန ပဝတ္ထတိ၊ အထ ခေါ ပထဝီအာဒိနံ သဘာဝသလ္လက္ခဏာဝသေန ပဝတ္ထတိ။ တေန ဝုတ္တံ “သဘာဝူပလက္ခဏာဝသေနာ”တိ။ ကက္ခဠတ္တာဒိကဿ သလက္ခဏဿ ဥပဓာရဏာဝသေနာတိ အတ္ထော။ (မဟာဋီ-၁-၄၂၅။)

= ထို စတုဓာတုဝဝတ္ထာန - ဟူသော စကားရပ်၌ ဝဝတ္ထာန = ဝဝတ္ထာနံ = ပိုင်းခြားမှတ်သားခြင်းဟူသည် -

- ၁။ ပထဝီဓာတ်၏ - ကက္ခဠတ္ထလက္ခဏာ = ခက်မာခြင်း သဘောလက္ခဏာ၊
- ၂။ အာပေါဓာတ်၏ - ပဋ္ဌရဏလက္ခဏာ = ယိုစီးခြင်း သဘောလက္ခဏာ၊
- ၃။ တေဇောဓာတ်၏ - ဥဏှတ္ထလက္ခဏာ = ပူခြင်း သဘောလက္ခဏာ၊
- ၄။ ဝါယောဓာတ်၏ - ဝိတ္ထမ္ပနလက္ခဏာ = ထောက်ကန်ခြင်း သဘောလက္ခဏာ —

ဟူသော ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ မိမိ မိမိ၏ ဆိုင်ရာ ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာကို ကောင်းစွာ ပိုင်းခြား မှတ်သားသောအားဖြင့် ဉာဏ်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ခြင်းတည်း။ ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာ အသီးအသီးကို ဉာဏ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်းကို စတုဓာတုဝဝတ္ထာန = စတုဓာတုဝဝတ္ထာနံဟု ခေါ်ဆိုပေသည်။

- ၁။ ဓာတုမနသိကာရ = ဓာတ်ကို နှလုံးသွင်းခြင်း၊
- ၂။ ဓာတုကမ္မဋ္ဌာန = ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း၊
- ၃။ စတုဓာတုဝဝတ္ထာန = စတုဓာတုဝဝတ္ထာနံ = ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာ အသီး အသီးကို ပိုင်းခြားမှတ်သားခြင်း —

ဤစကားသုံးရပ်သည် တရားကိုယ် အနက်သဘောအားဖြင့် တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်၏။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၃၄၂။)

ဤစတုဓာတုဝဝတ္ထာနံ ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် —

- ၁။ ပထဝီကသိုဏ်း စသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကဲ့သို့ ပထဝီ = မြေကြီးစသော ပညတ်မျှကို ကောင်းစွာ မှတ်သား သည်၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည်လည်း မဟုတ်။
- ၂။ နီလကသိုဏ်းစသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကဲ့သို့ အညိုရောင်စသော အရောင်အဆင်းကို ကောင်းစွာ မှတ်သား သည်၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည်လည်း မဟုတ်။

ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း

၃။ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းကဲ့သို့ ရုပ်-နာမ်-ကြောင်း-ကျိုး = သင်္ခါရတရားတို့၏ အနိစ္စအခြင်းအရာ = အနိစ္စလက္ခဏာ၊ ဒုက္ခအခြင်းအရာ = ဒုက္ခလက္ခဏာ၊ အနတ္တအခြင်းအရာ = အနတ္တလက္ခဏာ စသော သင်္ခါရတရားတိုင်းနှင့် သက်ဆိုင်သော အများဆိုင် သာမညလက္ခဏာကို ကောင်းစွာ မှတ်သားသည်၏အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည်လည်း မဟုတ်။

အဟုတ်သော်ကား — ပထဝီဓာတ် အာပေါဓာတ် တေဇောဓာတ် ဝါယောဓာတ်တို့၏ အသီးအသီးသော ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာကို ကောင်းစွာ မှတ်သားသည်၏ အစွမ်းဖြင့်သာ ဤစတုဓာတုဝဏ္ဏာန်ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။ ထို့ကြောင့် — **သဘာဝုပလက္ခဏာဝသေန** = ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာ အသီးအသီးကို ပိုင်းခြားမှတ်သားသည်၏ အစွမ်းဖြင့် ဉာဏ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှုကို စတုဓာတုဝဏ္ဏာန် ခေါ်ဆိုကြောင်း အဋ္ဌကထာဆရာတော် မိန့်ဆိုတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကက္ခဋ္ဌတ္တ = ခက်မာခြင်း စသော ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာကို ကပ်၍ စူးစမ်းခြင်း = ကပ်၍ ဆောင်ခြင်း = ကပ်၍ မှတ်သားခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့် ဤဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှုပွားသုံးသပ်ရမည်ဟု ဆိုလိုပေသည်။

(မဟာဋီ-၁-၃၄၅။)

ဤအထက်ပါ အရပ်ရပ်သော ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့၏ ဟောကြားမြွက်ဖော် မိန့်ဆိုတော်မူချက်များအရ စတုဓာတုဝဏ္ဏာန် အမည်ရသော ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်လိုသော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ် သူမြတ်သည် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ သဘာဝလက္ခဏာကိုသော်လည်းကောင်း၊ သဘာဝလက္ခဏာ မထင်လွယ်သော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ လုပ်ငန်းကိစ္စဟူသော ရသကိစ္စကိုသော်လည်းကောင်း ရှုပွားသုံးသပ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ရှုပွား သုံးသပ်ပါမှသာလျှင် ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှုသည်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပေသည်။ ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ သဘာဝလက္ခဏာနှင့် ရသကိစ္စမှ လွဲ၍ အခြားအခြားသော အာရုံအမျိုးမျိုးကို ပညတ် ပရမတ် မခွဲဘဲ ရှုချင်သလို ရှုနေမှုကို စတုဓာတုဝဏ္ဏာန် = ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းဟု မခေါ်ဆိုနိုင်ကြောင်းကိုကား အထူးသတိပြုရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့အတွက် အထက်တွင် ဖော်ပြထားသော ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ၏ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းအကျဉ်းနည်း ရှုပွားပုံ ညွှန်ကြားချက် နှစ်ချက်နှင့် အညီ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စတင် အားသစ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရသကိစ္စကိုသော်လည်းကောင်း မရှုပွားတတ်သေးသော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့အဖို့ကား ခဲယဉ်းမှု ရှိနေဦးမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအခက်အခဲကို ကျော်လွှားလွန်မြောက်နိုင်ရေးအတွက် အခြေခံက စ၍ အနည်းငယ် ရှင်းလင်းတင်ပြအပ်ပါသည်။

ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုပွားသူ ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်မျိုး

ကမ္မဋ္ဌာန်း (၄၀)တို့တွင် မည်သည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုမျှ အားမထုတ်ဖူးသေးသော၊ အားထုတ်ဖူးသော်လည်း စံချိန်မီ ဥပစာရသမာဓိ သို့မဟုတ် အပ္ပနာသမာဓိ တစ်ခုခုသို့ မဆိုက်ရောက်ဖူးသေးသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာကိုသော်လည်းကောင်း၊ သဘာဝလက္ခဏာက မထင်ရှားခဲ့သော် ရသကိစ္စကိုသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် သဘာဝလက္ခဏာနှင့် ရသကိစ္စ နှစ်မျိုးလုံးကိုသော်လည်းကောင်း အာရုံယူ၍ သမာဓိ စတင်ထူထောင်ရမည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သဘာဝလက္ခဏာနှင့် ရသကိစ္စကို နှလုံးမသွင်းတတ်သေး မရှုတတ်သေးပါက ရှုပုံစနစ်ကို အောက်တွင် ဆက်လက်၍ ဖော်ပြမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို **သုဒ္ဓိဝိပဿနာယာနိကပုဂ္ဂိုလ်**ဟု ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ (၂-၂၂၂။) တွင် သတ်မှတ်ထားပေသည်။

နောက်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်မျိုးမှာ သမထယာနိကပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။ သမထယာနိကပုဂ္ဂိုလ်သည် ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှလုံးသွင်းလိုလတ်သော် ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း ကစ၍ နှလုံးသွင်းရမည် ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းနည်း အကျယ်နည်း နှစ်နည်းတို့တွင် ကြိုက်နှစ်သက်ရာ နည်းကစ၍ ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ သဘာဝလက္ခဏာကိုသော်လည်းကောင်း၊ သဘာဝလက္ခဏာ မထင်ရှားပါက ရသကိစ္စကိုသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် သဘာဝလက္ခဏာနှင့် ရသကိစ္စ နှစ်မျိုးလုံးကိုသော်လည်းကောင်း နှလုံးသွင်း ရှုပွားရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဤကျမ်းတွင်ကား အာနာပါနဿတိ သမာဓိဘာဝနာလမ်းစဉ်မှ စတုတ္ထဈာန်သမာဓိကို အခြေတည်၍ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုပွားပုံကို ဖော်ပြမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သုဒ္ဓဝိပဿနာယာနိကပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း နည်းမှီး၍ ရှုပွားနိုင်သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

အကျဉ်းနည်း - အကျယ်နည်း

ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများအားထုတ်ပုံ ဘာဝနာနည်း၌ ထက်မြက်သော ဉာဏ်ပညာရှိသော တိက္ခပညဝါ ရဟန်းတော်အဖို့ - ဆံပင်တို့သည် ပထဝီဓာတ်တည်း၊ မွေးညင်းတို့သည် ပထဝီဓာတ်တည်း - ဤသို့ စသည်ဖြင့် (၄၂)ပါးသော ကောဋ္ဌာသတို့ဖြင့် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့ကို သိမ်းဆည်းခြင်း ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူခြင်းသည် နှေးကွေးသည်၊ အချိန်ဖင့်နွဲ့သည်ဟု ထင်လာ၏။ သို့သော် ဆံပင် စသော ကောဋ္ဌာသတို့၌ -

- ၁။ ခက်မာမှု သဘောလက္ခဏာသည် ပထဝီဓာတ်တည်း၊
- ၂။ ဖွဲ့စည်းမှု သဘောလက္ခဏာသည် အာပေါဓာတ်တည်း၊
- ၃။ ရင့်ကျက်စေမှု သဘောလက္ခဏာသည် တေဇောဓာတ်တည်း၊
- ၄။ ထောက်ကန်မှု သဘောလက္ခဏာသည် ဝါယောဓာတ်တည်း - ဟု

ဤသို့ နှလုံးသွင်း ရှုပွားသော ထက်မြက်သော ဉာဏ်ပညာရှိသော တိက္ခပညဝါ ယောဂီဝစရ ရဟန်းတော် အဖို့ကား (ဝတ္ထုကို မသုံးသပ်ဘဲ သဘာဝလက္ခဏာမျှကိုသာ သုံးသပ်ရှုပွား နှလုံးသွင်းခြင်းကြောင့်) ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ထင်ရှားလာ၏။

သို့သော် ဉာဏ်ပညာ မထက်မြက်လွန်းသော နာတိ တိက္ခပညဝါ ယောဂီဝစရ ရဟန်းတော်အဖို့မူကား ဤကဲ့သို့ ဆံပင်စသော ဝတ္ထုကို မသုံးသပ်ဘဲ ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ သဘာဝလက္ခဏာ အသီးအသီးမျှကို နှလုံးသွင်း ရှုပွားသုံးသပ်ခဲ့သော် = အကျဉ်းနည်းအားဖြင့်သာ နှလုံးသွင်း ရှုပွားသုံးသပ်နေခဲ့သော် ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် မထင်လာ မမြင်လာသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အမိုက်မှောင်သဖွယ် ဖြစ်လျက် ကမ္မဋ္ဌာန်း မထင်ရှားတော့ပေ။ ဆံပင်တို့သည် ပထဝီဓာတ်တည်း မွေးညင်းတို့သည် ပထဝီဓာတ်တည်း ဤသို့ စသည်ဖြင့် အကျယ်နည်းအားဖြင့် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့ကို နှလုံးသွင်း ရှုပွားသုံးသပ်ခဲ့သော် ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ထင်ရှားလာပေသည်။ (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၃၄၆။)

[မှတ်ချက် - ဓာတုဝိဘင်္ဂသုတ္တန်၌ မကျဉ်းမကျယ်နည်းအားဖြင့် ဟောကြားတော်မူချက် လာရှိပေသည်။ ထိုမကျဉ်းမကျယ်နည်းသည်လည်း အကျယ်နည်း၌ပင် အကျုံးဝင်သည်ဟု မှတ်ပါ။ (မဟာဋီ-၁-၄၂၆။)]

ကမ္မဋ္ဌာန်း ထင်ရှားပုံ - မထင်ရှားပုံ

ဤအထက်ပါ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထင်ရှားမှု မထင်ရှားမှုဟူသော စကားရပ်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းဟူသည် အာရုံလော၊ ဘာဝနာဉာဏ်လော၊ အဘယ်ကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်း မည်သနည်း၊ အဘယ်သို့ ထင်ရှားသနည်း။ အဖြေကား ဤသို့ ဖြစ်၏။

ကမ္မဋ္ဌာနံ ပါကဋံ ဟောတီတိ ယောဂကမ္မဿ ပဝတ္တိဋ္ဌာနဘူတံ တဒေဝ လက္ခဏံ ဝိဘူတံ ဟောတိ။
(မဟာဋီ-၁-၄၃၂။)

ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း

= ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်၏ စိတ် စေတသိက်တို့ကို ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ တစ်ခုနှင့် (ဤတွင် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ သဘာဝလက္ခဏာအာရုံနှင့်) ယှဉ်စပ်၍ ပေးခြင်း လုပ်ငန်းကိစ္စရပ်ကို ယောဂကမ္မဟု ခေါ်ဆို၏။ ထိုယောဂကမ္မလုပ်ငန်းရပ်၏ ဖြစ်ရာဌာန ဖြစ်၍ ဖြစ်သော ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝသတ္တိ = သဘာဝလက္ခဏာသည်ပင်လျှင် ထင်ရှားလာပေသည်။ (မဟာဋီ-၁-၄၃၂။)

ဤစကားရပ်ဖြင့် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝသတ္တိဟူသော အသီးအသီးသော သဘာဝ လက္ခဏာအာရုံသည် ယောဂကမ္မ၏ ဖြစ်ရာဌာန ဖြစ်သောကြောင့် **ကမ္မဋ္ဌာန်း** မည်သည်ကို ပြသည်။ ဋီကာ ဆရာတော်က နောက်တစ်နည်း ထပ်ဖွင့်ပြန်သေး၏။

တဿ ဝါ လက္ခဏဿ သုဠ ဥပဋ္ဌာနတော တံ အာရပ္ပ ပဝတ္တမာနံ မနသိကာရသင်္ခါတံ ကမ္မဋ္ဌာနံ ဝိဘူတံ ဝိသဒ္ဓိံ ဟောတိ၊ တိက္ခပညဿ ဣန္ဒြိယပါဋ္ဌဝေန သံခိတ္တရူပိဘာဝတော။ (မဟာဋီ-၁-၄၃၂။)

= တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရသော် — ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ အသီးအသီးသော ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာ၏ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ အသိဉာဏ်ဝယ် ကောင်းစွာ ထင်ရှားနေသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ အသီးအသီးသော ကိုယ်ပိုင်သဘာဝလက္ခဏာကို အာရုံပြု၍ ဖြစ်ပေါ်နေသော နှလုံးသွင်းရှုပွားမှု မနသိကာရ ဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော **ကမ္မဋ္ဌာန်း**သည် ထင်ရှားလာ၏ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်လာ၏။ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သော တိက္ခပညဝါ ပုဂ္ဂိုလ်၏ သဒ္ဓါ-ဝီရိယ-သတိ-သမာဓိ-ပညာ ဟူသော ဣန္ဒြေ (၅)ပါးတို့၏ ထက်မြက်နေသည့် အတွက် အကျဉ်းကိုသာ နှစ်ခြိုက်နေသည့် အဖြစ်ကြောင့်တည်း။ (မဟာဋီ-၁-၄၃၂။)

ဤစကားရပ်ဖြင့် **မနသိကာရ**ဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ သဘာဝလက္ခဏာ အသီးအသီး ကို ရှုပွားနေသော သိမြင်နေသော ဘာဝနာသည် တစ်နည်း ဘာဝနာဉာဏ် ဦးဆောင်သည့် စိတ်စေတသိက် တရားစုသည် **ကမ္မဋ္ဌာန်း** မည်သည်ကို ပြသည်။

လိုရင်းမှတ်သားရန် — ပထမအဖွင့်က ရှုအပ်သော အရှုခံအာရုံကို ကမ္မဋ္ဌာန်းဟု ဆိုလိုသည်။ ဒုတိယ အဖွင့်က ရှုတတ်သော အာရမ္မဏိက စိတ်စေတသိက်တရားစုကို ကမ္မဋ္ဌာန်းဟု ဆိုသည်။

တိက္ခပညဝါ - နာတိတိက္ခပညဝါ

ထက်မြက်သော ဉာဏ်ပညာရှိသော တိက္ခပညဝါပုဂ္ဂိုလ်ကား ဣန္ဒြေ (၅)ပါးတို့၏ ထက်မြက်စူးရှ ရဲရင့် သည့်အတွက် အကျဉ်းကိုသာ နှစ်ခြိုက်ရကား ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် အလွန်ထင်ရှားနေ၏။ သို့သော် ဉာဏ်ပညာ မထက်မြက်လွန်းသော နာတိ တိက္ခပညဝါပုဂ္ဂိုလ်ကား လျင်မြန်စွာ မဆင်ခြင်နိုင် မသိနိုင်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အကျယ်ကို နှစ်ခြိုက်သည်ဖြစ်ရကား - ဆံပင်တို့သည် ပထဝီဓာတ်တည်း၊ မွေးညင်းတို့သည် ပထဝီဓာတ်တည်း ဤသို့စသည်ဖြင့် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ တည်ရာဝတ္ထုကိုပါ ပူးတွဲသုံးသပ် ရှုပွားပါမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ထင်ရှား လာပေသည်။

နာတိတိက္ခပညဿ အနိပ္ပနိသန္တိတာယ ဝိတ္ထာရရူပိဘာဝတော။ (မဟာဋီ-၁-၄၃၂။)

ဓာတ်ဆိုတာဘာလဲ?

ပထဝီဓာတ်တိအာဒိသု ဓာတုတ္တော နာမ သဘာဝတ္တော၊ သဘာဝတ္တော နာမ သုညတတ္တော၊ သုညတတ္တော နာမ နိဿတ္တတ္တော။ ဧဝံ သဘာဝသုညတနိဿတ္တတ္တေန ပထဝီယေဝ ဓာတု **ပထဝီဓာတ်၊ အာပေါဓာတ်**အာဒိသုပိ ဧသေဝ နယော။ (မဟာဋီ-၁-၄၂၆-၄၂၇။)

= ပထဝီဓာတ် စသည်တို့၌ ဓာတ္တတ္ထ = ဓာတ်သဘောမည်သည် သဘာဝတ္ထတည်း။ သဘာဝတ္ထဟူသည် သုညတတ္ထတည်း။ သုညတတ္ထဟူသည် နိဿတ္တတ္ထတည်း။

ဤမျှဖြင့် နားမလည်နိုင်သေးသူတို့အတွက် ထပ်မံ၍ အနည်းငယ် ရှင်းလင်းတင်ပြအပ်ပါသည်။ ဓာတ်သဘောဟူသည် - (၁) မာမူ-ကြမ်းမှု၊ (၂) ယိုစီးမှု-ဖွဲ့စည်းမှု၊ (၃) ပူမှု-ရင့်ကျက်စေမှု၊ (၄) ထောက်ကန်မှု-တွန်းကန်မှု ဟူသော ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ တရားကိုယ်တည်း။ ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ တရားကိုယ်ဟူသည် အသက်ကောင် လိပ်ပြာကောင် ဝိညာဏ်ကောင် အတ္တကောင်ဟု အတ္တဝါဒသမားတို့ ပြောဆို ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲနေသော အတ္တဇီဝမှ ဆိတ်သုဉ်းနေသော သုညတတ္ထ သဘောတည်း။ သုညတတ္ထ သဘောဟူသည် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ မဟုတ်သော အတ္တမဟုတ်သော နိဿတ္တတ္ထ သဘောတည်း။

ဤအထက်ပါ ရှင်းလင်းချက်များအရ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ဓာတ်ကို နှလုံးသွင်း ရှုပွားရာ၌ ပထမတွင် သဘာဝတ္ထဟူသော ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝ = ပင်ကိုယ်သဘာဝလက္ခဏာကို နှလုံးသွင်း ရှုပွားရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သုညတတ္ထသဘော နိဿတ္တတ္ထသဘောများသို့ အသိဉာဏ် ဆိုက်အောင် ရှုပွားရမည် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ကလာပ်များကို ဓာတ်ခွဲနိုင်၍ ရုပ်ကလာပ်တစ်ခု တစ်ခု အတွင်း၌ ပါဝင်တည်ရှိသော ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ ပရမတ္ထဓမ္မသဘာဝသတ္တိ အသီးအသီးကို ဉာဏ်စက္ခုဖြင့် ရှုမြင်နိုင်သောအခါ သုညတတ္ထသဘော နိဿတ္တတ္ထသဘောများသို့ ဆိုက်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါကျမှ ပရမတ်အစစ် ဓာတ်အနှစ်ဖြစ်သော ပထဝီဓာတ် အာပေါဓာတ် တေဇောဓာတ် ဝါယောဓာတ်တို့ကို သိရှိမည် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြစ်လျှင် သဘာဝတ္ထနှင့် သုညတတ္ထ နိဿတ္တတ္ထတို့ကား မတူဟု အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် ယူဆကောင်း ယူဆနိုင်ပါသည်။ ဤသို့ကား မယူဆသင့်ပါ။ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် အားထုတ်စအခါ၌ စလျှင် စချင်း ချက်ချင်းပင် ရုပ်ကလာပ်များကို တွေ့မြင်နိုင်ဖို့ ရုပ်ကလာပ်များကို ဓာတ်ခွဲနိုင်ဖို့ကား မဖြစ်နိုင်သေးပါ။ ပထမတွင် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ အသီးအသီးသော သဘာဝ လက္ခဏာအာရုံပေါ်သို့ ဘာဝနာစိတ်ကို ကြိုးစား၍ ပို့ဆောင်နေရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပို့ဆောင်စ အချိန်တွင် ရုပ်ကလာပ်များကိုလည်း မမြင်သေးပါက၊ ရုပ်ကလာပ်များကိုလည်း ဓာတ်မခွဲနိုင်သေးပါက၊ ရုပ်ကလာပ်အတွင်း၌ ပါဝင်တည်ရှိသော ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ သဘာဝလက္ခဏာ အသီးအသီးကိုလည်း မရှုနိုင်သေး မမြင်နိုင်သေးပါက သန္တတိဃန၊ သမူဟဃန၊ ကိစ္စဃန ဟူသော ရုပ်တုံးရုပ်ခဲများကို ဉာဏ်ဖြင့် မဖြုခွဲနိုင်သေးသည့်အတွက် သုညတတ္ထသဘော နိဿတ္တတ္ထသဘောသို့ မသက်ဝင်နိုင်သေးဟူသာ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်ကလာပ်များကို ဉာဏ်ဖြင့် တွေ့မြင်ပြီးနောက် ရုပ်ကလာပ်တစ်ခု တစ်ခု အတွင်း၌ ပါဝင်တည်ရှိသော ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ သဘာဝလက္ခဏာ အသီးအသီးကို ဉာဏ်ဖြင့် ထွင်းဖောက် သိမြင်သောအခါ၌မူကား ဃန-ဟူသော ရုပ်တုံးရုပ်ခဲ အသီးအသီးကို ဉာဏ်ဖြင့် ဖြုခွဲဖျက်ဆီးနိုင်ပြီ ဖြစ်၍ ပရမတ္ထသစ္စာနယ်သို့ ခြေစုံပစ်၍ ပြေးဝင်သွားပြီ ဖြစ်ရကား သဘာဝတ္ထ-သုညတတ္ထ-နိဿတ္တတ္ထ သဘောသို့ ဆိုက်ပြီဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။

လက္ခဏာ နှင့် ရသ

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာ၏ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းအကျဉ်းနည်း ပွားများ အားထုတ်ပုံ ဘာဝနာနယ ပထမနည်း ဒုတိယနည်းတို့တွင် —

- ၁။ ပထဝီဓာတ်၌ — (က) ထဒ္ဒဘာဝ = မာမူသဘော၊
(ခ) ခရဘာဝ = ကြမ်းမှုသဘော၊

ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း

- ၂။ အာပေါဓာတ်၌ — (က) ဒြဝဘာဝ = ယိုစီးမှုသဘော၊
(ခ) အာဗန္ဓနဘာဝ = ဖွဲ့စည်းမှုသဘော၊
- ၃။ တေဇောဓာတ်၌ — (က) ဥဏှဘာဝ = ပူမှုသဘော၊
(ခ) ပရိပါစနဘာဝ = ရင့်ကျက်စေမှုသဘော၊
- ၄။ ဝါယောဓာတ်၌ — (က) ဝိတ္ထမ္ဘနဘာဝ = ထောက်ကန်မှုသဘော၊
(ခ) သမုဒီရဏဘာဝ = တွန်းကန်မှုသဘော —

ဤသို့လျှင် ဓာတ်တစ်ပါးတစ်ပါး၌ နှစ်မျိုးစီ ဖော်ပြထား၏။ ဤဖော်ပြချက်ကို မဟာဋီကာဆရာတော် ဘုရားက အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းလင်းဖွင့်ဆိုထား၏။

- ၁။ (က) ထဒ္ဒဘာဝ = မာမှုသဘောကား - ပထဝီဓာတ်၏ သဘာဝလက္ခဏာ၊
(ခ) ခရဘာဝ = ကြမ်းမှုသဘောကား - ဥပဋ္ဌာနာကာရ = ရသကိစ္စ၊
- ၂။ (က) ဒြဝဘာဝ = ယိုစီးမှုသဘောကား - အာပေါဓာတ်၏ သဘာဝလက္ခဏာ
(ခ) အာဗန္ဓနဘာဝ = ဖွဲ့စည်းမှုသဘောကား - ဥပဋ္ဌာနာကာရ = ရသကိစ္စ
- ၃။ (က) ဥဏှဘာဝ = ပူမှုသဘောကား - တေဇောဓာတ်၏ သဘာဝလက္ခဏာ
(ခ) ပရိပါစနဘာဝ = ရင့်ကျက်စေမှုသဘောကား - ဥပဋ္ဌာနာကာရ = ရသကိစ္စ
- ၄။ (က) ဝိတ္ထမ္ဘနဘာဝ = ထောက်ကန်မှုသဘောကား - ဝါယောဓာတ်၏ သဘာဝလက္ခဏာ
(ခ) သမုဒီရဏဘာဝ = တွန်းကန်မှုသဘောကား - ဥပဋ္ဌာနာကာရ = ရသကိစ္စ
- ဤသို့ အသီးအသီး ဖွင့်ဆိုထားပေသည်။ (မဟာဋီ-၁-၄၃၃။)

ဥပဋ္ဌာနာကာရ-ဟူသည်

ဥပဋ္ဌာနာကာရော စ နာမ ဓာတူနံ သကိစ္စကရဏဝသေန ဉာဏဿ ဝိဘူတာကာရော။ ကဿာ ပနေတ္ထ ဥဘယဂ္ဂဟဏံ? ပုဂ္ဂလဇ္ဈာသယတော။ ဧကစ္စဿ ဟိ ဓာတုယော မနသိ ကရောန္တဿ တာ သဘာဝတော ဂဟေတဗ္ဗတံ ဂစ္ဆန္တိ။ ဧကစ္စဿ သကိစ္စကရဏတော၊ ယော ရသောတိ ဝုစ္စတိ။ တတြာယံ ယောဂီ ဓာတုယော မနသိ ကရောန္တော အာဒိတော ပစ္စေကံ သလက္ခဏတော၊ သရသတောပိ ပရိဂ္ဂဟာတိ။ (မဟာဋီ-၁-၄၃၃။)

ဥပဋ္ဌာနာကာရဟူသည် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ မိမိ မိမိ၏ ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းကိစ္စရပ်ကို ပြုလုပ်သည်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ ဉာဏ်အား ထင်လာသော အခြင်းအရာတည်း။ ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား ယူအပ်သော အခြင်းအရာကို ဆိုလိုပေသည်။

ဤအရာ၌ အဘယ်ကြောင့် လက္ခဏာနှင့် ဥပဋ္ဌာနာကာရ နှစ်မျိုးစုံကို ယူခြင်းသည် ဖြစ်ပါသနည်း၊ လက္ခဏာနှင့် ရသ နှစ်မျိုးလုံးကိုယူ၍ အဘယ်ကြောင့် လုပ်ငန်းခွင်ကို ဖော်ပြနေရပါသနည်းဟု မေးမြန်းဖွယ် ရှိလာ၏။ အဖြေကား — ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှုပွားနေသော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ အလိုအဇ္ဈာသယဓာတ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသည် ဟူ၏။

အချို့သော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား ဓာတ်တို့ကို နှလုံးသွင်း ရှုပွားခဲ့သော် သဘာဝလက္ခဏာအားဖြင့် ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူအပ်သည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာကုန်၏။ အချို့သော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား မိမိ မိမိ၏ ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းကိစ္စရပ်ကို ပြုလုပ်သောအားဖြင့် ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူအပ်သည်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ

လာကုန်၏။ ယင်းသို့သော မိမိ မိမိ၏ ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းကိစ္စရပ်ကို ပြုလုပ်ခြင်းကို ရသဟူ၍ ခေါ်ဆိုအပ်ပေသည်။ ထိုလက္ခဏာနှင့် ရသ နှစ်မျိုးတို့တွင် ဤယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့ကို စတင်၍ နှလုံးသွင်း ရှုပွားခဲ့သော် အားထုတ်စအခါ၌ အသီးအသီးသော မိမိ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်သဘာဝ လက္ခဏာအားဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ မိမိ မိမိ၏ ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းကိစ္စ ရသအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူအပ် ရှုပွား သုံးသပ်အပ်ပေသည်။ (မဟာဋီ-၁-၄၃၃။)

ဤသို့ သဘာဝလက္ခဏာကိုဖြစ်စေ၊ ရသကိုဖြစ်စေ ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူ၍ ပထဝီဓာတ် အာပေါဓာတ် တေဇောဓာတ် ဝါယောဓာတ်ဟု ကာလအရာ ကာလအထောင် ကာလအသိန်းတိုင်အောင် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ဆင်ခြင်အပ်၏၊ နှလုံးသွင်းအပ်၏။ ဓာတ်ကြီး (၄)ပါး အာရုံပေါ်သို့ ဘာဝနာစိတ်ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ရှေးရှုတင်ပေးအပ်၏။ (မဟာဋီ-၁-၄၃၃-၄၃၄။)

ထင်ရှားရာကို ရွေးချယ်ပါ

တဿေဝံ မနသိ ကရောတော ယံ လက္ခဏာဒီသု သုပါကဋ္ဌိ ဟုတွာ ဥပဋ္ဌာတိ၊ တဒေဝ ဂဟေတွာ ဣတရံ ဝိဿဇ္ဇေတွာ တေန သဒ္ဓိံ “ပထဝီဓာတု အာပေါဓာတူ”တိအာဒိနာ မနသိကာရော ပဝတ္ထေတဗ္ဗော။ (မဟာဋီ-၁-၄၃၄။)

ဤကဲ့သို့ နှလုံးသွင်း ရှုပွား၍နေသော ထိုယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်အား လက္ခဏာစသည်တို့တွင် လက္ခဏာ သည်သော်လည်းကောင်း၊ ရသသည်သော်လည်းကောင်း ကောင်းစွာ ထင်ရှား၍ အသိဉာဏ်၌ ထင်လာ၏။ ထို ကောင်းစွာ ထင်လာသော သဘာဝလက္ခဏာကိုသာလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ရသကိစ္စကိုသာလျှင်သော်လည်းကောင်း ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူ၍ ဤမှ တစ်ပါးသော အသိဉာဏ်၌ ကောင်းစွာ မထင်လာသော လက္ခဏာ သဘော သို့မဟုတ် ရသသဘောကို လွှတ်လိုက်၍ ထိုကောင်းစွာ ထင်လာသော လက္ခဏာသဘော ရသသဘော နှင့် အတူတကွ ပထဝီဓာတ် အာပေါဓာတ် တေဇောဓာတ် ဝါယောဓာတ်ဟု နှလုံးသွင်းမှုကို ဖြစ်စေပါ။ (မဟာဋီ-၁-၄၃၄။)

ဤကား ဝိသုဒ္ဓိမဂ္ဂအဋ္ဌကထာနှင့် မဟာဋီကာတို့၌လာရှိသော ဓာတုမနသိကာရ အမည်ရသည့် ဓာတ် ကမ္မဋ္ဌာန်း အကျဉ်းရှုပွားနည်း ပြည်တည်ခန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤမျှ ဖော်ပြထားသော အားထုတ်စဉ်နှင့် ပတ်သက်သော ညွှန်ကြားလွှာ အရပ်ရပ်တို့ကို ဖတ်ရှုရ၍ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းအကျဉ်းနည်းကို ရှုပွားတတ်သော ယောဂါဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မွန်တို့လည်း ရှိကောင်း ရှိကြမည် ဖြစ်၏။ မရှုတတ်သေးသော ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်း ရှိကောင်း ရှိကြမည် ဖြစ်၏။ မရှုပွားတတ်သေးသူတို့အတွက် ရည်ညွှန်း၍ အခြေခံက စ၍ အားထုတ်ပုံ အစီအစဉ်ကို ဆက်လက်၍ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဓာတ်သဘော (၁၂) မျိုး

ဤကျမ်းတွင်ကား ဓမ္မသင်္ဂဏီပါဠိတော်သို့လိုက်၍ ပထဝီဓာတ်၌ မာ-ကြမ်း-လေး၊ ပျော့-ချော-ပေါ့ ဟု သဘောတရား (၆)မျိုးလုံးကို ရှုရန် ဖော်ပြထားပါသည်။ ကျန်ဓာတ် (၃)ပါးတို့၌ကား အဋ္ဌကထာ-ဋီကာတို့၌ ညွှန်ကြားထားတော်မူသည့်အတိုင်း - အာပေါဓာတ်၌ ယိုစီး-ဖွဲ့စည်း = နှစ်မျိုး၊ တေဇောဓာတ်၌ ပူ-အေး = နှစ်မျိုး၊ ဝါယောဓာတ်၌ ထောက်ကန်-တွန်းကန် = နှစ်မျိုး - ရှုရန် ဖော်ပြထားပါသည်။ သို့အတွက် —

- ၁။ ပထဝီဓာတ်၌ သဘောတရား (၆) မျိုး (မာ-ကြမ်း-လေး၊ ပျော့-ချော-ပေါ့)،
- ၂။ အာပေါဓာတ်၌ သဘောတရား (၂) မျိုး (ယိုစီး-ဖွဲ့စည်း)،

ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း

၃။ တေဇောဓာတ်၌ သဘောတရား (၂) မျိုး (ပူ-အေး),

၄။ ဝါယောဓာတ်၌ သဘောတရား (၂) မျိုး (ထောက်ကန်-တွန်းကန်),

အားလုံးပေါင်းသော် သဘောတရား (၁၂) မျိုး ဖြစ်သည်။

ဤကျမ်းစာ၌ကား ဖော်ပြပါ ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့၏ သဘောတရား (၁၂)မျိုးကို ပြည်တည်၍ အလုပ် စခန်းကို စတင် ဖော်ပြထားပါသည်။ အကြောင်းကား ဤသို့ ဖြစ်၏။

အကြောင်းပြချက်

အချို့အချို့သော ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့ သန္တာန်ဝယ် သမာဓိ အတော်အသင့် အားကောင်းလာသော အခါ အချို့အချို့ဓာတ်များ လွန်ကဲလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး၌ ဖြစ်စေ၊ ဦးခေါင်းကဲ့သို့ တစ်နေရာ၌ ဖြစ်စေ အချို့အချို့ဓာတ်များ အထူးလွန်ကဲလာတတ်၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ဓာတ်တစ်ခုကို ဓာတ်တစ်ခုဖြင့် ညီမျှ သွားအောင် ထိန်းချုပ်ပေးရ၏။ ဓာတ်ညီမျှသွားအောင် နှလုံးသွင်း ရှုပွားပေးရ၏။

ပထဝီဓာတ် — အချို့ယောဂီများ၌ မာမူသဘော လွန်ကဲလာတတ်၏။ ခေါင်းတစ်ခုလုံးသည် သို့မဟုတ် ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးသည် အလွန် ခိုင်မာတောင့်တင်းနေတတ်၏။ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေတတ်၏။ ထိုအခါမျိုး၌ မခံ မရပ်နိုင် ဖြစ်လာခဲ့သော် သမာဓိသည် ပျက်ပြားသွားတတ်၏။ သို့မဟုတ် သမာဓိ၏ အရှိန်သည် လျော့သွား တတ်၏။ သို့အတွက် မာမူသဘော လွန်ကဲနေသော် ပျော့မူသဘောကို ပြောင်း၍ စိုက်ရှုလိုက်ပါက ဓာတ်ညီ မျှ၍ သွားတတ်ပေသည်။ ဓာတ်ညီမျှသွားသောအခါ သမာဓိကို ဆက်လက်၍ တစ်ဖန် ထူထောင်ခဲ့သော် သမာဓိအဖြစ် မြန်တတ်ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကြမ်းမူသဘောတရားသည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ထင်ရှားလာတတ်ပြန်၏။ အချို့ ယောဂီများ၌ အူ၊ အသည်း စသည့် အတွင်းကောဋ္ဌာသများအထိ ကြမ်းတမ်းနေသဖြင့် ရရှိပြီး သမာဓိမှာ လွယ်ကူစွာပင် လျော့ကျသွားတတ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ချောမူသဘောကို ဓာတ်ချင်း ညီမျှမှုရှိ သည်တိုင်အောင် ပြောင်း၍ စိုက်ရှုရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ လေးမူသဘောက လွန်ကဲလာတတ်ပြန်၏။ သမာဓိအားမကောင်းမီ ငြိမ်သက်စွာ ဣရိယာ ပုတ်ကို ထား၍ ကြာရှည်စွာ ထိုင်နေပါက လေးမူသဘောတရားမှာ လွန်ကဲလာတတ်ပေသည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ပေါ့မူသဘောကို ဓာတ်ချင်း ညီမျှသွားအောင် ပြောင်း၍ စိုက်ရှုရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သမာဓိ အလွန်အားကောင်းလာသောအခါဝယ် ပေါ့မူ သဘောတရားသည် အလွန် ထင်ရှား လာတတ်ပြန်၏။ လေထဲ၌ လွင့်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတတ်၏။ ထိုအခါမျိုး၌လည်း လိုအပ်သော သမာဓိအဆင့်သို့ လွယ်ကူစွာ မရောက်နိုင် ဖြစ်နေတတ်၏။ ပေါ့မူသဘော အားကောင်း၍ လွင့်တက်နေသောအခါမျိုး၌ကား လေးမူသဘောကို ပြောင်း၍ စိုက်ရှုလိုက်ပါက ငြိမ်သက်သွားတတ်၏။ ဓာတ်ညီမျှသွားတတ်၏။ သမာဓိအဖြစ် မြန်လာတတ်၏။

အလားတူပင် တစ်ခါတစ်ရံ ပျော့မူသဘောတရားက အလွန်ထင်ရှားလာတတ်ပြန်၏။ ဝှမ်းပုံကဲ့သို့ ရွံ့ပျော့ ကဲ့သို့ မုန့်ကျဲသည်ကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး အလွန်ပျော့ခွေနေတတ်၏။ ထိုင်ထားသည့် ကြမ်းအတွင်းသို့ ဝင်လု မတတ် ပျော့အိနေတတ်၏။ ထိုအခါမျိုး၌ မာမူသဘောကို ပြောင်း၍ ရှုခြင်းဖြင့် ဓာတ်ချင်း ညီမျှအောင် ထိန်းပေးရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ပျော့မှုသဘောတရားနှင့် တွဲ၍ ချောမွေ့မှုသဘောတရားက အလွန်ထင်ရှားလာတတ်ပြန်၏။ ချောမွတ်သည့် အတွေ့အထိကြောင့် ဘာဝနာ၌ သာယာမှု နိကန္တိများ ဝင်လာတတ်၏။ သမာဓိ၏ အန္တရာယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ မာမှု-ကြမ်းမှုတို့ကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ရှုခြင်းဖြင့် ဓာတ်ချင်း ညီမျှသွားအောင် ပြုကျင့်ပေး ရ၏။

သို့အတွက် အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့၌ ပထဝီဓာတ်ဝယ် မာမှု-ကြမ်းမှု သဘောတရားနှစ်မျိုးကိုသာ ရှုကွက် အဖြစ် ဖော်ပြထားသော်လည်း ဤကျမ်း၌ကား ဓမ္မသင်္ဂဏီပါဠိတော်ဂတိသို့ လိုက်၍ ပထဝီဓာတ်၌ (၆)မျိုးလုံး ရှုရန် ညွှန်ကြားထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မေးမြန်းဖွယ် အချက်တစ်ရပ်

မဟာရာဟုလောဝါဒသုတ္တန် စသော ဒေသနာတော်များ၌ ပထဝီဓာတ်ဝယ် ကက္ခဋ္ဌ-ခရိဂတ = မာမှု- ကြမ်းမှု ဟူသော ဓာတ်သဘောတရား နှစ်မျိုးကိုသာ များသောအားဖြင့် ဘုရားရှင်ဟောကြားထားတော်မူ၏။ သို့အတွက် အဋ္ဌကထာ-ဋီကာတို့ကလည်း ပထဝီဓာတ်၌ မာမှု-ကြမ်းမှု နှစ်မျိုးကိုသာ ရှုကွက်အဖြစ် များသော အားဖြင့် ဖော်ပြလေ့ ရှိကြ၏။ သို့သော် ဓမ္မသင်္ဂဏီပါဠိတော်၌ကား အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပထဝီ ဓာတ်ဝယ် မာ-ကြမ်း-လေး၊ ပျော့-ချော-ပေါ့ ဟု သဘောတရား (၆)မျိုး ဟောကြားထားတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဟောကြားပါမှ နှစ်ခြိုက်သဘောကျကြမည့် နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ အဇ္ဈာသယဓာတ်သို့ လိုက်၍ (၆)မျိုး ခွဲခြားလျက် ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့ ဖြစ်လျှင် ဒေသနာတော်နှစ်မျိုးသည် တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး မတူကွဲပြား ခြားနားလေသလောဟု မေးရန် ရှိလာပြန်၏။ အဖြေကား ဒေသနာတော်နှစ်မျိုးသည် တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး မတူကွဲပြား ခြားနားမှု မရှိဘဲ တူညီလျက်ပင် ရှိသည်ဟူ၏။ လောကဥပမာအားဖြင့် ဆိုပေအံ့။ —

- ၁။ အလွန် နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းနေသော ရွှံ့တုံးတစ်ခု၊
 - ၂။ မီးဖုတ်ပြီး ကျက်နေသော အုတ်ခဲတစ်ခု၊
 - ၃။ အလွန်မာနေသော လိပ်သဲကျောက်တုံး ကျောက်ခဲကြီးတစ်ခု —
- ဟု အတုံးအခဲကြီး (၃)ခု ရှိသည် ဆိုကြစို့။

ထို (၃)မျိုးတို့တွင် ရွှံ့တုံးရွှံ့ခဲထက် အုတ်ခဲက ပို၍ မာ၏။ အုတ်ခဲထက် လိပ်သဲကျောက်ခဲကြီးက ပို၍ မာ၏။ အုတ်ခဲသည် ရွှံ့တုံးရွှံ့ခဲနှင့် တိုင်းတာနှိုင်းစာလိုက်သော် ရွှံ့တုံးရွှံ့ခဲက ပျော့၏။ အုတ်ခဲက မာ၏။ တစ်ဖန် အုတ်ခဲသည် လိပ်သဲကျောက်ခဲနှင့် တိုင်းတာနှိုင်းစာလိုက်သော် အုတ်ခဲက ပျော့၏။ လိပ်သဲကျောက်ခဲက မာ၏- ဟု ဆိုရ၏။

အုတ်ခဲသည် ရွှံ့ခဲနှင့် နှိုင်းစာလိုက်သောအခါ မာ၏-ဟု ဆိုရသော်လည်း လိပ်သဲကျောက်ခဲနှင့် နှိုင်းစာ လိုက်သောအခါ ပျော့၏-ဟု တစ်ဖန် ဆိုရပြန်၏။ သို့အတွက် မာမှု-ပျော့မှု ဟူသည် အရာဝတ္ထု နှစ်ခုတို့ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်သောအခါမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော စံတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထောက်ဆ၍ မာသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထောက်ဆလိုက်ပါက ပျော့သည်ဟု ဆိုရပြန်၏။ မည်မျှ ပျော့ သည်ဟု ဆိုရသော အရာဝတ္ထုကိုပင်ဖြစ်စေ သေသေချာချာ တွေ့ထိကြည့်ပါက ထိုအရာဝတ္ထုနှင့် ထိုက်တန် သလောက် မာမှုသဘောကား ရှိလျက်ပင် ဖြစ်သည်။ အလွန် ပျော့ပျောင်း နူးညံ့သည်ဟု သတ်မှတ်ထားသော ရွှံ့တုံးကိုပင် တွေ့ထိကြည့်ပါ။ သူနှင့် ထိုက်တန်သလောက် မာမှု သဘောကိုကား တွေ့ရှိမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ နည်းနည်း မာမှုသဘောကို ပျော့သည်ဟု သုံးစွဲ၍ များများမာမှု သဘောကို မာသည်ဟု သုံးစွဲနေခြင်း ဖြစ်၏။

ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း

တစ်ဖန် ကြမ်းမှု-ချောမှု သဘောကိုလည်း ဆန်းစစ်ကြည့်ပါ။

၁။ အလွန် ချောမွေ့သော အင်္ကျီပိတ်စ တစ်ခု၊

၂။ ပုဆိုး လုံချည်ချော တစ်ခု၊

၃။ ဂုန်နီအိတ် တစ်ခု —

ရှိကြသည် ဆိုကြစို့။

ပုဆိုးနှင့် အင်္ကျီကို နှိုင်းစာ တိုင်းတာကြည့်လိုက်ပါက အင်္ကျီက ချောသည်၊ ပုဆိုးက ကြမ်းသည်ဟု ဆိုရ၏။ တစ်ဖန် ပုဆိုးနှင့် ဂုန်နီအိတ်ကို နှိုင်းစာတိုင်းတာကြည့်လိုက်ပါက ပုဆိုးက ချောသည်၊ ဂုန်နီအိတ်က ကြမ်းသည်ဟု ဆိုရပြန်၏။ သို့အတွက် ပုဆိုးသည် ဂုန်နီအိတ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ချောသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း အင်္ကျီနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်သော အခါ၌မူကား ကြမ်းသည်ဟုပင် ဆိုရပြန်၏။ အရာဝတ္ထု တစ်ခုတည်းကိုပင် အခြားဝတ္ထုနှင့် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြမ်းသည် ချောသည်ဟူသော အမည် နှစ်မျိုးကို ရရှိနိုင်လာ၏။ အကြောင်းမူ - မည်မျှချောသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း ထိုအရာဝတ္ထုနှင့် ထိုက်တန် သလောက် ကြမ်းတမ်းမှုကား ရှိသည်သာ ဖြစ်သည်။ အလွန်ချောသည်ဟု ဆိုရသော အင်္ကျီကိုပင် စမ်းသပ် ကြည့်ပါက အင်္ကျီနှင့် တန်သလောက် ကြမ်းတမ်းမှုကား ရှိလျက်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် နည်းနည်း ကြမ်း သည်ကို ချောသည်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲ၍ များများကြမ်းသည်ကို ကြမ်းသည်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခြင်း ဖြစ်သည်။

အလားတူပင် လေးမှုနှင့် ပေါ့မှုတို့၌လည်း သဘောပေါက်ပါလေ။ များများလေးသည်ကို လေးသည်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲ၍ နည်းနည်းလေးသည်ကို ပေါ့သည်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခြင်း ဖြစ်၏။ အရာဝတ္ထုတိုင်း၌ အရာ ဝတ္ထုနှင့် ထိုက်တန်သလောက် အလေးချိန်ကား ရှိလျက်ပင် ဖြစ်သည်။ မာမှု-ကြမ်းမှု တို့၌ အလေးချိန်ကား ကပ်၍ ပါမြဲသာ ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် သုတ္တန်ဒေသနာတော်အများစ၌ ပထဝီဓာတ်ဝယ် မာမှုနှင့် ကြမ်းမှု နှစ်မျိုးကိုသာ ဘုရားရှင် ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။ အဋ္ဌကထာ-ဋီကာတို့ကလည်း ထိုသို့ ဖွင့်ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အာပေါဓာတ် — တစ်ခါတစ်ရံ ယိုစီးမှု သဘောတရား လွန်ကဲလာတတ်ပြန်၏။ ခန္ဓာအိမ် အတွင်းဝယ် ရေများ ဒလဟော စီးဆင်းနေသည့်အလား ယိုစီးမှု အလွန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်နေတတ်၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်၏ သန္တာန်ဝယ် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏။ ရင်ထဲ၌ မငြိမ်သက်သော ခံစား မှုများ ပေါ်လာတတ်၏။ ရရှိပြီး သမာဓိသည် ပျက်ပြားသွားတတ်၏။ ထိုအခါဝယ် ဖွဲ့စည်းမှုသဘောကို ဦးစား ပေး၍ နှလုံးသွင်းလိုက်ပါက ယိုစီးမှုသဘောမှာ လျော့သွားတတ်၏။

အလားတူပင် တစ်ခါတစ်ရံ ဖွဲ့စည်းမှု သဘောတရားက အလွန် အားကောင်းလာတတ်ပြန်၏။ အသက်ရှူ ကြပ်လာတတ်၏။ အသက်ရှူလို့ မဝနိုင် ဖြစ်နေတတ်၏။ သမာဓိ ပျက်သွားတတ်၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ယိုစီးမှု သ ဘောကို ပြောင်း၍ ဦးစားပေးလျက် နှလုံးသွင်းပေးပါက ဖွဲ့စည်းမှုသဘောတရားသည် လျော့သွားတတ်ပေသည်။ ယိုစီးမှု ဖွဲ့စည်းမှု နှစ်မျိုးတို့သည် ညီမျှမှုရှိသော် သမာဓိလည်း အဖြစ်မြန်လာတတ်ပေသည်။

တေဇောဓာတ် — တစ်ခါတစ်ရံ ပူမှုသဘောတရားများက အလွန်အားကောင်းလာတတ်၏။ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာတတ်၏။ ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ ကျလာတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးဝယ် သမာဓိလည်း လျော့ကျသွားတတ် ပြန်၏။ သို့အတွက် အပူဓာတ် လွန်ကဲလာသော် အေးမှုသဘောတရားကို ဦးစားပေး၍ နှလုံးသွင်းပေးရ၏။ ဓာတ်ညီမျှအောင် ပြုပြင်ပေးရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အေးမှုက လွန်ကဲလာတတ်ပြန်၏။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစက်၍ တောင့်တင်း ခိုင်မာ နေတတ်၏။ ထိုအခါမျိုး၌ ပူမှုနှင့် ပျော့မှုကို ဦးစားပေး၍ တစ်လှည့်စီ ရှုနေပါက ဓာတ်ညီမျှသွားတတ်ပေသည်။ ဓာတ်ညီမျှမှု ရှိပါက သုခဝေဒနာ အဖြစ်များ၍ ပီတိ ပဿဒ္ဓိများလည်း ဝင်လာတတ်၏။ သမာဓိလည်း တက်လာ တတ်ပေသည်။

ဝါယောဓာတ် — တစ်ခါတစ်ရံ တွန်းကန်မှု သဘောတရားက လွန်ကဲလာ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားမှု သိပ်အားကောင်းလာသော် ထောက်ကန်မှုသဘောကို ပြောင်း၍ ဦးစားပေးကာ စိုက်ရှုရ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံ ထောက်ကန်မှု သဘောတရားက လွန်ကဲလာပြန်၍ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်မရ ဖြစ်နေခဲ့သော် တွန်းကန်မှု သဘောတရားကို ဦးစားပေး၍ ပြောင်းပြီး နှလုံးသွင်း ရှုပွားလိုက်ပါက ထောက်မှုနှင့် တွန်းမှုတို့မှာ ညီမျှလာ တတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ တွန်းကန်မှုသဘောတရားက အလွန်အားကောင်းနေ၍ ထောက်ကန်မှု သဘောတရားဖြင့် ထိန်းပေးသော်လည်း ထိန်းမရ ဖြစ်နေခဲ့ပါမူ ထိုအခါဝယ် လေးမှုသဘော ဂရုပထဝီဓာတ်ကို ဦးစားပေး၍ ပြောင်းရှုလိုက်ပါက တွန်းကန် လှုပ်ရှားမှုများ ငြိမ်ဝပ်သွားတတ်ပေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် လေတိုက်ခတ်သဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ရှားနေသော စာရွက်ကို လေးလံသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုဖြင့် ဖိထားလိုက်ပါက ငြိမ်သွားသကဲ့သို့ မှတ်ပါ။

နာ-ကျင်-ကိုက်ခဲမှု — တစ်ခါတစ်ရံ တင်ပါးစသည့် ခန္ဓာကိုယ်၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်နေရာ၌ နာကျင် ကိုက်ခဲမှုများ အားကောင်းနေတတ်၏။ ထိုင်လိုက်၍ မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာ အမြဲလိုလို နာကျင်ကိုက်ခဲမှုများ ဖြစ်နေတတ်၏။ ထိုအခါဝယ် ထိုနာကျင်ကိုက်ခဲနေသည့် နေရာသို့ စိုက်၍ မည်သည့်ဓာတ်များ လွန်ကဲနေ၍ ထိုသို့ နာကျင်ကိုက်ခဲနေပါသနည်းဟု စူးစမ်းကြည့်ပါ။ ပူမှု မာမှုတို့ လွန်ကဲနေ၍ နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်ဟု တွေ့ရှိပါက အေးမှုနှင့် ပျော့မှုကို နိုင်အောင် ဦးစားပေး၍ နှလုံးသွင်း ရှုပွားပါ။ နာကျင်ကိုက်ခဲမှု သက်သာ သွားတတ်ပါသည်။ အကယ်၍ ပူမှု-မာမှု-တွန်းကန်မှုများ အားကောင်း၍ နာ-ကျင်-ကိုက်ခဲနေသည်ကို တွေ့ရှိ ပါက အေးမှု-ပျော့မှု-ထောက်ကန်မှုတို့ကို ဦးစားပေး၍ နိုင်အောင် နှလုံးသွင်း ရှုပွားပေးပါက နာကျင်ကိုက်ခဲ မှုများမှာ လျော့သွားတတ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အလွန် ခိုင်မာတောင့်တင်း လေးလံနေပါက ပျော့မှု-ချော့မှု-ပေါ့မှုတို့ကိုသာ နိုင်အောင် ဦးစားပေး၍ ရှုပွားပေးပါ။ ဓာတ်ညီမျှသွားသောအခါမှ သဘောတရား (၁၂)မျိုးလုံးကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ရှုပါက သမာဓိအဖြစ် မြန်လာတတ်ပါသည်။

ဓာတ်များမှာ သမာဓိ အတော်အသင့် အားကောင်းလာလျှင် ထိုကဲ့သို့ အယုတ်အလွန်များ ရှိလာတတ် သဖြင့် ဓာတ်အယုတ်အလွန်ကို ညီမျှအောင် ထိန်းနိုင်ရေးအတွက်လည်း အကြောင်းတစ်ရပ်၊ ဓမ္မသင်္ဂဏီ ပါဠိ တော်၌ ဟောကြားထားတော်မူသည့် ဓာတ်သဘောတရားများကို ကုန်စင်အောင် ရှုပွားစေလိုသည်လည်း အကြောင်းတစ်ရပ် - ဤအကြောင်းနှစ်ရပ်ကြောင့် ဤကျမ်းစာ၌ ဓာတ်သဘောတရား (၁၂)မျိုးကို ပြည်တည်၍ ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းအကျဉ်းနည်း ရှုကွက်ကို ဖော်ပြထားပါသည်။ အဋ္ဌကထာ-ဋီကာများကို ကျော်လွန်သွားသည် ဟူ၍ကား မယူဆစေလိုပါ။ အဋ္ဌကထာ-ဋီကာများ၌ ညွှန်ကြားထားတော်မူသည့်အတိုင်း ဓာတ်တစ်ပါး တစ်ပါး လျှင် သဘောတရား နှစ်မျိုးစီ ယူ၍ သဘောတရား (၈)မျိုးမျှကိုသာ ရှုပွားပါကလည်း သမာဓိအားကောင်း လာသောအခါ အထက်ပါ သဘောတရား (၁၂)မျိုးလုံးသည် ထင်ရှားလာသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

အလုပ်ခခန်းကို စတင်အားထုတ်ပုံ

ရှေးဦးစွာ အာနာပါနပဋိဘာဂနိမိတ်ကို အာရုံယူ၍ စတုတ္ထဈာန်သမာဓိသို့ ဆိုက်သည့်တိုင်အောင် ယင်း စတုတ္ထဈာန်သမာဓိမှ အရောင် ပြိုးပြိုးပြက် တလက်လက် ထွက်သည့်တိုင်အောင် သမာဓိကို ထူထောင်ပါ။ ထို ဈာန်မှ ထ၍ ရှေးဦးစွာ - ပထဝီဓာတ် သဘောတရား (၆)မျိုးတို့တွင် —

- ၁။ မာမူ ထင်ရှားရာ တစ်နေရာမှ စ၍ မာမူသဘောကို တစ်ကိုယ်လုံး၌ မြင်အောင် ရှုပါ။
- ၂။ ကြမ်းမှု ထင်ရှားရာ တစ်နေရာမှ စ၍ ကြမ်းမှုသဘောကို တစ်ကိုယ်လုံး၌ မြင်အောင် ရှုပါ။
- ၃။ လေးမှု ထင်ရှားရာ တစ်နေရာမှ စ၍ လေးမှုသဘောကို တစ်ကိုယ်လုံး၌ မြင်အောင် ရှုပါ။
- ၄။ ပျော့မှု ထင်ရှားရာ တစ်နေရာမှ စ၍ ပျော့မှုသဘောကို တစ်ကိုယ်လုံး၌ မြင်အောင် ရှုပါ။
- ၅။ ချော့မှု ထင်ရှားရာ တစ်နေရာမှ စ၍ ချော့မှုသဘောကို တစ်ကိုယ်လုံး၌ မြင်အောင် ရှုပါ။
- ၆။ ပေါ့မှု ထင်ရှားရာ တစ်နေရာမှ စ၍ ပေါ့မှုသဘောကို တစ်ကိုယ်လုံး၌ မြင်အောင် ရှုပါ။

ထိုနောင် အာပေါဓာတ် သဘောတရား နှစ်မျိုးတို့တွင် —

- ၇။ ယိုစီးမှု ထင်ရှားရာ တစ်နေရာမှ စ၍ ယိုစီးမှုသဘောကို တစ်ကိုယ်လုံး၌ မြင်အောင် ရှုပါ။
- ၈။ ဖွဲ့စည်းမှု ထင်ရှားရာ တစ်နေရာမှ စ၍ ဖွဲ့စည်းမှုသဘောကို တစ်ကိုယ်လုံး၌ မြင်အောင် ရှုပါ။

ထိုနောင် တေဇောဓာတ် သဘောတရား နှစ်မျိုးတို့တွင် —

- ၉။ ပူမှု ထင်ရှားရာ တစ်နေရာမှ စ၍ ပူမှုသဘောကို တစ်ကိုယ်လုံး၌ မြင်အောင် ရှုပါ။
- ၁၀။ အေးမှု ထင်ရှားရာ တစ်နေရာမှ စ၍ အေးမှုသဘောကို တစ်ကိုယ်လုံး၌ မြင်အောင် ရှုပါ။

ထိုနောင် ဝါယောဓာတ် သဘောတရား နှစ်မျိုးတို့တွင် —

- ၁၁။ ထောက်ကန်မှု ထင်ရှားရာ တစ်နေရာမှ စ၍ ထောက်ကန်မှုသဘောကို တစ်ကိုယ်လုံး၌ မြင်အောင် ရှုပါ။
- ၁၂။ တွန်းကန်မှု ထင်ရှားရာ တစ်နေရာမှ စ၍ တွန်းကန်မှုသဘောကို တစ်ကိုယ်လုံး၌ မြင်အောင် ရှုပါ။

ထိုသို့ ရှုရာ၌ ဦးခေါင်းမှသည် ခြေဖျား၊ ခြေဖျားမှသည် ဦးခေါင်းသို့တိုင်အောင် အရိုးကြား အကြောကြား အသားကြား အရေကြားသို့ ဉာဏ်တည်းဟူသော လက်ကိုသွင်း၍ သဘောတရား (၁၂)မျိုးလုံးကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု သွက်သွက်လက်လက် မြင်အောင် ရှုပါ။ လေ့ကျင့်ပါ။ ဉာဏ်ထက်မြက်သူ ယောဂီဝစရပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ဤမျှဆိုလျှင် ကောင်းမွန်စွာ ရှုပွားတတ်ပြီ ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ဉာဏ်ပညာ အလွန်မထက်မြက်သူတို့ကား ဤမျှဖြင့် မရှုတတ်သေး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်၏။ သို့အတွက် ဉာဏ်နုသူတို့ ရှုတတ်ရေးအတွက် ဆက်လက်၍ ရှုကွက်ကို ထပ်မံ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

၀-လုံးတန်းက စပါ

အထက်ပါ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မရှုတတ်သေးပါက ၀-လုံးတန်းက စ၍ ရှုရမည် ဖြစ်သည်။ အချို့ ယောဂီဝစရ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား မာမူသဘောကို စတင်၍ သင်ပေးလိုက်လျှင် လွယ်လွယ်ကူကူပင် ရှု၍ ရတတ်၏။ သို့သော် အချို့မှာ ခက်ခဲနေတတ်ပြန်၏။ ဗျည်း (၃၃)လုံးတို့တွင် က-ကြီးက စသည် မှန်သော်လည်း ၀-လုံးက စ၍ သင်မှ သဘောပေါက်နိုင်မည့် သူငယ်အား ၀-လုံးက စ၍ သင်ပေးရ၏။ ၀-လုံးတန်း ကျေညက်သွားသော အခါ တစ်ဖန် က-ကြီး ခ-ခွေးက စ၍ ပြန်သင်ပေးရပြန်၏။ အလားတူပင် ပထဝီဓာတ်က စ၍ သင်ပေးသော်

လည်း အခက်အခဲ ရှိနေသေးပါက ဝ-လုံးနှင့် တူသည့် ဝါယောဓာတ်၏ တွန်းကန်မှုသဘောက စ၍ သင်ပေးရပြန်၏။ တွန်းကန်မှုမှာ ရှု၍ လွယ်ကူခြင်းကြောင့် ဝ-လုံးနှင့် တူသည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ လွယ်ကူရာက စ၍ ဓာတ်များကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ရှုတတ်အောင် အစပိုင်းတွင် သင်ပြပေးရ၏။ ဓာတ်သဘောတရား (၁၂)မျိုးလုံးကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရှုတတ်သောအခါ ဘုရားဟော ဒေသနာစဉ်အတိုင်း တစ်ဖန်ပြန်၍ ရှုရမည် ဖြစ်သည်။ ဝ-လုံးတန်း ကျေညက်သောအခါ က-ကြီး ခ-ခွေးက စ၍ တစ်ဖန် ပြန်သင်ရသကဲ့သို့ မှတ်ပါ။

သမာဓိ ထူထောင်ပါ

ဤအချိန်မှ စ၍ ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိ စသည့် အထက်ပိုင်း ဝိသုဒ္ဓိစခန်းများသို့ အဆင့်ဆင့် ကူးမြောက်လိုသော အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည် ရှေးဦးစွာ မိမိရရှိထားပြီးဖြစ်သည့် သမာဓိကို ထိုင်တိုင်း ထိုင်တိုင်း သို့မဟုတ် တရားကို စ၍ နှလုံးသွင်းတိုင်း သွင်းတိုင်း ထူထောင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဤကျွမ်း၌ကား အာနာပါနကျင့်စဉ် လမ်းမှ စတုတ္ထဈာန်သမာဓိသို့ ဆိုက်သည်တိုင်အောင် သမာဓိထူထောင်ပုံ စနစ်ကို ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်သည့် အတွက် အသင်ယောဂီသူတော်ကောင်းသည်လည်း အကယ်၍ အာနာပါနကျင့်စဉ်လမ်းမှ စတုတ္ထဈာန်သမာဓိသို့ ဆိုက်အောင် သမာဓိထူထောင်နိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်ပါက ဝိပဿနာအလုပ်ခွင်သို့ ဝင်တိုင်း ဝင်တိုင်း ထို အာနာပါနဿတိသမာဓိကိုပင် စတုတ္ထဈာန်သမာဓိသို့ ဆိုက်သည်တိုင်အောင် သမာဓိထူထောင်ပါ။ ထိုစတုတ္ထဈာန်သမာဓိမှာ ဂုဏ်အင်္ဂါ (၈)ပါးနှင့် ပြည့်စုံလာသည့်အတွက် ပြီးပြီးပြတ်ပြတ် အရောင်တလက်လက် တောက်ပလာသောအခါ ထိုစတုတ္ထဈာန်သမာဓိမှ ထ၍ ပထဝီဓာတ်မှ စ၍ ဖြစ်စေ၊ ဝါယောဓာတ်မှ စ၍ ဖြစ်စေ ဓာတ်ကို သိမ်းဆည်းကြည့်ပါ။ ဤတွင် ဝါယောဓာတ်၏ တွန်းကန်သည့် သဘောက စ၍ သိမ်းဆည်းပုံကို ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

သမုဒိရဏရသ = တွန်းကန်မှုသဘော

အသက်ရှူလမ်းကြောင်း၌ တွန်းကန်မှုသဘောကို စတင်၍ ရှုကြည့်ပါ။ သမာဓိစခန်းပိုင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော အာနာပါနရှုကွက်နှင့် မရောစပ်မိအောင် သတိပြုပါ။ ယခု ရှုခြင်းမှာ ဝင်သက်လေ ထွက်သက်လေဟူသော ပညတ်ကို အာရုံယူ၍ ရှုပွားရသည့် ဈာန်လမ်း မဟုတ်ပါ။ ဓာတ်သဘောကို အာရုံယူ၍ ရှုပွားရသည့် ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း လမ်းဖြစ်သည်။ (၄၂)ကောဋ္ဌာသတို့တွင် ဝါယောကောဋ္ဌာသ (၆)ပါး၌ အကျုံးဝင်သော အဿာသ ပဿာသ ကောဋ္ဌာသ ဖြစ်သည်။ ယင်း အဿာသ-ပဿာသ ကောဋ္ဌာသသည် စိတ္တဇရုပ် ဖြစ်ကြောင်း (ဝိသုဒ္ဓိ-၂-၂၂၃။)၌ ဖွင့်ဆိုထားပေသည်။ လူသားများအတွက် အထူးကွက်၍ ပြောဆိုရလျှင် ယေဘုယျအားဖြင့် စိတ်ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး အသက်ရှူမှုကား ရှိနေမည်သာ ဖြစ်သည်။ ရှေးအာနာပါနဿတိသမာဓိပိုင်းတွင် ဖော်ပြထားခဲ့သော အသက်မရှူသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုကား ခြွင်းချက်ထားပါ။ အသက်ရှူမှုမှာ အမြဲတမ်းလိုလို ရှိနေသဖြင့် တွန်းကန်မှုသဘောကို အမြဲတမ်းတွေ့နိုင်သည့် နေရာက စ၍ ရှုပွားခြင်း သိမ်းဆည်းခြင်း ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြားယူနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထမင်းဝါးသည့်အခါဝယ် အထက်သွားနှင့် အောက်သွားနှစ်ခုတို့၏ တစ်ဘက်နှင့် တစ်ဘက် အထက်နှင့် အောက် တွန်းကန်နေသည့် ပုံစံမျိုးကဲ့သို့ အသက်ရှူလမ်းကြောင်းအတွင်းက စ၍ တွန်းကန်မှုသဘောကို မြင်အောင် ရှုကြည့်ပါ။ ဦးခေါင်း၏ အလယ်လောက်၌ စိတ်ကို စိုက်၍ အသက်ရှူသွင်းခိုက် ရှူထုတ်ခိုက်၌ ဝင်သက်လေကို အတွင်းဘက်သို့ ရောက်အောင် ထွက်သက်လေကို အပြင်ဘက်သို့ ရောက်အောင် တွန်းကန်နေသည့် သဘောကို အာရုံ ယူကြည့်ပါ။ ဝင်သည့်အခိုက်၌ တွန်းကန်နေသည့်သဘော၊ ထွက်သည့်အခိုက်၌ တွန်းကန်နေသည့်သဘောကိုသာ အာရုံ စူးစိုက်၍ ရှုပါ။ အချိန်အနည်းငယ် အတွင်း၌ သဘောပေါက်လာနိုင်ပါသည်။

အကယ်၍ သဘောမပေါက် ဖြစ်နေသေးပါက ရွှေသွားနှစ်ခုကို အနည်းငယ် ဖိထားပါ။ အသက် ပြန်ရှူကြည့်ပါ။ တွန်းမှုသဘောကို အသက်ရှူလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်၌ အာရုံစိုက်ကြည့်ပါ။ တွေ့လာတတ်ပါသည်။ တွန်းကန်မှုသဘောကို တွေ့ရှိပါက ထိုတွန်းကန်မှုသဘောတရား အပေါ်၌ ဘာဝနာစိတ်ကို ငြိမ်ဝပ်စွာ ကပ်ထားလျက် တွန်းကန်မှုသဘောကိုပင် စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုနေပါ။ တွန်းကန်မှုသဘောသည် တစ်စထက် တစ်စ ပို၍ ပို၍ ထင်ရှားလာမည်။ တွန်းကန်မှုသဘောတရား ထင်ရှားလာသောအခါ ထင်ရှားသည့်နေရာမှ စ၍ ဦးခေါင်း၏ အတွင်းပိုင်းမှသည် အပြင်အရေပြားသို့ တိုင်အောင် အရိုးကြား အကြောကြား အသားကြား အရေကြားသို့ စိုက်၍ တွန်းကန်မှုသဘောကို မြင်အောင် ရှုပါ။ အပေါ်ယံမျှ မကြည့်ပါနှင့်။ အတွင်းပိုင်းက စ၍ အပြင်ပိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ဖြန့်၍ ကြည့်ပါ။

ဦးခေါင်း တစ်ခုလုံး၌ နေရာ အနှံ့အပြား တွန်းကန်မှုသဘောကို တွေ့မြင်သောအခါ တဖြည်းဖြည်း လည်ပင်း-လက်-ရင်ဘတ်-ဝမ်းဗိုက်-ပေါင်-ခြေသလုံး-ခြေထောက် စသည့်တို့ဘက်သို့ စိတ်ကိုစေလွှတ်၍ အရိုးကြား အကြောကြား အသားကြား အရေကြားသို့ ဉာဏ်တည်းဟူသော လက်ကို သွင်း၍ စမ်းသပ်ကြည့်ပါ။ ရှုကြည့်ပါ။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်နွေးနွေး နေရာကို အနည်းငယ်စီ ရွှေ့၍ တွန်းကန်မှုသဘောကိုသာ စိုက်ရှုပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး၌ မည်သည့်နေရာကို ကြည့်ကြည့် မည်သည့်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကိုပင် ကြည့်ကြည့် ကြည့်လိုက်တိုင်း တွန်းကန်မှုသဘောကို ကျေကျေနပ်နပ် အားရပါးရကြီး ဉာဏ်ဖြင့် တွေ့မြင်နေပါက ဝ-လုံးတန်းကို အောင်မြင်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဓာတ်တစ်လုံးကို ကျေကျေနပ်နပ် ရှုရနေပါက ကျန်ဓာတ်များမှာ တစ်စတစ်စ လွယ်ကူလာတတ်ပါသည်။ တွန်းကန်မှုသဘောကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ရှုလိုက်တိုင်း ရရှိအောင် လေ့ကျင့်ထားပါ။

တွန်းကန်မှုသဘောတရားကို စ၍ ရှုသောအခါ အသက်ရှူလမ်းကြောင်းမှသာ စ၍ ရှုကောင်းသည်။ အခြားနေရာမှ စ၍ မရှုကောင်းဟု ဤသို့ အယူအဆ မမှားစေလိုပါ။ မိမိတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ လွယ်ကူရာ နေရာက စ၍ ရှုနိုင်သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ နေရာဟူသည် ယနေ့ခေါ်သည့် ရုပ်တုံးရုပ်ခဲများကို ဉာဏ်ဖြင့် မဖြိုခွဲနိုင်မဖျက်ဆီးနိုင်သေးမီအတွင်း ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင် မဆိုက်သေးမီ အခါ၌သာ တွေ့ရှိနိုင်သည်။ ရုပ်တုံးရုပ်ခဲ = ယနေ့များကို ဉာဏ်ဖြင့် ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးနိုင်၍ ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင် ဆိုက်သောအခါ၌ကား နေရာပျောက်၍ သွားမည် ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် တွန်းကန်မှုသဘောကို ဤနေရာက စ၍ ရှုပါ။ ထိုနေရာက စ၍ ရှုပါဟု ဆိုနေခြင်းမှာ ယနေ့မပြုမီ ပရမတ်သို့ ဉာဏ်အမြင် မဆိုက်မီ ဓာတ်ကို စ၍ နှလုံးသွင်းတတ်ရေးအတွက်သာ ရည်ရွယ်၍ နေရာဖြင့် သတ်မှတ်၍ ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့အတွက် လက်က စ၍ ရှုရန် စိတ်သန်သော် လက်က စ၍ ရှုနိုင်၏။ ဝမ်းဗိုက်က စ၍ ရှုရန် စိတ်သန်သော် ဝမ်းဗိုက်က စ၍ ရှုနိုင်၏။ ခြေထောက်က စ၍ ရှုရန် စိတ်သန်သော် ခြေထောက်က စ၍ ရှုနိုင်၏။ မည်သည့်နေရာကမဆို စ၍ ရှုနိုင်သည်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော် တစ်နေရာတည်း ရှုနေရုံဖြင့်ကား ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း လုပ်ငန်းခွင်တွင် လုံလောက်မှု မရှိပါ။

သကလမ္ဘိ အတ္တနော ရူပကာယံ အာဝဇ္ဇေတွာ = မိမိ၏ ရူပကာယတစ်ခုလုံးကို ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်၍ ရူပားရန် (ဝိသုဒ္ဓိ-၁-၃၄၆။)၌ ညွှန်ကြားထားသဖြင့် ရူပကာယတစ်ခုလုံး၌ မိမိရှုသည့် ဓာတ်ကို မြင်အောင် ရှုနိုင်ဖို့ရန် ကြိုးပမ်းရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ယသ္မာ အယံ ဓာတုမနသိကာရော ယာဝဒေဝ သတ္တသညာသမ္ပတ္တိဋ္ဌနတ္ထော။ (မဟာဇီ-၁-၄၄၆။)

ဤဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်း = ဓာတုမနသိကာရ၏ ပထမဦးစွာ ဦးတည်ချက်ကား သတ္တသညာ နှစ်မျိုး ကွာရေး သတ္တသညာ နှစ်မျိုးကို ပယ်ခွာနိုင်ရေးပင် ဖြစ်သည်။ အသက်ကောင်-လိပ်ပြာကောင်-ဝိညာဏ်ကောင်-အတ္တကောင် ရှိသည်ဟု အတ္တဒိဋ္ဌိနောက်သို့ အစဉ်လိုက်နေသော သတ္တသညာနှင့် ယောက်ျား မိန်းမ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ

လူ နတ် ဗြဟ္မာ စသည့် သတ္တဝါသည် ထင်ရှားရှိသည်ဟု စွဲလမ်းယုံကြည်နေသော လောကလူတို့ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲနေသည့်အတိုင်း အကယ် ထင်ရှားရှိသည်ဟု စွဲလမ်း ယုံကြည်နေသော လောကသမညာအတ္တစွဲ အမည်ရသော သတ္တသညာဟူသော နှစ်မျိုးသော သတ္တသညာများ ကွာရှဲသွားအောင် ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှလုံးသွင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။ လက်-ခြေ-ခေါင်း-ကိုယ်တို့ကို တွေ့မြင်နေသေးပါက ယောက်ျား မိန်းမ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ စသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိနေဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။ လက်-ကို ကြည့်ပါက လက် မရှိ၊ ဓာတ် (၄)ပါးသာ ရှိ၏။ ခြေ-ကို ကြည့်ပါက ခြေ မရှိ၊ ဓာတ် (၄)ပါးသာ ရှိ၏။ ဦးခေါင်းကို ကြည့်ပါက ဦးခေါင်း မရှိ၊ ဓာတ် (၄)ပါးသာ ရှိ၏။ ကိုယ်ကို ကြည့်ပါက ကိုယ် မရှိ၊ ဓာတ် (၄)ပါးသာ ရှိ၏။ ဤသို့ တွေ့မြင်သောအခါ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ကိုယ်လုံးဝယ် မည်သည့်နေရာကိုပင် ကြည့်ကြည့် ဓာတ် (၄)ပါး အစုအပုံကိုသာ တွေ့နေသဖြင့် ထိုအချိန်အခါဝယ် သတ္တသညာ အကြမ်းစား ကွာစပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။ ရုပ်ကလာပ်များကို တွေ့မြင်၍ ရုပ်ကလာပ်တစ်ခု တစ်ခုအတွင်း၌ ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးကို သို့မဟုတ် ဘူတရုပ် ဥပါဒါရုပ်တို့ကို ဉာဏ်ဖြင့် ခွဲခြားစိတ်ဖြာ၍ ရှုနိုင်သောအခါ၌ကား သတ္တသညာ နှစ်မျိုးလုံး လုံးဝ ကွာသွားပြီ ဖြစ်ပေသည်။

သို့အတွက် ဓာတ်များကို ရှုတတ်အောင် ယခုကဲ့သို့ တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ လေ့ကျင့်ရာက စ၍ တစ်ကိုယ်လုံး၌ အရိုးကြား အကြောကြား အသားကြား အရေကြားသို့ ဉာဏ်သွင်း၍ အနှံ့အပြား မြင်အောင် ရှုရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်ဟု မှတ်သားပါလေ။

ကက္ခဋ္ဌတ္တလက္ခဏာ = မာမူသဘော

တွန်းကန်မှုသဘောတရားကို ကျေကျေနပ်နပ် ရှု၍ ရလသောအခါ မာမူသဘောကို ပြောင်း၍ ရှုပါ။ ခန္ဓာကိုယ်၌ မာမူ ထင်ရှားရာ မည်သည့်နေရာက မဆို စ၍ ရှုနိုင်ပါသည်။ သွားနှစ်ခုကို အနည်းငယ် ဖိထားကြည့်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ခပ်မတ်မတ် ခပ်တောင့်တောင့် ခပ်တင်းတင်း ထားပါ။ သွားနှစ်ခု ထိသည့်နေရာ၌ မာမူသဘောကိုသာ အာရုံယူကြည့်ပါ။ သွားကို အာရုံ မယူပါနှင့်။ မာမူသဘော သက်သက်ကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုကြည့်ပါ။ တစ်စ တစ်စ မာမူ ထင်ရှားလာပါလိမ့်မည်။ ထင်ရှားလာပါက တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ဖြန့်၍ အရိုး-အကြော-အသား-အရေကြားသို့ စိုက်၍ တဖြည်းဖြည်း ဆက်လက်၍ ရှုကြည့်ပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး၌ မာမူသဘောကို ထင်ထင်ရှားရှား ကျေကျေနပ်နပ် တွေ့သည်တိုင်အောင် ဆက်လက်၍ ကြိုးပမ်းပါ။ အောင်မြင်မှု ရသော် ကောင်း၏။ မရသော် တွန်းကန်မှုသဘောနှင့် တွဲ၍ တစ်လှည့်စီ ရှုကြည့်ပါ။ သွားချင်း ထိနေသည့် နေရာကပင် စ၍ တွန်းကန်မှုသဘောကို ရှုလိုက် မာမူသဘောကို ရှုလိုက် တစ်လှည့်စီ ရှုကြည့်ပါ။ ရိုင်းသော ဆင်တစ်ကောင်ကို ယဉ်သော ဆင်တစ်ကောင်ဖြင့် ချော၍ ဖမ်းသကဲ့သို့ မရသေးသော ဓာတ်ကို ရရှိပြီးသော ဓာတ်နှင့် တွဲ၍ ရှုပါက အောင်မြင်စွာ ရတတ်ပါသည်။ တွန်းကန်မှုနှင့် မာမူကို တစ်လှည့်စီ တွဲ၍ တဖြည်းဖြည်း ရှုသွားပါက တွန်းကန်မှု ပျံ့သွားသည်နှင့်အမျှ မာမူသဘောတရားလည်း ပျံ့၍ သွားတတ်ပါသည်။ ကျေနပ်မှု ရသည်တိုင်အောင် ဆက်လက်၍ ကြိုးပမ်းပါ။

အံကြိတ်တရား မဟုတ်ပါ

အချို့ကား သွားကို အနည်းငယ်ဖိ၍ မထင်ရှားသော ဝါယောဓာတ်နှင့် ပထဝီဓာတ်တို့ကို ထင်ရှားအောင် ရှုမှုနှင့် ပတ်သက်၍ - “သူတို့ တရားက အံကြိတ်တရား”ဟု စွပ်စွဲလိုကြ၏။

အပ္ပန္နရေ အတ္တာ နာမ ကောစိ ဘုဉ္ဇနကော နတ္ထိ၊ ဝုတ္တပ္ပကာရစိတ္တကိရိယဝါယောဓာတုဝိပ္ပါရဝသေနဝ ပန ပတ္တပဋိဂ္ဂဟဏံ နာမ ဟောတိ။ ပ ။ စိတ္တကိရိယဝါယောဓာတုဝိပ္ပါရရေနဝ အာလောပဿ မုခေ ဌပနံ၊

ရုပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းပိုင်း

ဥပရိဒန္တာနံ မုသလကိစ္စသာဓနံ၊ ဟေဋ္ဌာဒန္တာနံ ဥဒုက္ခလကိစ္စသာဓနံ၊ ဇိဝှိယ ဟတ္ထကိစ္စသာဓနံ စ ဟောတိ။
(မ-ဋ္ဌ-၁-၂၇၁။)

မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ္တန် သမ္မုဇဉ်ပိုင်း (မ-၁-၇၂။) ၌ — အသိတေ ပီတေ ခါယိတေ သာယိတေ သမ္မဇာနကာရီ ဟောတိ = စားရာ သောက်ရာ ခဲရာ လျက်ရာ၌ သမ္မုဇဉ်ဉာဏ်ဖြင့် ပြုလုပ်ရန် ဘုရားရှင် ညွှန်ကြားထားတော်မူ၏။ ထိုတွင် စားရာ၌ အထက်သွားနှင့် အောက်သွားကို မဖိ မကြိတ်ဘဲ စား၍ကား မရနိုင်၊ ဖိကြိတ်ရမည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဖိကြိတ်၍ စားရာ၌ သမ္မုဇဉ်ဉာဏ်ဖြင့် ပြုလုပ်ရန် ဘုရားရှင်က ညွှန်ကြားထားတော်မူ၏။ အံကြိတ်တရားဟု စွပ်စွဲရန်ကား မသင့်သည်သာဖြစ်၏။ စားရာ၌ သိအောင် ရှုပွားရမည့် တရားမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

ခန္ဓာအိမ်၏ အတွင်း၌ စားတတ်သော တစ်စုံတစ်ခုသော အတ္တမည်သည် မရှိသည်သာတည်း။ စားလိုသော စိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

တံ ဝါယံ ဇနေတိ။ (မ-ဋ္ဌ-၁-၂၇၆။)

ဝါယံ ဇနေတိတိ ဝါယောဓာတုအဓိကံ ရူပကလာပံ ဇနေတိ၊ အဓိကတာ စေတ္တ သာမတ္ထိယတော၊ န ပမာဏတော။ (မ-ဋီ-၁-၃၅၂။)

ထိုစိတ်သည် ဝါယောဓာတ်၏ သဘာဝသတ္တိစွမ်းအင် လွန်ကဲနေသော ရုပ်ကလာပံအပေါင်းကို ဖြစ်စေ၏။ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော ဝါယောဓာတ်၏ သဘာဝသတ္တိစွမ်းအင် လွန်ကဲနေသော ရုပ်ကလာပံအပေါင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့၍ သွားသည့် စွမ်းအားကြောင့်သာလျှင် သပိတ်ကို ကိုင်ခြင်းမည်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော ဝါယောဓာတ်၏ သဘာဝသတ္တိစွမ်းအင် လွန်ကဲနေသော ရုပ်ကလာပံအပေါင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့၍ သွားခြင်းကြောင့်သာလျှင် လက်၏ သပိတ်၌ ချထားခြင်းမည်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော ဝါယောဓာတ်၏ သဘာဝသတ္တိ စွမ်းအင် လွန်ကဲနေသော ရုပ်ကလာပံအပေါင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့၍ သွားခြင်းကြောင့်သာလျှင် ဆွမ်းလုတ်ကို ပြုပြင်ခြင်း၊ ဆွမ်းလုတ်ကို သပိတ်မှ ထုတ်ဆောင်ခြင်း၊ ခံတွင်းကို ဖွင့်ခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သံကောက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ယန္တရားဖြင့်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက မေးရိုးတို့ကို ဖွင့်ဟပေးသည်ကား မဟုတ်။ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော ဝါယောဓာတ်၏ သဘာဝသတ္တိစွမ်းအင် လွန်ကဲနေသော ရုပ်ကလာပံ အပေါင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့၍ သွားခြင်းကြောင့်သာလျှင် ဆွမ်းလုတ်ကို ခံတွင်း၌ ထားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အထက်သွားတို့၏ ကျည်ပွေ့ကိစ္စကို ပြီးစေခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အောက်သွားတို့၏ ဆုံကိစ္စကို ပြီးစေခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ လျှာ၏ လက်ကိစ္စကို ပြီးစေခြင်းသည်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ (မ-ဋ္ဌ-၁-၂၇၁။)

ဤတွင် စားရာ၌ အကြောင်းဖြစ်သော စိတ်စေတသိက် နာမ်တရားစုတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုစိတ်ကြောင့် ဖြစ်သည့် ဝါယောဓာတ်၏ သဘာဝသတ္တိစွမ်းအင် လွန်ကဲနေသော ရုပ်ကလာပံအပေါင်း = ရုပ်တရားအပေါင်းကို လည်းကောင်း ရှုပွားနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စားခိုက်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ရုပ်နာမ်တို့ကို ဉာဏ်ဖြင့် ပိုင်းခြား ယူလျက် သိမ်းဆည်းလျက် အကြောင်းတရားနှင့် တကွသော ယင်းရုပ်နာမ်တို့ကို လက္ခဏာရေးသုံးတန်တင်၍ ရှုပွား သုံးသပ်နိုင်လျှင်ကား အသမ္မောဟသမ္မုဇဉ်ပိုင်းတွင် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေသော အသမ္မောဟသမ္မုဇဉ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသို့ ရှုပွားမှုကို အံကြိတ်တရားဟူ၍ကား မပြောဆိုသင့် မပြောဆိုနိုင်သည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

အလားတူပင် ယခု ဓာတ်ကမ္မဋ္ဌာန်းအကျဉ်းနည်းဖြင့် ဓာတ်ကြီး (၄)ပါးတို့ကို စတင်၍ နှလုံးသွင်းရာ အပိုင်း၌လည်း ထင်ရှားရာ လွယ်ကူရာ နေရာက စ၍ ဓာတ်သဘောတရားတို့ကိုသာ နှလုံးသွင်းနေခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ထိုသို့ ဓာတ်ကို နှလုံးသွင်းရှုပွားမှုကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် ရုပ်နာမ်တို့ကို သိမ်းဆည်းလျက် အကြောင်း